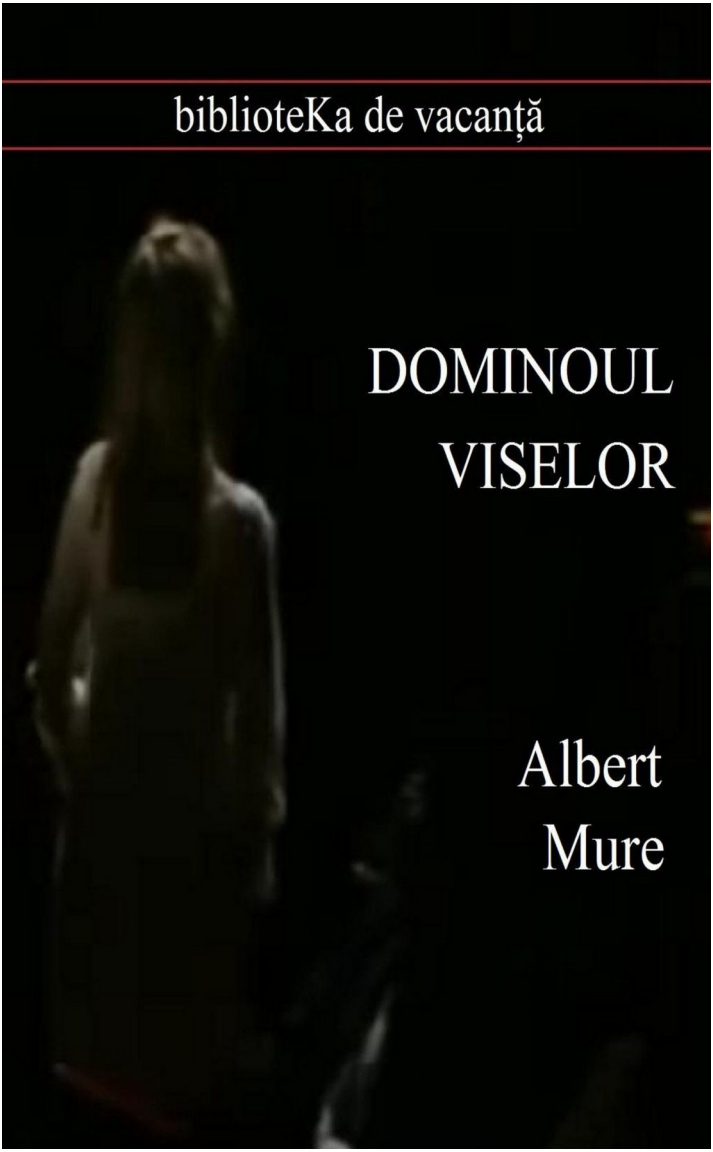
biblioteKa de vacanță
DOMINOUL
VISELOR
Albert
Mure

Albert Mure
DOMINOUL VISELOR

Viaţa femeilor care intră în contact cu un misterios joc video suferă schimbări dramatice.

PROLOG

… Toc!

O secundă goală.

Toc!… Toc!…

— Voi veni şi mâine seară, Eliza, să ştii.

Şi, astfel, în fiece seară.

A început să vină din ziua în care mi-am mutat mărunţişurile, hainele, mobila, obiceiurile în casa mătuşii Maria. După moartea mătuşii, se ştie. Bate uşor în uşă, spune că revine, apoi pleacă. Întâia oară m-am speriat de moarte şi-mi amintesc că mi-am petrecut restul nopţii cu mâna încleştată pe gâtul unei sticle pe care o dibuisem nu ştiu cum sub pat. Asta ca, la nevoie, să mă pot apăra. N-a intrat însă nimeni.

A doua seară la fel. A treia seară la fel. A patra seară la fel. Câteva săptămâni am fost bolnavă, galbenă şi cei din jur nu înţelegeau ce mi se întâmpla.

Trecură aşa multe luni. Deoarece vizitatorul meu părea paşnic, m-am obişnuit cu bătăile degetului său în uşă, cred că deget era, cum te obişnuieşti cu cântecul cucului cuibărit în pendulă.

Nu venea la o oră fixă. Venea seara. Recunosc, e drept, cu un pic de ruşine, vocea lui începuse să-mi placă. Era vocea profundă şi inteligentă a unui bărbat. Iar eu eram femeie. Asta putea să însemne ceva.

Am ajuns până acolo încât într-o seară l-am dorit, l-am aşteptat. M-am aşezat în genunchi pe covorul rece, cu urechea lipită de uşă. Vino, îi şopteam în gând, vino odată! Aveam impresia că întârzia.

Deodată: Toc! Inima mea: cât un purice. Toc!... Toc! Glasul lui:

— Voi veni şi mâine seară, Eliza, să ştii.

Am deschis uşa brusc, tremurând şi cumva împotriva voinţei mele. Zgomotele unor paşi grăbiţi se stingeau către capătul coridorului. Nimeni în aer, nimeni pe podea.

Am alergat înainte, cu jumătatea din mine care tremura de frică trasă de mână de jumătatea care voia să ştie.

În curte, sub razele lunii, ceva... dar nu. Lângă nuc, fata vecinului săruta pe gură un băiat pe care în ultima vreme îl văzusem vânzând îngheţată în cartier. Săriseră gardul, probabil.

Stăteam, ca nebună, mă uitam ţintă la ei. În depărtare pâlpâiau lumini mari, toate galbene şi înconjurate de întuneric. Mi-am cerut scuze bâlbâindu-mă destul de tare şi m-am retras. Deşi ar fi fost normal, sigur, să o facă ei. Bărbatul şi glasul lui, nicăieri. Mi-am zis după aceea, iar ideea

mi-a dat teamă, că în lipsa mea intrase în dormitor, că era acolo şi aştepta. Că mă aştepta. Mi-a trebuit o jumătate de oră până am decis să deschid uşa. Nu era acolo.

În dimineaţa aceea am dormit şi am visat mult.

M-am gândit. Poate nu ieşise atunci în curte. Sau era băiatul cu îngheţata şi se înţelesese cu fata vecinului. Dacă fata voise să-mi joace o festă? Prostii...

Noaptea următoare am petrecut-o în altă odaie, odaia dinspre grădină. Aveam nevoie de o certitudine: venea pentru mine, sau venea pur şi simplu să bată la uşă?

Aşteptam înfrigurată şi, tot timpul, simţeam cum prinţi preschimbaţi în porumbei soseau să gângurească la geam. Într-un târziu, l-am auzit!... Ciocăniturile... Vocea amestecată cu vâjâitul prunilor din grădină... Venea pentru mine! M-a cuprins, subit, o bucurie stranie. Venea pentru mine. Bătuse la uşa asta. Aflase că eram acolo, nu în camera mea. Aşadar ştia. Oriunde, oricum, mă vedea.

În zilele care au urmat, când se întâmpla să mă aflu în baie, să zicem, mă surprindeam cuprinsă de un sentiment de sfială. El mă vedea. Mă vedea oare?

Viaţa mea luase cu hotărâre un nou curs. Încercam, cât puteam, să-i ajut pe oamenii din jur. În casă, în oraş, n-are importanţă unde. Ca să plac

lui.

Am căpătat după un timp curajul de a deschide uşa, dacă doream. Aşteptam să spună ce avea de spus – nu l-am întrerupt niciodată – şi mă lăsam cu toată greutatea pe clanţă. Dar nu era. Nici el, nici băiatul cu îngheţata, nici fata vecinului, nici altcineva.

Venea în fiecare seară.

Trecură ani. Trec anii, îmi spuneau unii şi alţii, rămâi fată bătrână, Eliza. Găseşte-ţi un bărbat dintr-o bucată, fato. E vremea ta. Este adevărat, se perindau prin cercul meu de cunoscuţi diferiţi bărbaţi, care mă plăceau mai mult sau mai puţin, pe care îi plăceam mai mult sau mai puţin. Nu-i adevărat. Nu-i plăceam. Cum puteam să-i plac când ştiam că, în fiecare seară, cineva bătea la uşă pentru mine? Numai pentru mine.

O dată am plecat două săptămâni la o prietenă de departe. Mă îndoiam, mă întrebam, doream, ştiam că o să mă urmeze şi acolo. M-a urmat. Acolo, şi în orice loc se întâmpla să înnoptez. Nu mi-e frică s-o spun: îl iubesc. Doamne, cum îl iubesc!

Vine seara, bate la uşă. Vocea îi este neschimbată:

— Eliza...

Ah, cum spune Eliza...

Era spre primăvară, pe la începutul lui mai, ora două şi jumătate, după prânz, când mi-a venit

gândul cel bun. Cum am putut ca atâţia ani să nu mă gândesc la asta? Am fost nebună. Nebună, oarbă. Nu ştiu cum am fost.

Am trecut la fapte. Îmi închipuiam că nu o voi putea face singură şi că voi fi nevoită să apelez la ajutorul vreunui vecin. Dar n-a fost aşa. M-am descurcat binişor. Folosindu-mă de o rangă al cărei capăt l-am fixat pe prag, încet, am ridicat uşa, scoţând-o din balamale. Am târât-o afară în curte, răvăşind carpetele pătrate şi zgâriind dalele de gresie neagră. Am vândut-o pe o nimica toată, în chiar după-amiaza aceea, unui bătrân necăjit.

După cină, am stat la oglindă. Acolo, în cameră, aproape de uşă. Ploua. Norii schimbau fulgere între ei. În fereastră, fluvii oblice formau delte pe sticla verzuie. El, poate, nu poate, sigur, îmi vedea pielea albă a feţei, cerceii de păr de la urechi, sprâncenele arcuite, nasul cârn, pieptenele de os şi surâsul de carne.

La timpul ştiut m-am vârât sub pătură şi am aşteptat. Nu mai avea cum să vină şi să bată la uşă fără să-l văd. Rafalele ploii, crengile ce loveau în geam mă făceau să stau cu auzul la pândă. Vedeam bine uşa. Prin uşă.

Ascultând şipotul ploii când bogată, când rară, am simţit pe neaşteptate cum…

— Toc, toc…

Degetul care ciocănise la uşă atinse şi întrerupătorul pentru a aprinde lumina.

— Bună dimineaţa, iubito, şopti Alex lăsând

pe măsuţa din dormitor tava cu micul dejun.

— Cum? îngăimă Lucia trezită din visul rămas fără final.

— Bună dimineaţa, spuse din nou Alex.

— ... Am visat... că mă cheamă Eliza.

— Eliza? Nu-i nimic. Am pregătit croissante şi pentru Eliza şi pentru tine. Hai, trezeşte-te.

Lucia se ridică în coate, adormită, îşi trecu mâna prin părul bogat ce-i ajungea până la umeri. Îl privi lung pe bărbatul cu care se căsătorise în urmă cu cinci ani. Când trecuse timpul acela? Da, trecuseră cinci ani petrecuţi alături la bine şi la rău, timp în care Alex umpluse pivniţa de la subsolul imobilului cu portrete ale ei. Îl iubea cu o dragoste profundă, mare cât cerul gri din fereastra acoperită de stropii unei ploi de vară. Simţi dorinţa puternică de a-l strânge în braţe. Se ridică din pat.

Primele care se întâlniră fură buzele. Alex o aduse încetişor mai aproape, trase în piept aer cât încăpea între două săruturi. Îi muşcă buza de jos şi lobul urechii. Îi sărută ochii închişi, fruntea albă, apoi ochii deschişi.

Se potriveau. O blondă suplă şi un brunet cu un zâmbet incredibil nu aveau cum să nu se potrivească.

Locuiau tot în mansarda modestă unde se mutaseră imediat după nuntă, pe strada La Palma numărul 99. Fuseseră la limită cu banii toţi anii ăştia, nici acum nu le mergea prea grozav. Lucia

se obişnuise se fie mulţumită cu puţin. Viaţa alături de un desenator freelance mereu preocupat să-şi vândă lucrările pe la ziare şi reviste, nu era o viaţă uşoară. Nici ea, dactilografă cu jumătate de normă, nu câştiga mare lucru. Dar lipsa banilor şi căutarea stresantă a unei stabilităţi financiare erau acoperite de iubirea care le guverna viaţa de fiecare zi. Despre nopţi, ce să mai vorbim.

Lucia se desprinse din îmbrăţişare şi se opri lângă fereastră, împreună cu imaginea reflectată de sticla udă. Căută cu privirea un curcubeu. Cerul Madridului rămăsese gri.

Deschise uşa ce dădea spre terasă. Peste drum, berăria lui Toni, Mustaţa Galbenă, era deschisă. Dintr-o furgonetă albă, tineri vânjoşi descărcau cutii de carton cu inscripţia *Fragil*.

— Cred că Toni îşi renovează localul, zise ea.

— Nu e asta, răspunse Alex sorbind din cafea. Mi-a spus zilele trecute că în sala de mese o să deschidă un locutorio (nota editorului; locutorio = local specific spaniol, asemănător cu un Internet café, dotat cu cabine telefonice şi, în multe cazuri, cu computere conectate la Internet, unde se pot găsi spre vânzare, de asemenea, băuturi, produse alimentare, accesorii informatice şi de telefonie etc.). Cică aproape nimeni nu mai merge să mănânce la prânz.

— Şi de clienţii din locutorio cine-o să se-ocupe?

— Nevastă-sa. Japoneza.

— Un locutorio într-o berărie? Ce idee. Sigur n-o să meargă, opină Lucia cu voce tare.

Din smochinul care străjuia intrarea în local, vântul scutura picături mari peste băieţii cu cutiile, ceea ce pe aceştia îi deranja vizibil.

În cameră, Alex era ocupat să înmoaie de zor un biscuit în cafeaua cu lapte. Ochii Luciei se plimbară de la copacul ud la buzele soţului ei, ude şi ele. I se aşeză alături şi ciuguli de câteva ori dintr-un croissant cu ciocolată. Masa era mică, dar întotdeauna se găsea loc, printre vechile farfurii şi ceştile nu prea mari, pentru patru coate. Lucia adora momentele când erau singuri. Aici, între pereţii zugrăviţi în albastru deschis, se scrisese povestea lor. Şi spre ce altceva puteau să ducă aceşti ani de iubire, decât spre alţi, alţi ani de iubire?

— Ce faci azi? întrebă ea.

— Ce fac azi, îi repetă el cuvintele. Vreau să trec pe la săptămâna, pe la redacţie, poate încasez banii pe ultimele două luni. Apoi merg să plătesc chiria. Apropo, dacă vine proprietarul, să nu deschizi. N-are sens să-i dai explicaţii, îi plătesc eu după-amiază.

Lucia încuviinţă. Îşi aminti visul întrerupt şi se gândi că ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l audă, singură în apartament, era un ciocănit la uşă.

Între timp, desenatorul se îmbrăcase şi era

pregătit să iasă.

Pare greu de crezut că poţi săruta cu pasiune la despărţire pe cineva pe care l-ai mai sărutat cu pasiune în dimineţile ultimilor cinci ani. Totuşi, Alex asta făcea.

Prima parte
Lucia

Era 15 septembrie, orele unsprezece, unsprezece şi ceva. O zi obişnuită.

Alex urca mulţumit îngusta stradă La Palma, pe care adesea o urcase fără niciun fel de satisfacţie. Încasase banii pentru câteva desene publicate în săptămâna şi trecuse pe la bancă pentru a vira chiria restantă în contul proprietarului. Privea micile prăvălii pitoreşti de pe La Palma, toate cu tendele multicolore lăsate, se gândea ce-ar putea să-i cumpere Luciei, o surpriză, o floare, o prăjitură, o ciocolată, ceva. Cu gândurile aiurea, lăsă în urmă şi florăria şi cofetăria, se pomeni în faţa casei. Nu, n-avea de gând să intre. Aruncă o privire spre Mustaţa Galbenă şi văzu pe trotuar camioneta unei firme de inscripţionare, pictată strident pe toate părţile cu maimuţe violete. Cocoţat pe o scară de aluminiu, dar mai puţin agil decât maimuţele de pe maşină, un bărbat slăbuţ se străduia să lipească pe fereastra mare a berăriei literele *LOCUTORIO*, în roşu.

Cu gâtlejul uscat, Alex se decise: o să bea o Coca Cola rece. Se apropie de intrare. Pe uşa berăriei era lipit un anunţ: *Angajez ajutor de bucătar*. Păşi peste prag dând la o parte sforile cu mărgele care împiedicau intrarea muştelor. La mese, nici ţipenie de om. Numai lângă bar, aşezaţi

pe taburete înalte de lemn, un tânăr roşcovan şi o bătrânică aşteptau încordaţi fără să consume nimic.

Curând apăru Antonio, proprietarul, ieşind din bucătărie cu nişte coli A4 în mâini.

— V-am citit curriculumul. Dumneavoastră vă mulţumesc, îi spuse tânărului roşcovan înmânându-i una dintre foi. Deocamdată *nu*.

— Pot să revin? vru băiatul să ştie.

— Mai încercaţi, deocamdată *nu*, fu ferm barmanul. O zi bună.

Tânărul părăsi localul cu coada între picioare.

— Tu rămâi pentru o perioadă de probă, îi spuse bătrânei. Cum scria aici că te cheamă?

— Veronica, îi reaminti ea.

— Bine, Veronica. Orarul tău e de la opt la şase, în fiecare zi. Luni închidem. În plus, marţi deschidem numai la douăsprezece. Deocamdată îţi pot da şapte sute de euro, nu ştiu mai încolo cum va fi. Îţi convin condiţiile?

— De acord.

— Ia şorţul ăsta şi pregăteşte o tavă cu salată rusească. Ai în frigider tot ce-ţi trebuie. O să-ţi explice soţia mea.

— Da, domnule.

Antonio, cu ochii celui care a plătit şi vrea să ştie pentru ce, privi cum slăbuţul lipea pe geam litera *U*.

În fosta sală de mese, Alex văzu birouri cu

computere. Pe pereţii laterali fuseseră instalate cabine telefonice. Evident, afacerea mergea prost. Vremea restaurantelor pline trecuse. Muncitorii care înainte veneau să ia prânzul la ora două dispăruseră odată cu locurile lor de muncă. Pe tavan şi pereţi, bucăţi mari de jambon agăţate acolo cu mult timp în urmă continuau să-şi aştepte cumpărătorii.

— Bună, Alex. Cu ce te servesc? îl descoperi Antonio pe desenator.

— O Coca Cola.

— Fără gheaţă, ca de obicei?

— Nu. De data asta cu gheaţă.

— O gustare?

— Nu, nimic.

Desenatorul primi recipientul cu Coca Cola. Sorbi din lichidul răcoritor, cu impresia că în local mirosea a tămâie sau a ceva de genul ăsta. Probabil avea legătură cu japoneza, nevasta lui Toni.

În mai puţin de un minut, termină de băut, lăsând în pahar cuburile de gheaţă scăldate într-un lichid de culoarea nămolului. Brusc, perdeaua de mărgele fu spintecată pe verticală de mâna unui client care intră în mare viteză. Era şeful magazinului de antichităţi de la capătul străzii, Colţul Clasic, Pablo se numea. Toţi îi ziceau argintarul, fiindcă vitrina lui gemea de obiecte de argint.

— O bere mică, Toni, ceru el.

— Mda, răspunse barmanul indispus.

— Salut, Alex, îl salută anticarul.

Desenatorul răspunse amabil:

— Ce mai faci?

Se cunoşteau puţin, din vedere. Alex cumpărase câteva cărţi vechi de la acest bărbat cult, încărunţit înainte de vreme, pe a cărei faţă se putea citi mereu expresia unei melancolii misterioase. Argintarul primi berea şi bău jumătate aproape pe nerăsuflate. Pe televizorul imens al berăriei se vedea o cursă de formula unu. Câţiva tipi curajoşi îşi conduceau nebuni bolizii, îndreptându-se parcă spre moarte, ceva mai repede decât o face lumea în general.

Apăru din fosta sală de mese soţia lui Antonio, japoneza, începu să spele geamurile de la stradă cu o unealtă din cauciuc negru pe care o înmuia mereu într-o mică găleată cu apă şi detergent. Tot spălând, femeia se trezi faţă în faţă cu slăbuţul care, de partea cealaltă a geamului, lipea litera I. Îşi zâmbiră involuntar.

— Nanako, o strigă brusc Antonio pe un ton ridicat. Ai şters de praf ecranele computerelor?

— Da, sigur.

— Mai şterge-le o dată.

— Dar, Antonio… se opuse femeia.

— Te rog, mai şterge-le o dată.

Măi să fie, îşi spuse Alex, *gelos trebuie să fie barmanul ăsta*. *Cu soţia nu se vorbeşte aşa*. Clubul bărbaţilor geloşi avea membri pe tot pământul,

aşa că unul în plus într-o berărie din Madrid nu conta prea mult.

Femeia se retrase în cele din urmă, umilită de porunca soţului ei care primea paharul gol din mâna argintarului. Desenatorul privi lung pe fereastră. Dintr-o ambulanţă era coborâtă o bătrânică ce locuia la etajul unu, chiar în scara lui. Şoferul deschisese uşile din spate şi manevra cu grijă telecomanda unei platforme pentru a înlesni coborârea femeii imobilizată în scaunul cu rotile.

În berărie se auzea un schimb de replici şoptite, dar nervoase, între Toni şi Pablo. Alex trase cu ochiul şi îl văzu pe argintar lăsând pe tejghea un fel de plic alb, probabil bani.

Bătrânica fusese dată jos din ambulanţă, o infirmieră îi împingea deja căruciorul spre locuinţa unde urmau să urce cu ascensorul. Argintarul privi ceasul de perete şi se ridică.

— La revedere, le strigă tuturor ieşind din local la fel de grăbit precum intrase.

Argintarul, *argintarul*, îşi spunea în gând Alex întorcând cuvântul pe toate părţile. *Argintarul*. Colţul Clasic, magazinul lui, vindea şi cărţi de mâna a doua. Asta era. O să-i cumpere Luciei o carte. Lucia era o devoratoare de cărţi de calitate, puţine lucruri o încântau la fel de mult ca lectura. Desenatorul plăti şi fugi pe urmele bărbatului cărunt.

Îl ajunse la capătul străzii, în timp ce acesta pătrundea pe uşa Colţului Clasic.

— Poftim, intră, îl invită argintarul şi îşi anunţă soţia că sosise.

Femeia trebăluia printre rafturi, aranja nişte veioze vechi undeva în fundul încăperii.

— Pablo, pot cumpăra o carte? Mai ai cărţi?

— Sigur. Astăzi cumperi de la mine. Mâine predau afacerea.

— Ce spui?

Argintarul arătă spre literele mari lipite în fereastră: *Predau magazinul*.

— Nu merg vânzările, aşa-i? întrebă Alex.

— M-ai întrebat despre cărţi. Au rămas vreo două sute de volume. N-am cumpărat cărţi recent, nu se fac bani cu cărţile. Nici cu antichităţile nu se mai fac bani... Alege repede ce vrei, trebuie să pregătesc nişte acte şi plec.

— Bine, bine.

Desenatorul începu să caute printre rafturile ticsite, ba cu privirea, ba cu degetele, stresat, aşa cum nu-i plăcea să caute ceva. Cărţi, cărţi. Eventual, un volum despre fluturi. Sau despre vise. Lucia era una dintre femeile cărora le plăceau cărţile despre vise şi despre fluturi.

— Ceva despre fluturi? întrebă Alex.

— Marta, avem vreo carte despre fluturi? strigă Pablo către femeia rămasă undeva în spate.

— Nu. Nimic despre fluturi.

— Ai auzit, nimic, mormăi anticarul cu ochii în ecranul computerului de pe măsuţa sa.

— Înţeles.

Desenatorul văzu pe ultimul raft de sus, aruncată la întâmplare peste grămada de cărţi, un fel de copertă din pânză albă pe care cineva scrisese cu o cariocă mov: *Dominoul viselor*. Era o husă cu două compartimente, în fiecare se găsea câte un CD. Îl întrebă pe Pablo:

— E un DVD, un film?

— Ce?

— Ăsta, Dominoul viselor.

— Nu, e un joc video, veni răspunsul.

Un joc video într-un magazin de antichităţi. Asta i se păru straniu lui Alex. Privi atent cele două discuri aurii şi scoase unul din husă. Erau ca noi, totuşi pe ele scria stângaci, cu aceeaşi cariocă mov: *Dominoul viselor*. Instrucţiuni nu, numele fabricantului nu.

— Nu.

— Dar funcţionează?

— Sigur că funcţionează. Îţi garantez. L-am instalat pe computerul de acasă şi merge.

— Cât costă?

— Cinci euro. E la mâna a doua.

— Doar cinci euro? îl iau.

Alex scoase din portofel şi lăsă pe masă o bancnotă gri. Părăsi argintăria şi pe argintar ducând husa jocului video în mâna stângă. Mai sărac cu cinci euro, dar, deşi nu ştia bine de ce, încântat de achiziţia făcută, ca atunci când cumperi un obiect de la care ai aşteptări mari.

Intră în imobilul cu numărul 99, aflat la doi

paşi, urcă fugind cele trei etaje până la unica uşă de la mansardă. Uşa lui.

Lucia nu sosise. Mai bine, oricum nu i-ar fi plăcut să-i dăruiască jocul video înainte de a şti despre ce era vorba. Putea fi vulgar. Sau pentru copii. Trebuia să-l probeze.

Merse la laptopul rămas aprins, introduse un CD în fanta care îl absorbi cu zgomot. Pe ecran apăru mesajul: *Aşteptaţi, se încarcă*. Fereastra de text arăta nivelul de încărcare: *1*%, *2*%...

Între timp, Alex ieşi o clipă pe terasă. Căută cu ochii silueta Luciei între sutele de siluete de pe strada devenită aglomerată. Oamenii se îndreptau spre casele lor să ia masa de prânz.

Pe fereastra principală de la Mustaţa Galbenă sclipeau deja literele roşu aprins: *LOCUTORIO*. Cine nu cunoştea localul s-ar fi putut întreba pe bună dreptate: Ce e ăsta, berărie sau locutorio?

Îl zări în stradă pe Pablo, în faţa uşii de la Colţul Clasic. *Da, se predă afacerea*, îşi zise desenatorul. *Cine o fi nebun să preia din mers o afacere care nu merge*?

Anticarul se întoarse pe călcâie şi intră în magazin, nu înainte ca Alex să zărească în mâna lui ceva ca o husă albă, plată. Identică cu husa pătrată de la *Dominoul viselor*.

1.2

— Ce-i înăuntru? întrebă Lucia. Două discuri.

Dominoul viselor. Ţie ce-ţi spune numele ăsta?

— Multe şi nimic. Un – Alex o sărută – cadou pentru tine.

Lucia se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi mulţumi în acelaşi fel. Sărutându-l.

— De unde l-ai cumpărat?

— De la Colţul Clasic, magazinul de antichităţi. Ieri l-am luat. Îl cunoşti pe argintar, pe Pablo.

— Nu, nu-l ştiu. N-am intrat niciodată. Toate cărţile de acolo mi le-ai cumpărat tu. Hai să vedem cum e, zise ea aşezându-se în faţa laptopului.

— L-am instalat, dar n-am apucat să văd despre ce-i vorba, o asigură Alex.

— Ce-avem noi aici? întrebă ea făcând clic pe iconul jocului, o inimă roşie aflată în interiorul unei sticle verzi.

Pe ecran se deschise o fereastră cu textul: „Dominoul viselor nu se poate juca fără să introduceţi discul şi fără conexiune la Internet. Introduceţi discul”.

— Alex, discul.

— Da. Uite, l-am introdus.

Altă fereastră: „Meniu. Opţiunea un jucător – fără parolă. Opţiunea doi jucători – cu parolă”.

— Alege opţiunea *un jucător*, o îndemnă desenatorul. Avem un singur computer.

— Bine, un jucător. Îmi spune: *Partidă nouă*. Şi-mi dă trei variante: *Misiune*, *Vis* sau *Jurnal*.

— Alege ce vrei.

— O.K., *Misiune*. Îmi oferă diferite scenarii.

— Alege, alege.

— Am ales: *Metropolă*. Îmi cere numele. Bine, pun Lucia... Dar, Alex, cum să joc fără instrucţiuni? L-ai luat fără manual.

— N-avea manual.

— Chiar şi la mâna a doua, de obicei îţi dau manualul.

— Dar ţi-am spus, nu e dintr-un magazin de mâna a doua. E de la Pablo, argintarul.

— Nu cumva a uitat să-ţi dea manualul?

— Nu, draga mea. Am întrebat şi mi-a zis că nu-l are. Stai, îşi aminti Alex. Spunea Pablo că l-a instalat pe computerul lui şi că merge. Dacă-l are de mult timp şi a jucat, trebuie să fi prins multe trucuri. Vrei să mergem să vorbim cu el?

— Du-te tu. După aceea îmi spui şi mie.

— Hai, Lucia, vino cu mine. Să auzi ce-mi zice, doar te interesează. Dacă ţi-e lene, te duc în braţe până la colţ, glumi el.

— Bine, vin. Mergem acum?

— Acum.

— Să mă încalţ, spuse ea luându-şi cu abilitate sandalele în picioare fără să se aplece.

Alex aruncă o privire pe fereastră. O ceaţă neobişnuit de densă învăluia strada La Palma, ca o pătură lungă.

Coborâră scările ţinându-se de mână.

— Am luat un disc cu noi, zise el.

— În husă erau două discuri. Informaţia e pe amândouă, nu?

— Nu. Discurile sunt la fel. Se joacă la două computere şi fiecare jucător are nevoie de unul.

Ajunşi afară, se descoperiră mergând printr-un tunel cu pereţii de ceaţă, o ceaţă caldă şi albă, ca-n visurile Luciei.

— Rareori vezi ceaţă în septembrie, comentă ea strângând mâna bărbatului mai tare de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă în vreo groapă ascunsă sub voalul alb.

— Poate e din cauza poluării.

— Crezi?

Până la Colţul Clasic nu făcură mai mult de o sută de paşi. Ce bine, magazinul era deschis. Luminile galbene ale vitrinei abia se puteau vedea, vechiturile din spatele sticlei păreau înfăşurate în fumul timpului din care veneau.

Dar, surpriză. În spatele măsuţei lui Pablo stătea un bătrânel cocoşat şi pleşuv, cu ochelari în ramă galbenă. Într-un costum negru a cărui modă trecuse, părea el însuşi o antichitate.

— Bună ziua, îi salută omuleţul.

— Bună, răspunse Alex. Pablo, şeful, este aici?

— Domnul Martinez a abandonat afacerea. Mai exact, mi-a predat-o. Am preluat-o eu. Nu vă îngrijoraţi, am rămas cu toată marfa. Şi-o să mai aduc.

— Nu, nu e vorba de marfă, era ceva

personal. Îl cunoaştem. În cartier i se zicea argintarul.

— Acum argintarul sunt eu, Luis de Frutos. Don Luis la dispoziţia dumneavoastră.

— Don Luis, ştiţi unde locuieşte Pablo? interveni Lucia.

— A locuit aici, la etaj, cu soţia lui. V-am zis, a lăsat afacerea. Era plin de datorii, asta să rămână între noi. L-am auzit zicând că pleacă din oraş.

— Ne scuzaţi, spuse Lucia şi îl trase pe Alex lângă rafturile cu albume de artă.

— Spune, iubita mea, şopti desenatorul. Ţi-a venit vreo idee?

— Uite ce-i, m-am gândit că poate nu era singurul exemplar. Vreau să spun, jocul video, *Dominoul*, s-ar putea să mai fie unul prin magazin.

— Ai dreptate. Ieri de pe terasă chiar l-am văzut pe argintar cu o husă albă în mână, era exact ca a noastră.

— Să-l descoasem pe Luis.

Se apropiară de măsuţă.

— Care-i problema? întrebă cocoşatul.

— Aveţi de vânzare jocuri video?

— Jocuri video? glumiţi. Ăsta e magazin de antichităţi.

— Nu glumim. Am cumpărat de la Pablo un joc de mâna a doua chiar ieri. De-aia îl căutăm.

— Din câte ştiu, nu e niciun joc video printre obiectele astea. Oricum, dacă vreţi să vi-l schimb

sau aveţi vreo reclamaţie, nu vă pot servi.

— Nici vorbă de asta. Nu vă faceţi probleme. Ne uităm puţin pe rafturi, poate găsim ce căutăm.

— Căutaţi, arătă cocoşatul spre grămezile de cărţi.

Începură să cotrobăiască mai întâi pe rafturile ticsite cu volume, şi de asemenea prin rafturile cu antichităţi.

— Eu caut în rafturile de sus, tu uită-te la cele de jos, propuse Alex.

Prăvălia era mai mare decât îşi imaginaseră, mult mai mare. Majoritatea obiectelor de argint sau de bronz păreau să nu fi fost clintite din loc de ceva vreme. Într-un colţ, nişte scări duceau spre etaj. Trecerea era blocată cu un lanţ de care era atârnat un pătrat de plastic cu textul *Interzis*.

— Sus la etaj sunt mărfuri? strigă Alex către cocoşat.

— Nu, sus este o locuinţă.

— În regulă, se resemnă desenatorul.

Cât le luă să termine de căutat? Douăzeci de minute? O jumătate de oră?

Oricum, destul de mult.

— Ai găsit ceva, Lucia?

— Nimic.

— Hai să mergem.

Îşi luară la revedere de la cocoşat, mulţumindu-i pentru amabilitate.

— Vă mai aştept, le zâmbi el cu un aer de comerciant nesincer.

Reveniră în strada îngustă, în ceaţa unde oamenii deveniseră la fel de mulţi ca volumele de pe rafturile din Colţul Clasic.

— Ce-ar fi să jucăm o partidă de *Domino*? O să descoperim pe rând şi regulile, încercă Alex s-o liniştească.

— De ce nu? Totuşi, acasă avem doar laptopul. Ca să fim amândoi în aceeaşi partidă e nevoie de două computere.

— Asta nu-i o problemă. Am jocul la mine, iar peste drum de casa noastră s-a deschis...

— ... un locutorio, ghici Lucia ce voia el să spună. Cu Internet. Aşa-i. Fii atent ce facem. Nu vreau să joc singură. Tu te duci la locutorio, eu merg acasă şi ne conectăm amândoi.

— Nu uita. Ca să intrăm în aceeaşi partidă, trebuie să introducem parole identice. Dacă nu facem aşa, jucăm partide separate.

— Evident. Hai s-alegem o parolă. Ce zici de... *croissant2011*? Ţii minte?

— Sigur că da. Croissant. Mâncarea ta preferată. Şi anul în care suntem, 2011.

— Bine, croissant2011.

— Stau cam o oră, apoi vin acasă, zise el.

— Mulţumesc pentru joc, Alex.

De puţine ori îi zicea Lucia mulţumesc fără să-l sărute. Nici de data asta nu făcu excepţie. Îl sărută acolo, în oceanul de ceaţă care făcea străzile, pieţele şi oraşul mult mai mici.

1.3

Alex: conectat. Lucia: conectată.

Scenariu: Sicriul.

Tot oraşul se afla în stradă să vadă convoiul funerar. Adulţi şi copii se opriseră pe trotuare sau ieşiseră la ferestre să privească sicriul lung, de culoare maro, purtat de căruţa mortuară a primăriei trasă de doi cai negri. Atracţia pe care o exercita sicriul cel maro asupra acestor gură-cască se datora faptului că înăuntrul lui se aflau doi morţi, nu unul. Era vorba de doi pensionari, soţ şi soţie, ce decedaseră la azilul de bătrâni şi a căror poveste emoţionase populaţia oraşului. Istoria care circula de la o casă la alta zicea că în urmă cu trei zile, dimineaţa pe la orele unsprezece, cei doi fuseseră găsiţi fără viaţă în camera de la azil unde locuiau împreună de mulţi ani. Doctorul legist chemat să certifice moartea pensionarilor fu intrigat de poziţia cadavrelor: bătrâneii muriseră îmbrăţişaţi, înconjurându-se puternic unul pe celălalt cu mâinile şi cu picioarele. Dat fiind că muşchii cadavrelor deveniseră complet rigizi, doctorului îi fu imposibil să le despartă, chiar şi după ce apelase la ajutorul unor infirmieri vânjoşi. S-a luat legătura cu primăria şi s-a cerut permisiunea ca cei doi să fie puşi în acelaşi sicriu. Pe lângă motivele legate de poziţia cadavrelor, doctorul a explicat şi că un sicriu costa mai puţin decât două sicrie. Primarul, conştient că înmormântarea se făcea pe cheltuiala

bugetului local şi ştiind că la vârsta decedaţilor nu era necesară autopsia, semnă decizia de aprobare. Acum sicriul defila prin oraş, în drum spre cimitir. Deşi nimeni nu-i cunoştea pe morţi, ineditul situaţiei atrăsese o grămadă de curioşi, în urma căruţei se formase o coadă de un sfert de kilometru care paralizase circulaţia prin zonă.

În faţa celui mare liceu al urbei se adunaseră o mulţime de adolescenţi, dornici să vadă sicriul. Dar nu toţi aveau ochi pentru convoi şi pentru căruţă. Alex, un adolescent în ultimul an de liceu, o sorbea din priviri pe Lucia, fata blondă dintr-o altă clasă, pe care o visa noaptea şi ziua. Când Lucia porni spre casă, Alex o urmări de la distanţă, lăsând în urmă convoiul funerar şi balamucul creat de acesta.

Întrucât drumul către locuinţa Luciei şerpuia printr-un cartier de blocuri cu patru etaje, lui Alex îi fu uşor să o urmărească fără să fie văzut. În cele din urmă, ea, care nu se bănuia observată, îşi sfârşi plimbarea intrând în blocul de la capătul unei alei flancate de brazi pitici. Alex ştia care era fereastra feţei de la etajul unu, se aşează pe banca de pe o alee paralelă, de unde putea vedea perfect blocul. Zări mâna albă a Luciei deschizând fereastra, după care timp de o oră nu sesiză niciun fel de mişcare în apartament. Hotărî să meargă să mănânce ceva şi să se întoarcă pe înserate.

Acasă, maică-sa îl dojeni iubitor:

— Unde ai întârziat, dragul meu?

— M-am îndrăgostit, mamă.

Pe femeia care curăţa de coajă un cartof la chiuvetă, cuvintele o lăsară paf.

— Şi facultatea? îndrăzni să întrebe ea iscoditoare. Ai spus c-o să-nveţi pentru facultate, Alex.

— Mă duc şi la facultate, n-ai grijă.

Tânărul scoase din frigider o farfurie cu calmari prăjiţi şi mâncă jumătate cu multă pâine. Îşi anunţă mama, ocupată în continuare cu gătitul:

— Dau o raită pe afară.

— La ora asta, Alex?

— Mamă, ţi-am spus. M-am îndrăgostit.

— ... La unsprezece să fii înapoi.

Peste douăzeci de minute, Alex se afla aşezat pe aceeaşi bancă situată strategic. Afară se lăsase întunericul, fereastra Luciei era intens luminată. O vedea trecând din când în când de la un perete la altul. Era mulţumit că o putea mângâia cel puţin cu privirea. Când o văzu rămânând mai mult timp aproape de fereastră, se ridică de pe bancă. Era minunată! O observă luând o coală mare de hârtie şi lipind-o pe geam cu bucăţi de scotch. Fata se întoarse înspre fundul camerei şi dispăru din câmpul lui vizual. Ce-o fi însemnând hârtia de pe geam? Alex se apropie să vadă. De sub fereastră, putu citi literele roşii scrise cu o cariocă groasă: URCA. I se înmuiară picioarele. Fusese descoperit.

Asta e momentul, îşi spuse. Trebuia să fie curajos. Intră în scara blocului neştiind ce-ar fi

trebuit să facă sau să spună. Ajuns la etajul unu, rămase contrariat.

Alţi cinci colegi de la liceul lor stăteau în faţa uşii, iar tatăl fetei, într-o pijama cu dungi portocalii, încerca să le vorbească, deşi se părea că situaţia îl depăşea. Băieţii se străduiau să-i explice omului de ce sunaseră, dar acum tăcură văzându-l pe Alex apropiindu-se.

— Bănuiesc că şi tu veneai la noi, i se adresă bărbatul din uşă.

— Aşa e, recunoscu Alex cu un nod în gât.

— Chestia asta trebuie lămurită. Imediat. Lucia! strigă alarmat tatăl fetei spre interiorul apartamentului.

Ea apăru pe hol, într-un trening alb, privind amuzată scena creată la uşa casei.

— Ai pus tu în geam un afiş pe care ai scris URCA? o întrebă tatăl.

— Ei, nu e un afiş. O foaie de hârtie...

— Uite, arătă tatăl spre cei şase băieţi. Rezultatul.

— Dar nu a fost pentru toţi, tată. A fost pentru el, spuse indicându-l pe Alex.

— Aha? se lămuri bărbatul. Atunci intră, tinere. Trebuie să vorbim. Cât despre voi ceilalţi, îmi pare rău. Va trebui să vă găsiţi altă fată trăsnită.

Sub privirile tuturor, Alex pătrunse în casă. Tatăl Luciei închise uşa.

— Merg să dau jos foaia de hârtie din geam,

spuse fata.

— Bine faci, comentă bărbatul. Tu, băiete, aşteaptă-mă pe sofa, în sufragerie. Mă duc să pun nişte haine pe mine.

Alex se aşează timid într-un colţ pe sofaua îmbrăcată în catifea brună. Deci aici locuia Lucia. Prima care intră în sufragerie fu chiar ea, încântătoare în treningul alb, arborând un surâs care ar fi înnebunit pe oricine. Veni şi se aşeză lângă el, ceea ce îl făcu să privească în jos, spre genunchii ei delicaţi. Atunci se petrecu ceva incredibil. Fata îi luă mâna într-a ei.

Aşa îi găsi tatăl Luciei. Alex vru să lase mâna tinerei, însă nu se putu elibera din strânsoare.

— Băiete, văd că ai intenţii serioase, i se adresă bărbatul aşezându-se pe un scaun în faţa lor.

— Într-adevăr, se pomeni tânărul zicând. Vreau să o cer pe fiica dumneavoastră în căsătorie.

— Perfect, se entuziasmă tatăl. Putem face nunta chiar azi.

Alex se descoperi îmbrăcat în costum de mire cu papion şi văzu că treningul Luciei se transformase pe nebănuite într-o rochie de mireasă. Pe uşă intră mama tânărului având în ochi lacrimi de bucurie.

— Sunt atât de emoţionată, copii, se smiorcăi ea.

Alex nu înţelegea dacă Lucia îi luase mâna

împingându-l spre ieşire, sau timpul era cel care îi trăgea pe amândoi înainte gonind nebuneşte. Tot ce sesiza erau o mulţime de feţe vesele înghesuite lângă geamul unui taxi îndepărtându-se de blocul Luciei, a cărei mână îl ţinea încă strâns. O privi cu atenţie, sesiză că nu mai era o adolescentă, ci o tânără mireasă de o frumuseţe uluitoare. Îşi vârî tandru degetele în pletele ei lungi, o sărută cu înflăcărare pe gură. Când se desprinseră din sărut, Alex descoperi că nu se aflau pe bancheta din spate a taxiului ci într-un pat imens, întinşi sub o pătură galbenă cu romburi roz. Pe noptiera de alături observă un certificat de genul celor eliberate de primărie. Îl luă, citi numele lor. Erau căsătoriţi.

— Cum a fost? îl întrebă Lucia lipindu-se cu delicateţe de pieptul lui gol.

— Poftim?

— Prima noapte. Cum a fost?

— Prima noastră noapte...? bâigui el încercând să înţeleagă sensul întrebării. A fost...

— E pentru tine, spuse. Te caută de la companie.

Alex puse cu nedumerire telefonul la ureche şi auzi:

— Domnule director, trebuie să veniţi imediat la birou. Acţiunile firmei au crescut pe neaşteptate la bursă cu treizeci la sută. E ceva nemaipomenit. Toţi vă aşteaptă.

— Serios? întrebă el. Vin cât de repede pot.

Lucia dispăruse şi revenea în dormitor, cu părul mult mai scurt şi cu fetiţa în braţe.

— Hai, Noelia, ia-ţi la revedere de la tăticu, trebuie să plece repede la serviciu.

Alex se descoperi îmbrăcat, luă în braţe copila ca s-o sărute pe obrajii grăsulii.

— Pa, tati. Te aşteptăm, îi strigă din fereastră Lucia cu fetiţa în braţe în timp ce el intra în limuzina din faţa edificiului.

La lăsarea serii, se întoarse acasă epuizat după o zi lungă, plină de videoconferinţe şi semnarea a tot felul de contracte. Intră în fugă în bucătărie, unde Lucia îi lăsase pe masă o farfurie cu păţitura preferată şi un bileţel: „Pentru tine, iubirea vieţii mele. Sunt la coafor. Noelia învaţă în camera ei”. Alex muşcă din prăjitură întrebându-se ce-ar putea să însemne „Noelia învaţă în camera ei”. Văzu pe frigider o fotografie în care apăreau el, Lucia şi o adolescentă de vreo şaisprezece ani ce semăna fantastic cu mama ei. Nu se poate, îşi spuse. Vru să meargă în camera Noeliei, dar cineva sună la uşă. Se duse să deschidă. Dădu nas în nas cu un adolescent în geacă de piele.

— Bună seara, îl salută surprins băiatul ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească pe altcineva.

— Poftim, tinere. Ce doreşti? întrebă Alex.

— Ştiţi, Noelia mi-a spus... mi-a arătat...

Tânărul încerca să-şi găsească cuvintele. Alţi câţiva băieţi urcară pe rând scările şi se opriră în

faţa uşii. Alex nu ştia ce să creadă. Apăru Noelia din camera ei.

— E vina mea, tată, rosti adolescenta. Am lipit pe geam o foaie de hârtie pe care am scris URCA.

Auzind-o, Alex se clătină, simţi o înţepătură ascuţită în piept. Se prăbuşi inert pe podea. Văzu ochii Noeliei înconjuraţi de ochii altor zeci, sute şi mii de băieţi. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi din leşin, se afla alături de o Lucia cu părul cărunt şi cu faţa plină de riduri. Stăteau aşezaţi împreună pe marginea unui pat alb, un medic cu ochelari le repeta:

— E preferabil să rămâneţi aici, la azil. Atât dumneavoastră, cât şi soţia, aveţi nevoie de îngrijire medicală permanentă.

Lucia era o umbră a feţei superbe care fusese, el abia respira. Medicul ieşi lăsându-i singuri. Sleiţi de puteri, ştiind că moartea se apropia, se întinseră în pat şi se îmbrăţişară puternic cu mâinile şi cu picioarele. Aşa îi găsi dimineaţă medicul legist. Cu aprobarea primăriei, fură puşi în acelaşi sicriu, îmbrăţişaţi, întreg oraşul se adună să vadă convoiul lor funerar. Când căruţa cu doi cai trecu pe lângă cel mai mare liceu din oraş, o grămadă de adolescenţi ieşiră în stradă să privească sicriul, deşi câţiva băieţi trăgeau cu coada ochiului la colega lor blondă şi neverosimil de frumoasă. În momentul în care fata porni pe aleea dintre blocuri, doi luptători de sumo apăruţi

de după un colţ se apropiară în grabă de căruţă şi, spre consternarea tuturor, traseră cu putere de capac ca să deschidă sicriul unde cele două corpuri zăceau îmbrăţişate.

1.4

— Excelentă partidă, conchise Alex pentru sine.

Îi plăti japonezei un euro pentru ora de Internet şi se îndreptă spre casă. Pe stradă bătea un vânt puternic, risipind ceaţa în totalitate. Desenatorul încheie nasturii vestonului. Trase vântul în piept şi intră în imobil.

În mansarda vieţii lui îl aştepta femeia vieţii lui. Lucia. Nu trebuia să-i observe ochii mai mult de o secundă ca să-şi dea seama dacă era sau nu mulţumită. Era mulţumită. Îi plăcuse jocul.

— Dragul meu, mi-ai făcut un cadou minunat, îi spuse şi-l trase pe sofa pentru a se cuibări în braţele lui.

— Păcat că n-avem manualul, zise Alex. Ştiu c-ai fi vrut să-l ai.

— Uneori rămân cu impresia că există posibilităţi pe care nu le pot încerca fiindcă nu le cunosc. Ai văzut ce complex e jocul. Ferestrele cu opţiuni dau spre alte ferestre cu opţiuni, şi aşa mai departe. Lista cu scenarii e imensă.

— Cred că totul are de-a face cu conexiunea la Internet.

— Sigur au o bază de date extinsă. Chestiile

astea se pot actualiza mereu.

— Da, ştiu.

— Dar nu ştii cât e ceasul, zise ea. Trebuie să plec la serviciu. Azi lucrez după-amiază.

— Atunci ne vedem diseară. Rămân acasă să termin un desen pentru săptămâna.

— Dacă ai timp, caută ceva pe net. Poate reuşeşti să descarci un manual de joc. Intră pe forumuri, undeva, ştiu şi eu...

— Fac tot posibilul.

— Un sărut.

Plici! Iar minunea lui blondă dispăru.

Lui Alex nu-i plăcea sofaua fără Lucia, se mută în scaunul pe cinci roţi din faţa laptopului. N-avea niciun chef de lucru. Vicente de la săptămâna îi ceruse o lucrare grafică pe tema globalizării, dar era total lipsit de inspiraţie. Mai bine să încerce să caute pe Internet un manual pentru joc.

Se conectă pe forumul unei cunoscute reviste de jocuri video. Pe chat se aflau câţiva utilizatori ce sporovăiau despre jocuri pe care desenatorul n-avea de gând să le probeze vreodată.

Lansă întrebarea: „Mă poate ajuta cineva cu informaţii despre un joc video numit *Dominoul viselor*?”

„Nu ştiu nimic”.

„N-am auzit de aşa ceva”.

„Habar n-am”.

Şi lista continua cu răspunsuri de acelaşi

gen.

Un oarecare roxyroxy583 îi sugeră: „Încearcă să cauţi pe Mississippi. E cea mai mare bază de date în materie de jocuri video. Are tot ce se poate găsi pe planetă”.

„Mersi”, răspunse Alex.

Intră pe Mississippi.

Introduse numele jocului, dar nu obţinu nimic relevant.

Imposibil, îşi spuse, trebuie să fie pe undeva jocul ăsta.

Luă de pe masă husa albă pe care stătea scris cu litere majuscule: *DOMINOUL VISELOR*. Niciun indiciu, nici în exterior, nici în interior. Absolut nimic despre firma producătoare. Ciudat. Nici pe ecran nu apărea nimic când deschideai jocul. Asta îl puse pe gânduri. În mod normal toate firmele îşi făceau publicitate, şi încă ce publicitate, în timp ce fabricanţii acestui joc se ascundeau în spatele unei perdele de anonimat. *Să fie ceva periculos în joc*?, se întrebă. *Sau ceva ilegal*?

Accesă căutătorul Google şi dactilografie:

„Dominoul viselor”.

În lista de rezultate găsi o sumedenie de aiureli. De la explicaţia viselor în care jucai domino, până la jocuri tradiţionale de domino şi alte jocuri de masă. Despre *Dominoul viselor*, nimic. Asta sfida logica.

Dar el avea în mâini jocul. Şi argintarul

folosise *Dominoul*. În plus, fabricantul părea activ. Conexiunea la Internet se realiza automat, fără dificultate.

Ce putea să însemne misterul ăsta?

Nu era pentru prima dată când cumpăra un joc de mâna a doua. Ştia multe magazine care vindeau jocuri ieftine. Merita să dea o raită şi să pună câteva întrebări. Scrise pe o etichetă de hârtie, cu majuscule, numele jocului, o vârî în buzunarul stâng. Lăsă mâna stângă în acelaşi buzunar, cu dreapta închise uşa locuinţei în urma lui.

Coborî în gura de metrou Tribunal, aflată nu departe.

Pe peron, o mulţime de persoane, unele cu feţele obosite de muncă, altele obosite să caute muncă.

Luă linia 1 până în Sol. De aici se pierdu pe străduţele ticsite de turişti, încercând să nu lase la o parte niciunul dintre magazinele de jocuri video, mici sau mari, pe care le cunoştea.

În supermagazinele de profil hotărî să nu caute. Marfa lor era la vedere, pe Internet, deci sigur nu aveau *Dominoul*.

Intră în primul magazin de mâna a doua ce-i ieşi în cale, aproape de piaţa Callao. Aici produsul de bază erau discurile de vinil. Venise iar moda lor. Magazinul avea de vânzare chiar şi picupuri.

— Ai jocul ăsta video? o întrebă Alex pe fata mexicană de la casă.

— Nu, spuse ea fără să privească foaia.

— Nici nu te-ai uitat la nume, protestă desenatorul.

— Ba m-am uitat.

— Ba nu te-ai uitat. *Dominoul viselor*. Aveţi jocul ăsta?

— Nu.

— Pot să verific pe rafturi?

— Desigur.

Alex căută meticulos, puţin iritat, fără să găsească ce dorea.

Plecă spre următorul magazin, unul mic, situat la colţul unei alei pietonale. Incinta era pătrată, cu ieşiri spre ambele străzi.

— Aveţi jocul ăsta? îl întrebă pe un tânăr plictisit, înalt cât jucătorii de baschet, arătându-i eticheta cu numele.

— Să văd. Cred că da.

— Da?

— Pe aici era. Staţi un minut.

Alex rămase fără grai. Să fi fost atât de simplu? Al doilea magazin, şi gata, căutarea luase sfârşit.

Îl privi pe baschetbalist în timp ce acesta umbla la nişte rafturi joase.

— Aha, aici este. Uite-l, spuse omul şi scoase pe tejghea o cutie mică cu imaginea unei galaxii. *Planeta viselor*.

Dezamăgirea se citi în ochii şi în glasul clientului:

— Nu. Nu-i asta.
— Nu e Planeta viselor?
— Nu. E Dominoul viselor.
— Bine. Îmi pare rău.
— Şi mie.

Alex ieşi fără să înţeleagă dacă fusese vorba de o confuzie, sau dacă lunganul încercase să-i vâre acel joc pe gât cu orice preţ într-o zi fără vânzări.

Trecu aşa, din magazin în magazin, scoţând eticheta, arătând-o, şi băgând-o la loc în buzunar. Spre seară, micuţul dreptunghi de hârtie era ferfeniţă, literele de-abia se puteau citi.

La lumina felinarelor, desenatorul se opri să-şi odihnească picioarele pe unul dintre podurile aruncate peste râul Manzanares. Se rezemă de balustradă, scoase eticheta din buzunar. O făcu cocoloş, o aruncă în apa neagră şi curgătoare.

O zi pierdută, îşi spuse.

Încotro să o apuce? Magazinele erau pe punctul de a închide.

Realiză că se afla în zona Atocha, la o aruncătură de băţ de redacţia săptămânii. Îşi spuse că n-ar fi rău să intre să se aşeze câteva minute într-unul din fotoliile îmbrăcate în piele portocalie. Întotdeauna se simţise confortabil în fotoliile alea.

În birourile de la săptămâna luminile erau aprinse. Vicente, redactorul şef, striga cât îl ţinea gura către ziarişti ori către secretare, dând

indicaţii scurte şi exacte. Ras în cap, cu bretele late tricolore, Vicente părea un *boss* coborât din filmele americane.

— Alex, ce cauţi aici la ora asta? Contabilul ţi-a virat banii.

— Perfect, nu e vorba de asta.

— Atunci?

— Eram în trecere prin apropiere. Pot să mă aşez?

— Bineînţeles, ia loc, îl invită redactorul şef cu amabilitatea arătată unui colaborator de la care aştepţi anumite materiale însă fără să-i fii şef.

— Mersi.

— Pari obosit, Alex.

— Am căutat toată ziua un joc video. Inutil.

— Vrei un joc video? Are fiul meu peste o sută, nu le mai foloseşte, spuse Vicente cu un surâs abia schiţat.

— Pe bune? se implică desenatorul nesesizând tonul de glumă. Are cumva *Dominoul viselor*?

Redactorul şef văzu că Alex era cu adevărat interesat şi se miră:

— Ai dat în mintea copiilor. N-are fiul meu niciun joc. Le-a vândut pe toate demult ca să-şi cumpere un ATV. Am treabă, zi ce vrei.

— Poţi să-mi publici un anunţ de mică publicitate? La vânzări-cumpărări. Gratis, evident.

Vicente puse energic pe masă o foaie şi un pix:

— Scrie repede textul, peste două ore se închide ediţia.

Strigă către birourile din spate:

— Miriam, mai am un anunţ.

— Încă unul?

Alex luă unealta de scris şi mâzgăli repede: „Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*. Telefon…”

— Poftim textul, spuse desenatorul lăsând foaia şi pixul pe masă.

— Gata, Miriam, vin cu anunţul, strigă Vicente şi dispăru pe una dintre uşile ce duceau spre birourile pline de agitaţie.

Desenatorul rămase întins în fotoliul portocaliu şi moale. Era mort de oboseală.

Vicente nu apăru, nici după cinci minute, nici după douăzeci de minute. Alex se ridică somnolent, cu gesturi încete. Se aruncă în iureşul multicolor al străzii.

Pe terasele pitoreşti, chelnerii nu pridideau în a servi clienţii care îşi potoleau setea după o zi lungă. Familii întregi stăteau la mese puse una lângă cealaltă, cu copii, cu cărucioare, făcând noaptea să răsune de glasuri.

Pe Alex îl cuprinse, dintr-odată, dorul de Lucia. Femeia lui îl aştepta acasă. Nu termină de gândit asta că în buzunar mobilul sună tare. Lucia era. Desenatorul, zâmbind, apropie telefonul de ureche ca şi când ar fi fost obrazul ei: „Spune, dragostea mea”.

1.5

Lucia stătea făcută ghem pe scaunul din faţa mesei cu laptopul. Capotul galben de eponj care la piept se răzvrătea de două ori o făcea încântătoare, gândea Alex, în timp ce ea răsfoia gânditoare ultimul număr din săptămâna şi sorbea ceai fierbinte de fructe de pădure. Lăsă cana pe masă, îl chemă pe un ton dojenitor:

— Alex.

— Da, spune-mi.

— A-lex, îi silabisi numele. Probabil nu eşti străin de asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Ascultă aici, îţi citesc. „Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*”. Nu-ţi mai spun numărul de telefon. Oricum, ţi-au tipărit greşit ultima cifră, la sfârşit au pus şapte în loc de şase.

— A apărut? Am vorbit cu Vicente să-mi publice anunţul, ieri seară am trecut pe la redacţie. Probabil le-o fi dictat greşit feţelor numărul.

— De ce nu mi-ai zis?

— Nu ţi-am spus? Scuză-mă. Mi-a scăpat. Ieri am alergat prin tot oraşul să caut *Dominoul* în magazine de mâna a doua.

— Uite, anunţul apare încă o dată. Al doilea cu alt număr de telefon.

— S-au zăpăcit secretarele. S-a încurcat Miriam, eu ştiu... era o nebunie în redacţie.

— Deci nu mi-ai spus, rosti Lucia prefăcându-

se supărată şi ieşi desculţă pe terasă.

Afară era soare. Vântul din ziua precedentă nu obosise, îşi continua goana prin cartier, rostogolea haotic hârtii şi sticle goale de plastic. Alex merse după ea s-o îmbuneze:

— Lucia.

— Lasă-mă. N-am nimic.

Desenatorul o privi cu înţelegere şi o îmbrăţişă, încercă să-i alunge supărarea imaginară ridicându-i bărbia.

— N-am nimic, insistă ea.

Făcură pace, cu buzele. Pe terasă, vântul continua să bată rece. Nu răcoarea îi ţinea apropiaţi.

— Ştii ce? anunţă ea. Azi trece mama pe la noi. Are programare la Ministerul muncii. O chestie în legătură cu pensia ei.

— Cu ce vine?

— Cu trenul. N-am timp s-o aştept la gară. După ce sosesc de la serviciu o conduc când pleacă.

— Nu pot merge nici eu la gară, trebuie să fac urgent un desen cu piaţa Cibeles. Se îmbrăţişezi din partea mea.

Se întoarseră în cameră.

— Trec pe la Colţul Clasic, zise desenatorul luându-şi mapa cu foi de hârtie şi instrumente de grafică. Vreau să văd dacă Pablo i-a lăsat cocoşatului computerul. S-ar putea să fie chestii interesante de găsit prin fişiere, ceva despre

Domino. Apoi mă duc în piaţa Cibeles. Am câteva idei poliţiste ca să caut jocul.

— Idei poliţiste? Alex, te rog, ai grijă ce faci.

— Pa, rosti el din uşă.

Îndreptându-se spre colţul străzii, desenatorul constată că vântul se domolise. Cum ar fi fost potrivit să-l abordeze pe bătrân? N-avea idee. Nu intenţiona să-i spună prea multe despre ce căuta, dar nici să plece fără să primească răspuns la întrebări.

Găsi magazinul de antichităţi închis. În geam, un bilet lipit cu scotch anunţa sec: *Deschidem la 11,00*. De ce, nu explica.

Culmea, îşi spuse Alex. *Trăim într-o lume a biletelor postate în uşile magazinelor*. Îşi privi ceasul, rămânea o jumătate de oră până la unsprezece. Timp suficient să servească o cafea în localul lui Toni.

De data asta, interiorul de la Mustaţa Galbenă era mai animat. Câţiva angajaţi de la birourile din apropiere îşi luaseră pauza de gustare şi vorbeau agitaţi despre meciul de sâmbătă seara dintre Real Madrid şi Barcelona. Începând de la aceste nume, discuţiile erau interminabile.

— Ce faci, Alex? zâmbi Toni văzându-l intrând.

— Bună. O cafea cu lapte, ceru el.

Barmanul îi pregăti cafeaua, privi spre sala de la locutorio, de unde răzbătea până la ei un

vacarm de nedescris. Câţiva puştani jucau la computere un joc în reţea şi schimbau replici nervoase. La răstimpuri, se auzea glasul cu accent străin al japonezei încasând convorbirile telefonice:

— Cabina doi, un euro douăzeci... cabina cinci, patruzeci de cenţi.

Femeia avea o voce cu personalitate, o voce calculată. Alex înţelese că japoneza ştia mai mult decât să spele geamurile. Aproape ca o revelaţie, desenatorul realiză că îl cunoştea puţin pe Antonio. Îi vizita berăria de vreo patru ani, şi nu aflase despre el decât că se născuse în Gijon, lucrase cândva ca ziarist şi acum doi ani se căsătorise cu o orientală al cărei nume era dificil de memorat şi de pronunţat. Părea băiat de treabă, cel puţin era harnic şi amabil. La fel, era discret, o calitate indispensabilă pentru cineva care servise bere la jumătate din cartier.

Desenatorul bău cafeaua până la fund şi-şi privi ceasul. Unsprezece şi cinci.

Gata, era momentul să plece.

— La revedere, Toni.

— Pe curând.

Între timp, anticarul revenise, uşile magazinului erau larg deschise. Înăuntru se aflau doar don Luis şi un client cu plete blonde şi lungi, în haine de rocker, căutând printre păpuşile cu cap de porţelan.

— Bună, vecine, strigă Alex văzându-l pe

cocoşat la măsuţa lui.

— Sănătate.

— Văd c-aţi adus noi modele de tacâmuri de argint, încercă desenatorul să facă o introducere.

— Ai venit să întrebi de Pablo, nu-i aşa?

Alex rămase mut, îşi zise că pe strada aceea toţi erau mai deştepţi decât păreau.

— Şi eu vreau să dau de el, continuă cocoşatul.

— De ce?

— Mi-a lăsat pe cap programul de inventariere a mărfii, o pacoste. Eram obişnuit cu vechile registre. Hârtia şi cerneala, astea nu mint. Pe când programele te lasă baltă când nu te aştepţi. Eşti mai tânăr decât mine. Te pricepi să modifici tabele în Excel?

— Am un oarecare habar.

— Vino o clipă.

— Sigur.

— Vezi aici, arătă bătrânul cu degetul pe ecranul computerului. Cum pot copia datele de pe coloana asta ca să le mut simultan pe coloana din dreapta?

— Uite cum, puse Alex mâna pe mouse. Selectezi toate căsuţele, muţi cursorul în colţul din dreapta jos. Cauţi poziţia în care cursorul se transformă dintr-o cruciuliţă albă într-una neagră şi aduci conţinutul căsuţelor spre dreapta. Gata. S-au copiat.

— Tii, ce simplu. Dar uit repede. O să mai

treci pe aici, nu-i aşa?

— Normal, stau vizavi.

— Acum zi. Ce vrei să întrebi în legătură cu Pablo?

— Îmi ghiceşti gândurile.

— Spune. Ce doreşti?

— Când ţi-a transferat afacerea şi marfa, Pablo ţi-a lăsat computerul lui? Adică, ăsta-i computerul lui Pablo?

Bătrânul îl privi mirat:

— Îţi trebuie rabla asta? Au ieşit pe piaţă altele noi, mai performante. Cu ecranul plat, continuă cocoşatul.

— Ăsta a fost computerul lui Pablo?

— Exact. Ţi-am spus adineaori, mi-a lăsat programul de inventariere a mărfii. Pe computer, bineînţeles.

— Programul de inventariere nu mă interesează.

— Atunci?

Alex oscila între două păreri. Să-i spună, să nu-i spună? Nu era nimeni prin preajmă, doar rockerul blond care îşi făcea de lucru cu păpuşile.

— Uite ce e. Poate ţi se pare ciudat, am cumpărat de la Pablo un joc video. Îţi aminteşti că te-am întrebat data trecută. Nu ştiu cum de avea un joc video printre antichităţi. Îl avea. L-am cumpărat şi acum soţiei mele îi place. Chestia e că jocul n-are manual cu instrucţiuni. Pablo mi-a spus că l-a instalat pe computer. S-ar putea să aibă aici,

pe vreun fişier, manualul jocului. Putem verifica?

— Deci asta cauţi. Manualul pentru un joc video. Bine, hai. Cum căutăm? Ia mouse-ul.

— Facem clic pe butonul Start. Aşa. Acum, observi, în căsuţa asta de căutare scriem numele jocului.

— Bine. Scrie-l.

Desenatorul bătu pe taste „*Dominoul viselor*” şi apăsă butonul Enter.

Aproape instantaneu, computerul dădu soluţia căutării. Fişierul *Dominoul viselor* exista pe discul C, alături de alte programe. Alex intră entuziasmat pe discul C, într-adevăr, printre numeroasele programe instalate se găsea şi *Dominoul viselor*. Totuşi, când făcu clic stânga pe joc, computerul îl informă că era vorba de un dosar temporar ce fusese mutat sau şters. Ieşi pe desktop cu intenţia de a folosi din nou butonul de căutare.

Fu întrerupt de sunetul telefonului fix de culoare crem, aflat pe masă.

— Scuză-mă o clipă, spuse bătrânul şi ridică receptorul. Cine e?

Desenatorul îşi pierdu entuziasmul. Deci jocul fusese aici. Dar nu mai era. Să vezi ce-o să se supere Lucia.

— Când? întrebă cocoşatul un interlocutor invizibil.

Hai, termină odată, gândi desenatorul.

— Unde? mai întrebă bătrânul.

Lui Alex, lista de adverbe rostite de anticar i se părea interminabilă. Într-un final, după ce notă câteva cuvinte pe o foaie dintr-un bloc de note, bătrânul închise telefonul.

Se întoarse spre desenator.

— Soţia mea a avut un infarct.

— Asta înseamnă…

— Trebuie să plec.

— Doar cinci minute, se impacientă Alex. Vă rog foarte mult.

— Trebuie să închid magazinul, îi strigă bătrânul rockerului interesat de păpuşi care mormăi un *„Bind”* şi ieşi.

— Nu se poate, gândi desenatorul cu voce tare.

Cocoşatul îl conduse la uşă, închise magazinul coborând persiana metalică şi dispăru după colţ fără să spună un cuvânt.

Alex, singur pe trotuar, avea deja în minte următoarea destinaţie: piaţa Cibeles. Într-un sfert de oră, un autobuz îl lăsă în apropierea imensei intersecţii. Studie mult, cu atenţie, împrejurimile, pentru a găsi un unghi potrivit, se aşeză pe o bordură înaltă şi începu să deseneze statuia de piatră albă din centru folosindu-se de materialele din mapă. Trecătorii îl priveau fugar şi îşi continuau drumul.

În timp ce mâna îi aluneca pe hârtie iar gândurile îi roiau în cap, în buzunar îi sună mobilul. Era Lucia.

— Spune, iubita mea.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu găsesc discul meu cu *Dominoul*.

— Ce zici?

— N-am timp să-ţi explic. Vorbim mai târziu. Am stat un pic acasă cu mama şi acum trebuie s-o duc la gară.

Alex trecea ca o furtună prin toate locurile din casă unde s-ar fi putut găsi discul pierdut. Începuse cu rafturile de plastic ticsite cu CD-uri şi DVD-uri. Nu, *Dominoul* nu era lângă discurile cu muzică şi filme. Unde l-o fi lăsat Lucia? Poate între cărţile ei. Răscoli biblioteca. Vise, fluturi, fluturi, iar vise, dar jocul nicăieri.

Căută pe dulapuri, deşi ştia că o făcea în zadar. Lucia nu l-ar fi pus acolo. Se puse în patru labe şi privi sub paturi, chiar şi sub mobila de bucătărie. Nimic.

Se trânti pe sofa, luă din frigider şi deschise o doză cu suc de portocale. Da, în frigider nu căutase. Deşi ştia cât era de absurd, se ridică şi răscoli printre crenvurşti, iaurturi şi felii de brânză. Bineînţeles, nimic.

Auzi soneria mobilului.

— Da, Lucia.

— Alex, dragul meu, mama a pierdut trenul. Suntem în Méndez Alvaro, la autogară, o să ia un autobuz spre Valencia.

— La ce oră pleacă autobuzul?

— La unu.

— La unu noaptea?

— Da, trebuie să stau cu ea până atunci. Alt autobuz mai devreme nu este. Nu-ţi face griji pentru mine, o să-mi dea mama o bluză.

— Spune-i să plece mâine şi veniţi acasă.

— O ştii pe mama, vrea să ajungă neapărat dimineaţă să-şi facă treaba în grădină şi pe lângă casă.

— Bine, dar tu cu ce te întorci?

— Metroul circulă până la unu şi jumătate.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Am întrebat. Stai liniştit. La unu şi jumătate voi fi toată în braţele tale. Ai căutat discul?

— Dacă l-am căutat? Am întors casa pe dos.

— Şi?

— Nici urmă.

— Dar discul tău, Alex?

— Îl am în buzunarul de la veston.

— Încearcă să faci mâine o copie. Vorbeşte cu cineva care se pricepe. Nu putem juca împreună fără două CD-uri.

— Ştiu. Mâine mă ocup de asta. Pup-o pe mama. Şi... te iubesc.

— Atunci, dacă mă iubeşti, te rog ceva...

— Ce-ai în minte?

— Mama a făcut curăţenie. În găleata de gunoi ai căutat?

— Nu.

— Caută şi acolo.

— Bine.

Asta era. Nu căutase în găleata de gunoi. Deşi mari speranţe în legătură cu locul ăla n-avea. Merse în bucătărie. În colţul ei, găleata era goală. Absolut goală. O sună pe Lucia:

— Găleata de gunoi este goală.

— Cum?

— Nu-i nimic în pungă.

— Stai puţin.

Desenatorul auzi vocea Luciei, la volum redus: Mamă, ai aruncat tu gunoiul?... Aha. Nu, stai liniştită, nu-i nicio problemă.

— Alex, a aruncat mama gunoiul.

— Dacă te iubesc, ce-ar trebui să fac?

— Eu nu spun nimic, spune tu.

— O.K, cobor la container până nu se întunecă de-a binelea. O să caut punga.

— Să faci duş după aceea.

— Te iubesc.

Toţi spun că iubirea cere sacrificii, dar nu spun că sacrificii înseamnă să scotoceşti în containerul de gunoi din stradă. Pe Alex nu-l deranja să caute printre pungile cu resturi, se gândea mai mult la părerea celor care aveau să-l vadă.

Containerele nu erau departe de poartă. Cel galben pentru plastic, cel albastru pentru cartoane şi cel verde pentru reziduuri menajere. Deschise capacul containerului verde, nu văzu aproape nimic din cauza întunericului care se

înteţea. Folosi lumina ecranului de la telefonul mobil. Pretutindeni, pungi albastre şi negre. A lor era neagră, ştia că Lucia cumpăra întotdeauna pungile negre cele mai ieftine din supermagazin.

Privi în jur spre strada puţin circulată şi continuă să caute. Deschise câteva pungi negre uitându-se după obiecte pe care să le recunoască, asta era! găsi punga lor din a cincea încercare. Descoperi ambalaje de croissante şi aparatul de ras uzat pe care îl aruncase chiar el dimineaţă. Mai găsi şerveţele murdare, tot felul de hârtii şi coji de fructe, dar nici urmă de disc. Exemplarul Luciei nu se afla acolo.

Se gândea să-şi sune soţia, când auzi zgomotul unei legături de chei peste drum. Era cocoşatul, răsucea cheia în broască şi intra grăbit în Colţul Clasic. Probabil uitase ceva înăuntru.

Lui Alex îi veni fulgerător o idee care îl îngrozi şi îl încurajă totodată. Se apropie tiptil de fereastra magazinului de antichităţi. Îl văzu pe anticar cotrobăind în sertarele de la măsuţă cu mişcări lente, bătrâneşti. Prin uşa rămasă întredeschisă, desenatorul se furişă în interior şi se ascunse în spatele unei pendule cu picior. Cocoşatul întârzie vreo trei minute după care închise lumina şi încuie uşa cu cheia în urma lui. Alex rămăsese prins înăuntru.

Asta da, aventură. Cum avea să iasă? Şi ce va spune Lucia despre asta?

O vreme, desenatorul nu ştiu ce se auzea mai

tare: ticăitul pendulei, sau inima lui? În afară de năzdrăvăniile din copilărie, nu încercase vreodată aşa ceva. N-avea de gând să facă nimic rău. Voia doar detalii despre *Dominoul viselor* din computerul lui Pablo.

Îi trimise cu mobilul un mesaj scurt Luciei rugând-o să-l aştepte pentru că va ajunge târziu acasă. Nu era neobişnuit să rămână peste noapte în redacţia săptămânii. *Asta am rezolvat-o*, îşi spuse şi închise mobilul să nu fie deranjat.

Prudent, ieşi din ascunzătoare. Felinarele din stradă dădeau suficientă lumină astfel încât să vadă pe unde calcă. Dar, pe de altă parte, putea fi observat de afară, iar el nu dorea să se întâmple asta. Trase draperiile groase şi opace de catifea roşie pentru a acoperi cele două ferestre mari. Abia după aceea se aşează în fotoliul cocoşatului şi aprinse computerul. Dacă avea parolă? Ce bine! N-avea. Bătrânelul era prea stresat de hăţişul tehnicii de calcul ca să se gândească la parole.

Calculatorul era plin de fişiere cu fotografii de trenuri şi locomotive. Ce pasiune avea bătrânelul! Alex căută şi găsi fişierul temporal conţinând *Dominoul viselor*. Jocul fusese şters exact pe 15 septembrie, ziua în care desenatorul cumpărase discurile. Căută printre punctele de restaurare a sistemului şi jubilă. Exista un punct de restaurare a sistemului pe 14 septembrie. Deci jocul putea fi recuperat. Dar merita să facă asta? Nu jocul în sine îl interesa, ci manualul de

instrucţiuni.

Îi veni o idee. Deschise tabelul Excel cu stocul de marfă, pagina de intrări. Căută în ordine alfabetică. Mai întâi „A”. Aparat, arlechin etc. B, C, D. La litera D găsi ce urmărea. Expresia *Dom Vis*. Asta nu putea însemna decât *Dominoul viselor*. Comercianţii foloseau abrevieri pentru a-şi denumi produsele. În data de 14 septembrie 2011 intraseră în stoc trei exemplare din jocul video. Trei exemplare. Pablo achitase 2 euro de bucată şi fixase un preţ de vânzare de 5 euro. Exact cât plătise desenatorul.

Se uită în fişierul de ieşiri, nu găsi nicio informaţie despre datele în care fuseseră vândute jocurile. Ieşirile ori nu fuseseră înregistrate, ori datele de vânzare fuseseră şterse.

Căzu pe gânduri. Aşadar, în afară de el, în Madrid cel puţin alte două persoane deţineau *Dominoul viselor*.

Nu avu timp să mediteze la asta deoarece auzi paşi apăsaţi pe trotuar. Cineva se oprise în faţa uşii magazinului şi zornăia nişte chei cu care se pregătea să deschidă. Ce însemna asta? Era anticarul? Se întorsese iar?

Cuprins de panică, Alex îşi dădu seama că nu avea timp să stingă calculatorul, închiderea dura cel puţin treizeci de secunde. Ce să facă, ce să facă? Urmări cu privirea încotro ducea cablul de alimentare şi scoase rapid ştecherul din priză. Ecranul deveni negru lăsând încăperea în beznă.

Pipăind, desenatorul se ascunse cât putu de repede în spatele raftului cu cărţi vechi.

Omul cu cheile deschisese uşa şi se apropia de măsuţă. Alex ştia că dacă necunoscutul ar fi aprins lumina, el ar fi fost descoperit fără îndoială. Dar omul folosi o lanternă ca să-şi lumineze calea până la măsuţă. Cine putea fi? Umbra nu era nici mică, nici cocoşată. Deci nu era Don Luis.

Umbra încercă să pornească computerul, nu reuşi. Era o umbră inteligentă, identifică repede problema şi introduse ştecherul în priză. Aprinse computerul. Din poziţia în care se afla, Alex îi zărea doar ceafa, nici aceea prea bine deoarece vizitatorul nocturn avea păr lung şi bogat. Da, era rockerul pe care îl văzuse mai devreme în magazin. Ce căuta oare?

Omul deschidea şi închidea ferestre pe ecranul computerului, dar dreptunghiul de lumină era aşezat oblic şi prea departe pentru ca Alex să-l poată vedea clar. Trecu un sfert de oră lung, în care desenatorul se strădui să nu mişte, să nu strănute şi să nu tuşească. Presiunea devenise de nesuportat. Alex decise: trebuia să iasă din magazin, fie ce-o fi. Îşi luă inima-n dinţi şi ţâşni brusc afară din ascunzătoare. Încercă să se îndrepte spre ieşire cât putu de repede, alunecă pe o carpeta mică despre care în întuneric nu-şi dăduse seama că se afla acolo. Căzu pe podea. O durere ascuţită îi cuprinse genunchiul.

Simţea privirea rockerului, probabil la fel de

speriată, îndreptată asupra lui. Se ridică în picioare, alergă şchiopătând către uşă lovindu-se de rafturile de pe care căzură şi se sparseră ceva ce ar fi putut fi obiecte de ceramică. Ajuns afară, o luă la fugă nebuneşte încercând să ignore durerea de la genunchi.

Deşi rockerul nu ieşise din magazin să-l urmărească, Alex nu se opri din alergare decât când ajunse departe, în zona Universităţii Politehnice, unde paznicul de la intrare îl privi cu ochi răi.

Coti pe prima străduţă la stânga. Alese în minte o rută ocolitoare pentru a reveni pe strada La Palma, gândindu-se la Lucia care probabil se afla deja acasă.

Păşea şchiopătând, evita să se intersecteze cu puţinii oameni care păreau umbre şi cu puţinele umbrele care păreau oameni.

1.7

Lucia se foia în pat, pe jumătate acoperită de cearşafuri. Avea părul încâlcit, un umăr gol îi ieşea din cămaşa de noapte ca o portocală bronzată. Încet, se trezea din somn.

— Alex, zise ea fără să deschidă ochii şi-l cuprinse în braţe. Ai venit târziu.

— Micul dejun e gata, anunţă el.

— Dragul meu, îl alintă ea. Miroşi a container.

Asta îl uluia la Lucia. Un croissant şi treizeci

de secunde de dezmierdări erau suficiente ca să o umple de fericire. Cerea atât de puţin şi dădea atât de mult.

— Nu lucrez după-amiază. Ce facem azi? îl întrebă ea.

— Jucăm o partidă de *Domino*. Varianta *Un jucător*. N-am găsit discul.

— Ai căutat la container, nu-i aşa?

— Da. În pungă nu era. Mama ta nu l-a aruncat. Nu acolo.

— Vrei să mergem la film? schimbă ea subiectul.

— Ce rulează?

— Dă-mi săptămâna să mă uit pe programul cinematografelor.

Lucia răsfoi tacticoasă paginile ziarului sorbind din cana cu ceai de pe tavă.

— E o premieră la Cine Renoir. *Sub pânza cortului*. L-au premiat la Cannes.

— Citeşte-mi prezentarea.

— Ascultă. Jane, o femeie măritată cu un om de afaceri, se angajează să lucreze voluntară pentru o organizaţie nonguvernamentală ce ajută ţările sărace. Munca începe să o poarte din ce în ce mai mult timp departe de casă şi...

— O poveste searbădă. N-am chef să văd filmul ăsta, se lamentă el.

— Şi ce dacă l-au premiat? Acum premiază toate tâmpeniile, zise Alex atingând tastele laptopului. Ascultă aici. Ştiai că ieri s-a conectat

pe *Domino* un jucător cu numele Débora?

— Mama!

— Da, maică-ta.

— Nu-mi vine să cred. Nu mi-a spus nimic.

— Să ştii că ea a luat CD-ul.

— Bine, o sun să verific.

— Vezi ce rulează la Filmotecă?

— Da, uite aici. Filmoteca spaniolă, adică Cinematograful Doré. La ora cinci dau *Luminile oraşului,* de Chaplin. Vreau să mergem, iubitule.

— Îţi place Luminile oraşului?

— E unul dintre filmele care mă emoţionează. Ador finalul.

— Atunci ne ducem. La cinci ai zis?

— La cinci. Vezi că pe frigider ai lista cu cumpărăturile de făcut. Treci pe la Bodybell şi ia-mi un parfum de trandafiri. Mi s-a terminat. Până te întorci dau puţin cu aspiratorul şi gătesc ceva pentru prânz.

— Încerc să fac o copie a discului. Apoi îl sun pe Domingo.

— Vărul tău, poliţistul?

— Da, poate mă ajută să-l localizez pe Pablo.

Alex ieşi din apartament, nu înainte de a lua lista de cumpărături de pe frigider şi un CD neinscripţionat. Merse întâi la Top Computer, magazinul de informatică de peste drum, unde îşi decodase cândva telefonul mobil. Un bărbos purtând un ecuson pe care scria Julián îl întâmpină:

— Bună. Vreau să fac o copie după un joc video şi nu mă pricep.

— Ai jocul?

— Aici e.

— Dă-mi-l. Aşa, să-l deschidem... Iar ăsta? bombăni omul. Încep să mă enervez.

— Cum adică, iar ăsta?

— Nu contează, se încruntă bărbosul privind în tavan. Am primit nişte coduri super, o să-l copiez. Un disc nou ai, sau îţi vând eu unul?

— Nu-i nevoie, am. Poftim. Durează mult?

— Nu. Maxim un sfert de oră.

Bărbosul se dedică în linişte muncii de copiere a jocului video, Alex nu-l mai sâcâi cu întrebări. Important era că se putea rezolva şi că Lucia avea să fie mulţumită. Desenatorul observă curând că Julián nu părea atât de sigur pe ceea ce făcea, plescăia mereu lingându-şi buzele cu nervozitate, lovea iritat şi brutal o tastă pe care o implora *Hai*.

— Nu ai codurile necesare? îndrăzni Alex să intervină.

— Am toate codurile care există! replică deranjat bărbosul. Toate! Nu mă cunoşti. Sunt tatăl hackerilor din Madrid. Tatăl meu era bunicul lor...

Omul mai încercă vreo cinci minute.

Se opri brusc. Păru că face un efort vizibil să se liniştească. Închise ochii pentru a se calma şi îl privi pe desenator:

— Asta este. Mă depăşeşte. E primul joc care nu se lasă copiat. De când eu copiez jocuri. Nu-i numai atât. Nimeni n-o să ţi-l copieze. Discul ăsta are ceva periculos. E blestemat.

— Ce are? Explică-mi.

— N-ai înţelege. Unde lucrezi? Ai legătură cu Interpolul, cu serviciile secrete?

— Normal, doar nu era să-mi răspunzi că da. Recunoaşte, ai venit să mă pui la încercare. Să mă amendezi. Nu va fi uşor să dovedeşti c-am încălcat vreo lege.

— Nici prin gând...

— Pleacă, în momentul ăsta! Gata, se enervă Julián. Uite discul. Pleacă.

... Desenatorul se pomeni în stradă, tulburat, preocupat de ceea ce îi spusese bărbosul. În acel moment îl sună Lucia:

— Alex, Alex...

— N-am reuşit să copiez discul.

— De asta te sun. Am găsit *Dominoul*.

— Unde era?

— În cartea de bucate. Mi-a spus mama că a probat jocul în timp ce mă odihneam. Ştii, venisem frântă de la serviciu. A intrat pe *Domino*, dar s-a plictisit şi a folosit discul ca semn de carte.

— Bravo. Atunci intru la locutorio să jucăm o partidă. Întâi îl sun pe Domingo. Conectează-te peste o jumătate de oră.

În Mustaţa Galbenă era gălăgie. Câţiva tineri la costum şi cravată serveau sandvişuri şi Coca

Cola. Un tip burtos, cu aere de lider, făcea glume de care ceilalţi râdeau. Aveau toţi agăţate la gât ecusoane cu o fotografie mică, pe dreptunghiul de plastic ieşea în evidenţă numele unei firme de electricitate. Sigur agenţi comerciali ce încheiau contracte la uşi.

— Ziua bună, salută Alex. Toni, vreau să dau un telefon de la locutorio. Pentru Internet ştiu cum se procedează, dar de sunat n-am sunat de la voi. Cum fac?

— Vorbeşte cu nevastă-mea, în spate.

Alex intră în fosta sală de mese, acum de nerecunoscut pentru clienţii berăriei. Pe pereţii laterali se aflau douăsprezece cabine telefonice, şase pe o parte şi şase pe alta.

În mijloc fuseseră montate zece măsuţe lipite una de alta, fiecare cu computerul ei. Lângă uşă, japoneza se ocupa de clienţi la tejghea.

— Bună ziua, îl întâmpină femeia. Ce doriţi?

— Să dau un telefon.

— Cabina 12, îi spuse înmânându-i un cartonaş cu cifra indicată. Mi-l restituiţi când plătiţi.

Desenatorul pătrunse în cabină, aprinse becul din interior şi formă numărul de fix pe care Domingo i-l dăduse în urmă cu un an ca pe un mare secret spunând *Nu suna aici decât dacă-i ceva grav*.

— Alo, sunt Alex.

— Alex, de când nu te-am auzit. Să nu-mi

pronunţi numele. Zi, ce te doare?

— Vezi, te sun pentru o chestie care nu se poate vorbi la telefon.

— Suni de la un locutorio de pe strada La Palma.

— De unde ştii? rămase desenatorul stupefiat.

— Nu degeaba lucrez unde lucrez. Linia asta e numai a mea. Nu-ţi pot spune mai mult. Vorbeşte liniştit, nu ne interceptează nici FBI-ul.

— Caut un om. Pablo Martinez. A administrat un magazin de antichităţi, chiar la colţul dintre La Palma şi San Andrés. A predat afacerea acum vreo săptămână şi parcă a intrat în pământ.

— Ai vreo răfuială cu el? Îţi datorează bani? se interesă Domingo.

— Nici vorbă. Vreau să-i cer o informaţie în legătură cu un produs din magazinul lui. Fostul magazin.

— Trebuie să fie ceva deosebit, dacă m-ai sunat aici.

— E deosebit. Pentru mine.

— Cum îl găsim, te sun.

— Salut.

Alex închise şi-i restitui japonezei cartonaşul cu cifra 12.

— 80 de cenţi, ceru ea.

Desenatorul plăti, reveni în berărie. Ceru şi bău încet o bere cu lămâie. Nu trecuse jumătatea de oră după care urma să se conecteze la Internet

pentru a juca *Domino* cu Lucia.

— Îmi place cum ai aranjat în locutorio, Toni, să ştii. Chiar câştigi cu convorbirile astea ieftine?

— Cel mai mult se câştigă la reîncărcarea de cartele telefonice şi la trimiterile de bani. Dar şi de la convorbiri rămâne ceva.

Conversaţia le fu întreruptă de sunetul puternic al unei sirene. Pe stradă se adunaseră câţiva curioşi, priveau cum din maşina roşie de intervenţie sosită în trombă un pompier îndrepta jetul de apă spre etajele superioare de peste drum.

Alex alergă afară. Ardea mansarda lui. Lucia!

Intră în scară şi goni pe scări prin fumul de culoarea ciocolatei negre, până la etajul trei. Uşa lor avea urme de lovituri, probabil pompierii încercaseră să o forţeze, fără rezultat. Deschise cu cheia şi căută prin camerele înecate în fum până nu-şi mai putu ţine respiraţia şi fu obligat să fugă pe terasă pentru a lua aer. De acolo, văzu cum Lucia era coborâtă de un pompier pe scara mobilă a maşinii de intervenţie. Alergă în stradă.

Lucia fusese întinsă pe o targă, doi infirmieri se pregăteau să o împingă în interiorul unei ambulanţe.

— Sunt soţul ei, urc şi eu, îi zise Alex şoferului.

— Cum?

— E soţia mea.

— În regulă. Urcă în spate. Ţine-te bine. Să

nu deranjezi doctorul.

Şoferul închise uşile posterioare ale ambulanţei şi începu să conducă nebuneşte pe străzile înguste din centrul Madridului.

— Cum e? întrebă Alex medicul care îi punea Luciei o mască de oxigen pe faţă.

— Nu pare să fie grav. Pe dinafară. O să vedem cum sunt plămânii.

Lucia zăcea în nesimţire, cu o arsură pe obrazul drept şi cu hainele înnegrite de fum. Desenatorul nu ştia că nici el nu arăta mai bine.

Scuturăturile ambulanţei avură efectul de a o trezi pe Lucia. Îşi dădu masca la o parte. Văzându-şi soţul, ridică mâna să-i arate ceva.

— Alex, îngăimă ea. Am salvat discul.

Strângea în mână exemplarul ei din *Dominoul viselor*.

— Sunt aici, Lucia. Te doare?

— Nu mă doare nimic.

— Cum să nu te doară nimic?

— Lăsaţi-o, interveni medicul. O puteţi ţine de mână.

Un infirmier îi puse din nou bolnavei masca de oxigen. Lucia era vie, şi mâna în care ţinea discul era vie, ambulanţa îi purta pe amândoi departe, foarte departe, spre alte săptămâni şi luni de iubire, în timp ce pe strada La Palma pompierii stingeau luminile oraşului.

În Unitatea de Arşi din spitalul universitar La

Paz, unde erau internate persoanele afectate de incendii, nu avea acces oricine. Alex primise cu o săptămână în urmă, când Lucia fusese adusă de urgenţă aici, două cartele magnetice cu care el sau alte rude puteau intra să vadă bolnava. Asta în programul de vizită de după-amiază, de la cinci la opt.

Desenatorul urca scările din faţa spitalului, nerăbdător să-şi întâlnească soţia. Mama Luciei, cu cealaltă cartelă, se găsea deja înăuntru.

Ajunse la validatorul aflat sub supravegherea a doi agenţi de securitate, folosi cartela şi intră fără probleme. Un ascensor tapetat în plastic alb îl duse la etajul patru, rezervat arşilor. Din ascensor trecu în holul înţesat de lume.

O asistentă înmâna fiecărui vizitator un halat verde de unică folosinţă, şi învelitori cu elastic pentru cap şi pantofi. Purtarea acestora era obligatorie. Abia apoi ţi se permitea să intri în saloanele bolnavilor. Alex păşi spre camera Luciei îmbrăcat în costumul ciudat care îl făcea să arate ca un cosmonaut. Tot a cosmonaut arăta şi soacra lui, aşezată lângă patul bolnavei.

— Bună, iubito. Bună, mamă, îşi salută desenatorul soţia şi apoi pe Débora.

— Veşti bune, îl anunţă soacra. Mâine după-amiază îi dau drumul. Arsura de pe obraz se vindecă repede, iar cele de pe mână şi picior se pot trata acasă.

— Excelent. Era momentul.

— Cum arată locuinţa? îl întrebă Lucia.

— Ca nouă. Au reuşit să stingă focul la timp. Am înlocuit geamurile simple cu geamuri termoizolante şi am zugrăvit. Bine, lipsesc câteva piese de mobilier, dar asta se va rezolva. Doar pe faţada clădirii se văd urme.

— Şi pe faţada mea, zâmbi trist bolnava arătându-şi obrazul bandajat.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, îi oferi el cu tandreţe câteva secunde de mângâiere.

— Nu, nu lipseşte. Îl am, şopti Alex misterios scoţând din buzunarul interior al vestonului o pungă de hârtie albă. Să nu vadă medicul. A zis că n-ai voie să mănânci decât ce primeşti aici.

Desenatorul lăsă în sertarul noptierei de lângă pat punga cu croissantul, simţi că telefonul mobil îi vibrează în buzunar. Îl pusese pe silenţios să nu deranjeze pacienţii.

— Nu-mi pronunţa numele, auzi la ureche vocea răspicată a vărului său Domingo. Am dat de omul tău.

— Cum?

— Fără întrebări. Notează. Ai pix şi hârtie la îndemână?

— Mamă, repede un pix, îi ceru el soacrei scoţând punga cu croissantul din sertar şi rupând o fâşie de hârtie.

— Da, am pix şi hârtie, îi confirmă lui Domingo în telefon.

— Bine, scrie. Strada Montfort, 73, Málaga.

— Am scris.

— La adresa asta, acum două zile, un oarecare Pablo Martinez Valdés a deschis o afacere cu antichităţi.

— În Málaga?

— Eu zic că sută la sută e omul tău.

— Mersi, rămân dator.

Femeile îl urmăriseră în linişte pe parcursul convorbirii şi aşteptau o explicaţie. Dar desenatorul tăcea încercând să întrevadă cum avea să folosească informaţia primită.

— Ce e cu Málaga? îl chestionă Lucia.

— Acolo s-a mutat argintarul, Pablo. A deschis un magazin de antichităţi pe stradă... Montfort, zise privind hârtia.

— Dar mâine vei ieşi din spital.

— Să vedem, dragul meu. Mama rămâne încă o zi în Madrid. Iar mâine seară tu vei fi acasă. Poţi lua avionul sau trenul rapid.

— Ce zici, mamă? îşi întrebă el soacra care niciodată nu intervenea în planurile lor.

— Alex, poţi spune că-ţi iubeşti soţia dacă nu eşti lângă ea când e bolnavă? răspunse Débora vizibil deranjată de posibilă plecare a ginerelui.

— Dar, mamă, obiectă Lucia, merge în Málaga pentru mine.

— Nu înţeleg nimic. Chiar că nu vă-nţeleg. Să ştii că tatăl tău nu m-ar fi lăsat singură.

— Serios? ripostă bolnava. În ultima vreme te lasă tot mai des să vii singură în capitală.

— Dacă vin singură e din cauza banilor, nu din cauza...

— Dacă ne-am înţeles, atunci mă duc în Chamartin să văd ce trenuri am spre Málaga, puse punct discuţiei Alex.

Îşi luă rămas bun şi plecă îngândurat, absorbit de ineditul situaţiei apărute. Se simţea ca un detectiv în misiune. Chiar şi detectivii trebuiau să lase îmbrăcămintea verde de protecţie într-un sac de plastic pentru a fi aruncată sau incinerată. Desenatorul făcu asta şi ieşi din spital trecând din nou pe la validator.

Merse pe jos până la gura de metro Begona, de aici se deplasă la gara Atocha. La casierie îşi luă bon de ordine şi aşteptă ca numărul lui să apară pe ecranul de deasupra ghişeului numărul 3.

— Un bilet pentru primul tren spre Málaga, îi solicită casierului.

— Málaga, Málaga, să vedem ce găsim, vorbi ca pentru sine bărbatul scheletic ce părea să nu nutrească pic de pasiune pentru scaunul pe care stătea. Aveţi un tren la ora 21,35. Ce clasă vă dau, turist sau preferenţial?

— Turist este bine.

— Vă repet datele de pe bilet. Un loc la clasa turist pentru trenul care iese din Madrid Chamartin azi la ora 21,35 şi ajunge în Málaga la 00,25.

— Foarte bine.

— Plătiţi cash sau cu cardul?

— Cash.

Alex plăti, băgă biletul mare în buzunarul interior al vestonului. Rămâneau trei sferturi de oră până la plecarea spre oraşul lui Picasso. Se aşeză la tejgheaua unui bar din gară, servi un sandviş şi un pahar cu suc de ananas.

Pe televizorul localului rula o telenovelă trecută de suta de episoade şi care îl lăsa indiferent. Se mulţumi să-şi petreacă restul timpului privind cum turiştii englezi şi germani se îndreptau spre scările de la metrou trăgând după ei valize enorme învelite în folie de plastic.

La ora fixată, detectivul de ocazie era în tren.

Un şuierat, şi vagonul se urni din loc. Aşezat în scaunul tapiţat care începu să-l scuture uşor, Alex nu-şi aminti decât că pleoapele lui făcură întuneric înaintea nopţii...

Dormi adânc, o visă pe Lucia cu faţa schimonosită şi distorsionată, asemenea femeilor din tablourile lui Picasso.

Se trezi la sosirea în gara Maria Zambrano din Málaga, o clădire enormă învăluită în umbră şi răcoare. Se simţea diferit, liber, văzându-i pe ceilalţi călători coborând pe peron cu bagaje grele. El nu ducea decât portofelul şi fâşia din ambalajul croissantului cu adresa argintarului. Căută sala de aşteptare. Pe un scaun de plastic, îşi continuă somnul până dimineaţă. Îl trezi pe la şapte femeia de serviciu atingându-i pantofii cu

mătura pe care o manevra fără multă abilitate în timp ce asculta muzică în căşti.

Părăsind sala de aşteptare, descoperi că ziua Málaga era o urbe însorită, plină de viaţă. Nu se opri să ia micul dejun în gară, preferă să guste întâi savoarea exotică a oraşului de pe malul Mediteranei. Comandă o porţie de ouă cu şuncă într-un local mirosind a portocale şi a alge de mare.

Prin geamul restaurantului, văzu departe gâturile de girafă ale macaralelor ce transformau pitoreasca aşezare într-un amestec de vechi şi nou. Se gândi să-l roage pe ospătar să-i cheme un taxi, dar în loc de asta întrebă dacă exista prin apropiere o staţie de taxiuri.

— Da, o luaţi în jos pe stradă şi prima la dreapta. Veţi vedea un şir de taxiuri imediat.

Găsi maşinile albe exact cum le descrisese ospătarul. Aşezate în linie, gata să pornească. Urcă în primul şi-l informă pe şofer, un marocan:

— Strada Montfort.

Omul porni calm şi conduse fără grabă ducându-l prin nişte pieţe rotunde şi largi. Se afundă într-un cartier vechi, opri lângă un Burger King.

— Asta e strada Montfort. La ce număr?

— E bine aici.

— Nouă euro şi patruzeci de cenţi.

— Păstrează zece euro.

— Mulţumesc.

Deci strada Montfort. La prima vedere, nu părea diferită de unele străzi din zona istorică a Madridului. Alex nu stătu pe gânduri pentru a analiza diferenţa dintre stilurile arhitectonice ale celor două oraşe. Venise cu un scop. Să-l găsească pe Pablo.

Taximetristul îl lăsase la numărul 48, până la numărul 73 avea de mers vreo două minute. Ce să-i spună argintarului? Că venise în Málaga să-i ceară un manual de instrucţiuni despre care Pablo spusese de la început că nu-l are? Cum să-i explice de ce făcuse atâta drum şi atâta efort?

Numărul 73, pe trotuarul opus. Antichităţi. Un magazin mic, cu tende în dungi portocalii şi negre.

Închis, anunţa o plăcuţă de plastic lipită pe geamul uşii, în interior. Alex realiză că în afară de restaurante toate magazinele erau închise. Pătrunse în cel mai apropiat bar, El Molino, ceru o cafea pentru a avea motiv să intre în vorbă cu ospătarul.

— Frumoasă zi pentru plajă, începu desenatorul.

— N-aş zice, răspunse individul purtând sub nas o mustaţă pe oală. Cu fiesta de azi va fi nebunie pe plajă. Mai bine mergi în altă zi.

— De aia-s închise magazinele, din cauza fiestei?

— Clar.

— Voiam să vorbesc cu domnul Martinez de

la magazinul de antichităţi. În legătură cu o vază de argint.

— Da, da, a deschis de curând. Nu ştiu dacă vă amintiţi, înainte era un magazin de pantofi, s-au pensionat bătrânii.

— Ştiţi unde locuieşte domnul Martinez?

— Vino cu mine, îi răspunse barmanul ieşind de după tejghea ca să-l conducă până la uşă şi să-i arate peste drum o fereastră cu perdele muştar la etajul unu. Acolo stă. Priviţi, e cineva acasă. Pe uşa aceea se intră.

— Mulţumesc. Să vă plătesc cafeaua... La revedere.

Alex pătrunse pe poarta înaltă şi urcă scările de lemn ce duceau la etajul unu. Pe palier, o singură uşă. Atinse soneria. Îi deschise un bărbat pistruiat, cam la patruzeci de ani, în bermude şi maiou.

— Bună ziua. Îl caut pe domnul Martinez. Pablo Martinez, de la magazinul de antichităţi de alături.

— Eu sunt.

— Cum aţi spus?

— Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

În acel moment coborî scările de la etajele superioare, alergând grăbit, un copil de vreo şapte ani, salută politicos:

— Bună ziua, domnule Martinez.

— Bună ziua, puştiule, răspunse pistruiatul.

Surprins, Alex bombăni ceva despre cum că

se încurcase, că nu acela era numele sau nu acela era magazinul şi se retrase arborând atitudinea cuiva care spărsese geamurile casei cu praştia. Pablo Martinez, acel Pablo Martinez, îl urmări cu suspiciune până când desenatorul ajunse la parter şi ieşi închizând uşa în urma lui.

1.9

Păşind în apartamentul mirosind a zugrăveală proaspătă, desenatorul descoperi că Lucia îl aştepta pe sofa, palidă, într-o bluză crem, cu mâna dreaptă acoperindu-şi obrazul ars, într-un gest sfios, ca şi cum ar fi ascuns o parte intimă a corpului. Fără să vorbească, Alex se apropie şi se aplecă deasupra ei. Îi dezlipi palma de pe obraz, sărută delicat pata roşie şi triunghiulară.

— Dacă într-adevăr vrei să faci asta, spuse ea, mai am o arsură pe cot şi una pe coapsă.

— O să te sărut şi acolo, dar acum vreau să te îmbrăţişez.

De obicei, când strângi pe cineva mult timp în braţe, nu spui nimic. Aşa procedă Alex preţ de cinci minute.

Într-un sfârşit, Lucia vorbi prima:

— Ştii, mâine merg la serviciu.

— Aşa de repede?

— Da. Arsurile nu-s grave, mi-au dat o cremă. Dacă găsesc pe cineva calificat să mi-o întindă peste arsuri, petele roşii se vor atenua, cu timpul poate chiar vor dispărea.

— Cineva calificat? De exemplu, cine?

— M-am gândit la tine.

— Va trebui să-mi spui *doctore*.

— E un cuvânt uşor de pronunţat.

— … Ce zici de apartament? Îţi place bejul de aici şi din dormitor?

Îmi place vru ea să spună, dar o întrerupse soneria interfonului. Cineva chema de jos, din stradă.

— Cine-i? întrebă desenatorul.

— Agent Carlos Gómez de la poliţia locală. Alex Garcia Bustos este?

— Sunt eu.

— Puteţi veni o clipă? Dorim să vorbim cu dumneavoastră.

— În ce problemă?

— Vă rog, coborâţi în faţa blocului. Vă explic aici.

— Bine. În două minute.

Alex şi Lucia îşi întâlniră privirile îngrijorate.

— Dragul meu, ce vor?

— Habar n-am. Poate e vorba despre incendiu.

— Ai făcut ceva şi nu mi-ai spus?

— Uită-te în stradă. Ce vezi?

Ea scoase discret capul pe uşa de la terasă.

— Ce vezi, Lucia?

— Nu mare lucru. O maşină de poliţie lângă Colţul Clasic. Nimic altceva. Stai. Un agent iese din Mustaţa Galbenă, e cu Toni.

— Auzi ce vorbesc?

— N-aud nimic.

— Bine, eu cobor. Vorbim după aceea.

— Tu ai făcut ceva, Alex.

— Vorbim după aceea. Îţi promit.

El o sărută, îi lăsă mâna şi deschise uşa.

Jos îl aştepta agentul de poliţie, da, îl chema Gómez.

— Eu sunt Alex Garcia.

— Doresc să vă pun câteva întrebări, preciză poliţistul.

— Unde? Nu urcaţi?

— Nu. Prefer să vorbim în magazinul de antichităţi de la colţ.

— E ceva serios?

— Însoţiţi-mă.

Alex merse alături de agent pe trotuarul de peste drum, se uită fugitiv spre terasa mansardei de unde Lucia îi arunca o privire implacabilă.

Trei-patru grupuri de vecini adunaţi în faţa altor intrări şuşoteau ceva despre hoţi şi despre furturile care, zicea cineva, se înmulţiseră în ultima vreme.

În Colţul Clasic se aflau câteva persoane. Erau acolo Toni barmanul, Julián de la magazinul de calculatoare, fata de la coaforul Paris şi vânzătorul de la chişcul de plăcinte.

Luis de Frutos, având o fericire de maniac pe faţă, îşi freca mâinile privind la mulţimea de vecini pe care reuşise s-o strângă cu ajutorul poliţiei. Un

alt agent, semănând izbitor cu un actor cunoscut, Brad Pitt, vorbea cu Toni, adresându-se din când în când şi anticarului:

— Ce să înţeleg, aţi închis berăria la zero treizeci sau la unu noaptea?

— Cred că era între, pe la unu fără un sfert, răspunse barmanul. Nu-mi amintesc exact.

— Şi n-aţi auzit nimic, n-aţi văzut nimic suspect la magazinul de antichităţi?

— Nu.

— Aţi cumpărat marfă de aici, din Colţul Clasic?

— Recent, sau mai demult?

— Ce contează, aţi cumpărat sau nu?

— Am cumpărat, dar nu de la el, arătă Toni spre cocoşat. De la cel care a avut magazinul înainte, Pablo Martinez.

— N-ai intrat dumneata nici să arunci o privire de când am preluat afacerea? interveni bătrânul anticar vorbind barmanului.

— Nu. Pe cuvântul meu. N-am avut timp.

— Domnule agent, se adresă cocoşatul poliţistului, v-am cerut s-o aduceţi şi pe soţia lui. În ultima săptămână mi-au intrat două chinezoaice în magazin.

— Soţia mea e japoneză, preciză Toni.

— Ce contează? V-am cerut s-o aduceţi şi pe soţia lui, repetă anticarul ignorându-l.

— Soţia mea n-a călcat în magazinul ăsta. Garantez, lămuri barmanul chestiunea în

controversă.

Poliţistul cu faţă de actor continuă:

— Ajunge. Cu dumneavoastră am încheiat. Vă mulţumesc... Vorbim cu Alex Garcia. Sunt agent Santiago Barea. Numele complet e Alex Garcia Bustos, ca pe cutia poştală?

— Exact.

Toni părăsi Colţul Clasic trântind uşa fără să salute.

— Nici lui nu-i cereţi documentul de identitate? interveni cocoşatul devenit ad-hoc un fel de şef peste poliţişti.

Agentul nu-l recunoscu drept şef şi continuă către desenator:

— Aţi cumpărat marfă de aici?

— Pot răspunde la fel ca Antonio, zise Alex arătând spre uşa pe care ieşise barmanul. N-am cumpărat de când Don Luis a preluat, în fine, înţelegeţi...

În acest timp, trei tipi robuşti în salopete albastre întindeau prin sală cabluri şi vorbeau despre camere de luat vederi, detalii în legătură cu un sistem de securitate performant.

— Domnul de Frutos spune că aţi intrat în magazin de la preluare. De repetate ori.

— Aşa e. Fostul anticar, Pablo, vindea cărţi vechi, reviste, jocuri video. Am cumpărat un joc şi Pablo a uitat să-mi dea manualul de funcţionare.

— Mai aveţi jocul?

— Dar ce s-a-ntâmplat?

Alex era tensionat, poate şi pentru că de faţă era Julián, bărbosul de la Top Computer, unde încercase să copieze *Dominoul*.

— Mai aveţi ocul?

— Sunt acuzat de ceva? Puteţi să-mi explicaţi de ce am fost chemat aici?

— Nu e cazul să vă îngrijoraţi. Azi-noapte cineva a intrat prin efracţie în magazin. Domnul de Frutos spune că şi în urmă cu zece zile a găsit dimineaţă uşa magazinului deschisă.

— La vârsta asta, e normal... comentă desenatorul sarcastic.

— V-am cerut s-o aduceţi pe soţia lui, interveni nervos cocoşatul. Nici pe soţia lui n-aţi adus-o.

— Bine, bine. Alex Garcia, dumneavoastră n-aţi cumpărat recent nimic de aici. Dar soţia dumneavoastră? se adresă din nou agentul Santiago Barea desenatorului.

— Nu, nici soţia.

— Vă mulţumesc, asta-i tot.

— Sunteţi căsătoriţi legal, sau doar locuiţi împreună? se băgă iar cocoşatul în faţa desenatorului, cu vocea răguşită.

— A dispărut ceva din magazin? îl întrebă Alex pe omul legii ignorând intervenţia bătrânului.

— Asta e treaba poliţiei. Cu dumneavoastră am încheiat. La revedere.

— ... La revedere.

— Acum vorbim cu Raquel Vásquez Neiro, de

la coaforul Paris.

— Cel puţin, aţi adus o femeie, asta-i bine, îl auzi Alex pe cocoşat.

Părăsi magazinul.

Se îndreptă uşurat spre casă, remarcând că Lucia era tot acolo, pe terasă, rămasă nemişcată în amurgul auriu, statuie galbenă cu degetele mâinii drepte lipite de obraz.

În apartament, primul lucru pe care îl făcu Alex fu să ia degetele Luciei de pe obraz şi să i le pună pe gură pentru a-i opri cuvintele.

— Da, am făcut ceva, recunoscu spăşit.

Ochii ei erau o apă albastră şi tulbure, din care nu ştiai dacă va ieşi o sirenă sau un monstru gata să te înghită.

— Să ne aşezăm pe sofa şi-ţi spun, continuă el.

Evident, sofaua, locul atâtor împăcări, putea suporta încă una.

— Mai întâi, iartă-mă. Am fost prins în vârtejul ultimelor zile, n-am găsit momentul potrivit să-ţi zic. A fost *Dominoul*, mama ta, apoi incendiul, apoi Málaga.

Din apa albastră ieşi sirena, nu monstrul, şi rosti:

— Bine, spune-mi.

— A fost în seara în care am coborât să caut punga de gunoi în container. Magazinul de antichităţi avea uşa deschisă, bătrânul era neatent. Am intrat, m-am ascuns după o pendulă.

El a plecat fără să mă observe şi a încuiat cu cheia.

— Alex...

— Voiam să văd dacă în calculator există un manual pentru *Domino*... un manual sau orice altceva, ceva care să ne folosească.

— Ce-i găsit în calculator? Cum ai ieşit de acolo?

— Aici e şmecheria. Bătrânul a încuiat şi a plecat. N-am găsit nimic în calculator. Decât o evidenţă că Pablo avusese în stoc trei jocuri *Dominoul viselor*.

— Trei seturi?

— Da, să-ţi explic. În timp ce eram înăuntru, a intrat cineva cu chei potrivite, atunci, noaptea. M-am ascuns. Era un rocker, îl văzusem în aceeaşi zi în magazin. A început să lucreze pe computer. La un moment dat, am ieşit din ascunzătoare şi am fugit. Asta a fost tot. Am venit acasă.

— Şi poliţia?

— Nu le-am spus. Anchetau un furt din magazin. Eu n-am furat nimic. Poate a furat rockerul.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta. Să numai să încerci să faci ceva asemănător niciodată. Nici pentru mine, nici pentru altcineva.

— ... N-am găsit nimic în Málaga. Omul nu era Pablo. Doar numele coincidea, schimbă vorba Alex.

Auziră voci stridente în stradă, ieşiră

împreună pe terasă să vadă ce se întâmpla.

Agentul Santiago Barea, însoţit de cocoşatul rânjind, i se adresa lui Toni în faţa berăriei:

— Dorim să vorbim cu soţia dumneavoastră.

1.10

Tolănită pe sofa, Lucia se plictisise să rezolve un sudoku cu pixul şi luă la răsfoit noul număr din săptămâna.

— Auzi, Alex, strigă spre bucătăria unde soţul ei pregătea în tigaie creveţi prăjiţi.

Desenatorul băgă capul pe uşa sufrageriei:

— Spune-mi.

— Azi se organizează în parcul Retiro *Noaptea cărţilor*.

— Imposibil. *Noaptea cărţilor* e prin aprilie.

— Scrie în săptămâna. E ediţie specială. Vor fi o grămadă de standuri. Chiar şi librăriile deschid până târziu.

— Vrei să mergem?

— Bineînţeles.

— Poate eşti obosită. A fost prima ta săptămână de lucru după accident.

— Asta nu-i tot. Fii atent ce scrie: Cu ocazia evenimentului, pe lângă obişnuitele standuri cu cărţi vor exista standuri cu presă, comicsuri şi... şi... ce crezi?... jocuri video.

— Serios?

— ... Vezi că afară se întunecă, iar în bucătărie miroase a creveţi făcuţi scrum.

Alex alergă la bucătărie. Reveni după un minut aducând o farfurie cu creveţi, două jumătăţi de lămâie, maioneză şi pâine. Mâncară cu poftă, la sfârşit îşi linseră degetele. Unul altuia.

Nu le luă mult timp să-şi pună hainele de stradă şi să iasă. Lucia îşi aruncă pe umăr o poşetă din piele albă.

— În caz că găsim vreo carte, explică ea.

În faţă la Mustaţa Galbenă, Toni aşezase pe trotuarul îngust patru mese cu două scaune fiecare. Lipise un anunţ pe gemuleţul ce dădea spre tejgheaua din interior: *Nu există ospătar pentru servirea clienţilor pe terasă*.

Afară era teribil de cald, începea una dintre nopţile sufocante ale Madridului. Alex şi Lucia porniră agale pe trotuar ţinându-se de mână, intrară în staţia de metro Bilbao. Ieşiră din subteran la suprafaţă în Retiro. Noaptea, parcul căpăta un farmec care îl făcea să semene a pădure. Găsiră, în mijlocul pădurii, o suprafaţă imensă, luminată, plină cu standuri de cărţi. Sute de oameni căutau un volum mai special sau ieşiseră pur şi simplu să se plimbe. Peste tot, hărmălaie şi forfotă. Nemişcaţi erau doar agenţii de securitate şi statuile de fiinţe mitologice, nuduri de femei sau busturi de personalităţi.

— Vezi ceva interesant? o întrebă desenatorul pe Lucia care se oprise lângă nişte enciclopedii enorme.

— De fapt, nici nu ştiu ce caut. Am văzut o

chestie interesantă un pic mai încolo, spuse ea, şi îl trase la o oarecare distanţă de vacarmul multicolor, în semiîntuneric, lângă una dintre puţinele statui ridicate în memoria unei femei îmbrăcate.

Aici îl aduse aproape şi îl sărută pe gură. Nu mult, pentru că brusc o umbră apărută din neant îi smulse poşeta albă de pe umăr şi o luă la fugă ridicând în aer pietricelele de pe alee.

— Poşeta! strigă Lucia.

Desenatorul porni instinctiv în direcţia urmată de hoţ.

— Alex, stai! îl opri ea.

— Dar...

— Stai. Întoarce-te.

Indecis, bărbatul o ascultă şi reveni lângă ea continuând să privească în depărtare, spre întunericul în care umbra hoţului se dizolvase complet.

— N-aveai nimic important în poşetă? Acte? Chei?

— Nu, zise Lucia oftând şi-l trase spre lumină pentru a i se ghemui iar în braţe. În ce lume trăim, dragul meu.

Desenatorul privea încordat în jur, nefiind atent la cuvintele ei.

— Linişteşte-te, Alex. N-are ce să-mi mai fure. Vino, n-am căutat standurile cu jocuri video.

— Bine, hai. Mi-a pierit tot cheful.

Dădură o tură pe aleile cu standuri, nu

întâlniră nimic legat de jocuri video. Salutară câţiva cunoscuţi, printre care Vicente şi alţi ziarişti de la săptămâna.

— N-aveai cumva *Dominoul* în poşetă? îi veni lui Alex un gând.

— Nu. De când l-a rătăcit mama ultima dată, nu mai scot CD-ul din laptop.

— Din laptop? se încruntă desenatorul. Nu ziceai că ai dus laptopul la serviciu, până ce vor aduce computerul tău de la depanare?

— Ba da, realiză Lucia. A fost doar o zi. N-ai văzut? Am adus acasă laptopul, CD-ul e înăuntru.

— Aveţi sistem de alarmă la birouri?

— Dar Alex, am adus acasă laptopul.

— Bine. Mă gândeam că defecţiunea s-ar putea repeta... Am devenit stresat de când am cumpărat jocul ăsta. Nu crezi că suntem un pic dependenţi de el?

— Dacă cred? Sunt sigură. Categoric am ajuns dependenţi de *Domino*. Asta mă face să mă simt bine. Nu dependenţa de joc mă supără, ci prăpastia dintre realitate şi lumea *Dominoului*. Şi ţie-ţi place *Dominoul*...

El nu adăugă nimic şi nu reacţionă. Privirea ei cerea un răspuns.

— Nu ştiu ce să zic, Lucia. Nu ştiu...

— Să ne întoarcem. Vreau să beau o Fanta de lămâie pe terasa lui Toni. Ai văzut că are terasă?

— Să mergem. Eşti invitata mea.

— A cui altcuiva aş putea fi?

— A ta sigur nu. Ai rămas fără poşetă.

— Acasă mai am cel puţin şase.

— Acum înţeleg de ce nu ne cumpărăm maşină.

Tot schimbând dulcegării, luară metroul şi reveniră în centru. Strada La Palma îşi trăia viaţa de noapte. Erau disponibile barurile în mod normal închise la ora aceea, berăria lui Toni, chioşcul de îngheţată şi magazinul de antichităţi.

— Vrei o îngheţată de vanilie? îşi întrebă Alex soţia.

— Nu. Prefer sucul pe terasa lui Toni. Uite, e deschis Colţul Clasic.

— Am observat.

— Nu cumva a adus cărţi? Altfel de ce să fi deschis? Să intrăm o clipă.

— Eu nu, se eschivă desenatorul.

— Hai, te rog.

— De când întâmplarea cu poliţia, nu mai intru acolo. N-am chef să dau ochii cu cocoşatul.

— Aşteaptă lângă chioşc, mă duc eu să întreb. Mă-ntorc repede.

— Cărţile sunt pe prima etajeră din dreapta uşii. Să nu te lungeşti.

Blonda trecu pe trotuarul celălalt. Intră pe uşa Colţului Clasic, Alex o văzu îndreptându-se spre locul unde se afla măsuţa cocoşatului şi dispărând din câmpul lui vizual.

Desenatorul urmări câteva maşini rulând pe lângă el cu viteză mică, farurile albe îi izbiră

ritmic umbra de zidurile întunecate. Se gândi că noul anticar era o pacoste pentru strada La Palma. Totuşi, şi bătrânul avea probleme. Nevastă-sa făcuse un infarct.

Lucia ieşi din magazin cu mâinile goale.

— Dezamăgită, nu-i aşa? o întâmpină el.

— Ei, aveau ceva cărţi, nimic să intereseze. Ştii ce? Era un alt tip la tejghea. Cred că bătrânul a renunţat la afacere.

— Nu glumeşti?

— Deloc.

— Alt anticar senil?

— Nu, un tip la treişcinci-patruzeci de ani, cam aşa.

Vorbind, se apropiară de terasa lui Toni, pustie. Nu avusese succes ideea de a pune mesele în stradă. Anunţul era tot acolo: *Nu există ospătar pentru servirea clienţilor pe terasă*. Tejgheaua din berărie avea lateral un gemuleţ prin care Toni putea servi clienţii de afară. Alex merse la deschizătura pătrată şi îl descoperi pe barman aşezat pe un taburet, în aşteptare. În local nu era nimeni, câţiva adolescenţi se făceau auziţi dinspre locutorio.

— Bună, Toni.

— Bună seara, Alex.

— O Fanta de lămâie pentru soţia mea. Şi o bere pentru mine.

— S-a făcut.

Desenatorul aşteptă, privind cum Toni turnă

într-un pahar băutura răcoritoare, peste două cuburi de gheaţă. Umplu şi o halbă la robinetul dozatorului de bere.

— Plătesc acum?

— Nu te preocupa. Plăteşti la urmă.

— Ce noapte...

— Da, căldură mare.

Alex primi comanda pe o tavă rotundă. Reveni la masa aleasă de Lucia. Sorbiră amândoi din pahare, cu înghiţituri mici. Prin gemuleţ, văzură că lângă barman apăruse nevastă-sa, care întrebă:

— Toni, până când ţinem deschis?

— Încă o jumătate de oră, atât. Spune-le băieţilor de la Internet că mai mult nu pot continua.

Barmanul luă uşor mâna femeii şi îi sărută unghiile. Era prima dată când Alex şi Lucia îl vedeau să facă un gest de tandreţe faţă de japoneză.

— Eşti obosită? îşi întrebă Toni soţia.

— Nu. După ce închidem, vreau să jucăm o partidă de *Domino*.

— Aşa va fi, îi sărută el din nou unghiile în timp ce ea se retrăgea spre locutorio. Unicii clienţi de pe terasă se priveau înmărmuriţi.

— Ai auzit, nu?

— Da.

— Crezi că vorbeau despre *Dominoul viselor*?

— N-am nicio îndoială.

— Nu-mi vine să cred. Şi ei? se miră Lucia. De ce nu le vorbim? Poate ştiu despre joc mai multe decât noi.

Toni ieşi la gemuleţ ca să ofere din partea casei o farfurioară cu alune şi să-i anunţe:

— Închidem într-o jumătate de oră.

1.11

— Ştiai că Toni a lucrat ca ziarist? o întrebă Alex pe Lucia dând la o parte draperia.

În mansardă năvăli brusc aerul galben al dimineţii.

— Barmanul?

— Da. Parcă a colaborat şi la săptămâna, nu sunt sigur. Acum şapte sau opt ani. Mi-a povestit Vicente. Se cunosc bine. Cei care i-au citit articolele spun că Toni avea scrisul în sânge.

— Cineva care are scrisul în sânge nu lasă meseria de ziarist ca să deschidă o berărie, replică blonda servind eternul croissant de pe tava adusă de soţul ei din bucătărie.

— Asta-i altă poveste. Berăria o avea tatăl lui, bătrânul a murit într-un accident de maşină. După înmormântare, Toni a preluat localul. Dacă e adevărat ce se zice, abia aştepta să iasă din lumea presei. Nu suporta ipocrizia, minciuna. Presa din asta trăieşte.

— Dar nici să-ţi laşi talentul să se stingă aşa, mormăi soţia desenatorului cu gura plină. Cum ar fi să-mi imaginez că Shakespeare îmi serveşte

cafeluţa cu lapte şi croissantul.

— N-ar trebui să fie greu să-ţi imaginezi, pentru că Shakespeare sunt eu. Mai vrei cafea?

— Nu, răspunse blonda oprindu-şi contrariată privirea asupra obrajilor lui Shakespeare. Te văd schimbat la faţă? Eşti bine?

— Mă doare capul. Cred că m-a prins curentul aseară în Retiro. Sper să nu mă gripez.

— Ce facem cu ei? şopti Lucia.

— Cu cine?

— Cu Toni şi cu japoneza. Le spunem că avem jocul?

— Are sens? M-am gândit. Astea sunt chestii care se fac în doi. Nu ştiu dacă e înţelept să-i băgăm în povestea noastră. Sau să ne băgăm noi în povestea lor.

— Alex... cum crezi că se va termina?

— Ce?

— Istoria cu *Dominoul*.

— Greu de spus. Cu timpul, ne vom sătura de joc. Bine, fabricanţii introduc mereu alte scenarii. Sau poate se vor zgâria discurile şi... adio, *Domino*!

Lucia adună ceştile şi puţinele firimituri căzute pe jos, duse tava în bucătărie. La întoarcere se aşează în braţele lui. Îi băgă în gură o pastilă de paracetamol şi-i dădu să înghită apă. Îl întrebă:

— Cum rămâne cu partida pe care ziceam c-o jucăm azi?

— Cred că sunt în stare să cobor la locutorio.

— Azi merg eu, spuse Lucia. Neapărat trebuie să luăm încă un computer pentru casă. Chiar de mâna a doua, nu contează. Vreau să te ştiu lângă mine când jucăm.

— Bine, eu rămân aici. Ai grijă să nu te vadă japoneza când introduci CD-ul. Ia un calculator care să n-aibă ecranul îndreptat spre ea.

— Pa, îl sărută blonda punând discul într-o poşetă mov.

— Ai grijă la poşetă, o sfătui Alex.

Femeia plecă închizând uşa, desenatorul căzu pe gânduri privind-o.

Merse pe terasă, urmări cum Lucia ieşi din scară şi intră în berăria-locutorio. Pe terasa de la Mustaţa Galbenă era plin de clienţi, o echipă de agenţi comerciali la costum şi cravată uniseră două mese şi serveau sandvişuri râzând tare. *Ăştia lucrează şi sâmbăta*, îşi spuse desenatorul. Reveni în fotoliul de la birou, se conectă la *Domino*.

Numele? Scrise: Alex.

Modul? Alese: Doi jucători.

Parola? Scrise: croissant2011.

O fereastră text aviză: *Alex – conectat*. Instantaneu se deschise altă fereastră: *Lucia – conectată*. Deci Lucia începuse. Asta însemna că scenariul îl alesese ea. Da, scenariul era: *Zeppelin*.

Fu deranjat de soneria interfonului. O ignoră. Probabil, agenţii comerciali de la compania de energie sau de telefoane, cine mai ştie de unde

erau, încercau să găsească un locatar dispus să deschidă. Auzi în continuare cum cel care deranjase adineaori suna şi la alte apartamente într-o simfonie stresantă. Cuiva i se făcu milă şi deschise. *Nu cumva era agentul de poliţie de acum două zile*? îl fulgeră pe Alex un gând. Puţin probabil.

Desenatorul se cufundă în povestea partidei de *Domino*. Avatarul Luciei intrase în scenariu, umbla pe un câmp arat, în noapte. *Arăta lunii o jumătate de faţă*, *întunericului încă una*... Alex înţelese că avea de aşteptat până când urma să i se permită şi avatarului lui să acţioneze, se relaxă pe scaunul din faţa laptopului. Luă o gură de ceai schimbând în gură gustul rău al pastilei de paracetamol.

Dacă agenţii comerciali pătrunseseră în scară, aveau să ajungă curând la etajul trei ca să-l deranjeze iar. Exact asta se întâmplă. Cineva sună scurt, de două ori, la soneria de la uşă.

Mănâncă şi ei o pâine, gândi desenatorul. Îşi aminti că un fost coleg de şcoală, José, lucrase vreo patru luni într-o astfel de firmă. La o cafea, José îi povestise că nu primise aproape niciun fel de drepturi, încheiaseră cu el un contract mercantil, şi gata. Agenţii trebuiau să-i convingă pe locatari că preţurile companiei pe care o reprezentau erau mai avantajoase decât ale companiei care deja furniza servicii proprietarului sau chiriaşului respectiv. Dacă pe parcursul lunii

reuşeau să încheie contracte cu locatarii, agenţii încasau un comision. Dacă nu, nu primeau nimic. În plus, trebuiau să-şi plătească singuri transportul. Lucrau zi lumină, inclusiv fiestele. Viaţă de câine, ce mai.

Cineva sună iarăşi la uşă.

De data asta, Alex se sinchisi să meargă tiptil şi să arunce o privire pe vizor.

Erau doi bărbaţi la cravată, exact ce presupuse.

Închise uşiţa vizorului înainte de a se retrage, pentru ca de afară să nu fie sesizată schimbarea intensităţii luminii. Reveni în linişte în sufragerie.

Cei doi bărbaţi vorbeau cu voci groase, răguşite, dincolo de uşă, într-o limbă pe care desenatorul nu reuşea s-o identifice. Sigur erau imigranţi. José îi spusese că firmele de genul ăsta erau pline de imigranţi deoarece cerinţele de contractare erau minime, iar salariul era condiţionat de rezultate.

Revenit lângă laptop, realiza că bărbaţii nu plecau, ci vorbeau în continuare. Merse iar la vizor. Cei doi nu mai erau acolo, se auzeau conversând undeva la etajele inferioare. Alex deschise uşa încet şi se apropie de scări privind pe furiş în jos.

Agenţii comerciali se aflau la etajul unu. Doi bărbaţi graşi. Foarte graşi. Sigur asiatici, feţele şi limba lor spuneau asta. Unul se aşează cu fundul pe

trepte, scoase dintr-o servietă de piele maro o sticlă cu apă. O dădu pe gât urgent, ca şi cum ar fi aruncat o picătură într-un ocean.

De ce nu pleacă o dată? se întreba desenatorul.

Grasul aşezat pe scări îşi scoase pantofii cu un gest de uşurare, se părea că nu-i erau comozi. Îşi dădu jos pe rând şosetele albe, umede de transpiraţie, i le înmână celuilalt care le puse într-o pungă transparentă. Individul rămas în picioare scoase din buzunar alte şosete curate şi le dădu primului, cu respectul cu care o secretară îi oferă şefului un document la semnat. Şeful îşi trase şosetele, se încălţă iar cu pantofii, evident fără plăcere.

Alex urmări scena grotescă în tăcere, îi auzi vorbind şi pregătindu-se să se urnească din loc. Încotro urmau s-o ia? Din nou în sus? Sau se dădeau bătuţi şi se îndreptau spre ieşire?

Desenatorul se retrase în casă. În sufragerie, pe laptop, partida de *Domino* continua să se deruleze. În lipsa lui Alex de lângă ecran, Lucia pusese câteva întrebări la care programul de joc răspunsese automat.

Soneria! Ciocănituri în uşă. Aşadar, cei doi deciseseră să mai încerce. Alex se ridică liniştit, merse să le deschidă ca să lămurească odată chestiunea: nu avea de gând să schimbe furnizorul de energie sau de indiferent ce alte servicii.

Privi pe vizor. Într-adevăr, erau cei doi.

Deschise.

— Bună ziua, le spuse, pregătind în minte răspunsul la posibilă ofertă.

Atunci îi văzu cu claritate. Îmbrăcaţi în costume verzi, cu cravate de aceeaşi culoare, erau imenşi. Involuntar, îi asocie cu luptătorii de sumo din *Domino* care apăreau la finalul unor partide, când tensiunea erotică dintre avatarul lui şi cel al Luciei ajungea la apogeu.

Alex aştepta. Ei nu spuneau nimic, mai degrabă i se păru că priveau în spatele lui, în casă, pentru a vedea interiorul. Şeful cel scund, cu servieta maro, făcu din cap către colegul său că Nu, îi comunică scurt ceva într-o limbă necunoscută. Făcură stânga-mprejur fără să salute. Coborâră scările.

Să râdă? Desenatorul îi privea contrariat, neînţelegând ce se întâmplase. Închise uşa îngândurat. Ciudată vizită.

Reveni la joc. Lucia era în plină acţiune, se afla pe punctul de a încheia singură partida, în lipsa lui. Se implică şi el, apărând în scenariu la final.

Partida se încheie.

Alex fugi pe terasă, curios să vadă dacă agenţii comerciali ieşiseră din clădire. Îi descoperi stând la o masă pe terasa lui Toni, fără alţi colegi, servind două cafele. *N-o să continue mult în serviciul ăsta*, gândi desenatorul. Se întoarse în sufragerie.

Urma să sosească acasă Lucia. Ce bine. Se gândi la gingaşa lui soţie şi faţa i se umplu de o bucurie profundă. Merse din nou pe terasă, aşteptând s-o zărească. N-o văzu în stradă, probabil intrase deja în scară, sau întârzia la Internet. Poate rămăsese să vorbească cu japoneza pe tema *Dominoului*. Ce mai conta?

Strada La Palma era pustie. Cei doi asiatici în verde dispăruseră de pe terasa berăriei, doar ceştile goale lăsate pe masă aminteau prezenţa lor. Alex închise uşa balconului şi se trânti pe sofaua ce păstra urma corpului Luciei. Ea voia încă un computer pentru casă, era de preferat să joace liniştiţi împreună, fără să fie nevoiţi ca unul dintre ei să meargă la locutorio. Dacă făcea un calcul, un euro pe oră în fiecare zi la locutorio însemna 30 de euro pe lună, adică 300 de euro în zece luni. Cu banii ăştia putea cumpăra oricând un computer la mâna a doua. Nu era idee rea să treacă pe la Top Computer, unde vindea Julián. Sau să încerce în altă parte. Julián era suspicios în privinţa lui. Cine ştie ce spusese bărbosul poliţiei, în seara aceea, în magazinul de antichităţi.

Lucia nu sosea.

Decise s-o sune pe telefonul mobil. Apelă numărul ei şi aşteptă mult. Nu răspundea. Pe unde umbli, Lucia?

După două minute, sună iar. În sfârşit, i se accepta apelul.

— Lucia? Draga mea?...

Tot ce auzi în ureche fu zgomotul unor obiecte trântite, glasul disperat al Luciei strigând chinuitor *Alex*! şi cuvintele într-o limbă necunoscută ale unor voci groase, răguşite, pe care desenatorul le asocie instantaneu cu cei doi agenţi comerciali în verde. Telefonul îi dădu imediat ton de ocupat.

Lucia? Asiaticii? Alex vibra incapabil să gândească. Sună iar.

Auzi doar: Abonatul nu răspunde sau nu se află în aria de acoperire. Vă rugăm, încercaţi mai târziu.

1.12

Alex intră în panică. Incapabil să-şi ducă presupunerile sumbre prea departe, simţi că în casă nu putea face nimic pentru a o ajuta sau pentru a o găsi pe Lucia. Se încălţă grăbit, calculând în minte ce avea de gând să întreprindă în continuare.

Ţâşni pe uşă ca un fulger şi tot aşa coborî scările. La etajul unu zări aruncate pe jos o sticlă de apă plată Fontbella de un sfert de litru, goală, şi o pungă de plastic transparentă în care cei doi graşi vârâseră şosetele umede.

Ce să facă? Să le ia cu el, să le lase acolo? Le lăsă şi ieşi din scară. Intenţiona să ajungă cât mai repede acolo unde ştia că se aflase Lucia, la locutorio. De departe văzu uşa închisă şi observă un bilet alb pe care îl descifră când se apropie:

Închis. Se părea că barmanul plecase. Dar nu. Ochii ageri ai lui Alex dibuiră prin perdeaua cu multe găurele mici din fereastra berăriei două umbre: Toni şi nevastă-sa.

Bătu energic în tocul metalic al uşii, apoi în sticla geamului.

— Toni! Toni! Deschide!

Umbra barmanului vorbi ceva cu umbra nevestei sale, el veni să deschidă. Desenatorul citi pe faţa lui Toni că omul nu era în apele lui. Asta citi şi barmanul pe chipul lui Alex.

— Care-i problema? întrebă Toni.

— Nevastă-mea. E în locutorio, aşa-i?

— Nu-i nimeni în locutorio. Am închis.

— Dar a fost. A fost aici acum puţin timp. Sunt sigur.

Toni se întoarse spre umbra japonezei:

— A fost nevasta lui Alex la locutorio?

— Da, a luat o oră de Internet. Ei bine, nu chiar o oră.

— Unde s-a dus? strigă desenatorul către femeia rămasă în umbră în interiorul berăriei.

— Nu ştiu. N-a zis unde, a plătit şi-a plecat.

— Sigur nu-i aici?

— Sigur, confirmă Toni. Vrei să verifici?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat, Alex? se interesă barmanul.

Nu primi răspuns deoarece desenatorul alerga deja spre Colţul Clasic. Dacă Lucia trecuse

să caute o carte, cine ştie?

Magazinul de antichităţi era, de asemenea, închis.

Încotro să o apuce? Încotro?

Fără să gândească, luă metroul până la redacţia săptămânii. Pe peron era înghesuială mare, oamenii circulau, aveau lucruri importante de rezolvat. Niciuna dintre blondele care ieşeau sau intrau în vagoane nu avea chipul Luciei.

Ajuns la destinaţie, pătrunse în birourile redacţiei fără să ştie precis de ce se afla acolo. Vru să-l întrebe pe Vicente despre soţia lui, dar n-o făcu, se gândi că sigur ziaristul i-ar fi spus dacă se întâmplase s-o vadă pe Lucia.

— Ascultă, Alex, când aduci imaginile pentru ediţia tematică? îl luă la rost Vicente.

Dar desenatorul ieşise în grabă lăsând uşa principală să penduleze sacadat în balamale. Îşi zise că Lucia o luase poate spre Retiro, unde se aflau standurile cu cărţi, să-i facă o surpriză, să-i cumpere ceva. Adevărul era că mintea lui se forţa să construiască scenarii cu final fericit din care să lipsească cei doi asiatici în verde şi vocea care striga cu disperare printre sunetele de obiecte trântite *Alex*!

În parc, zona standurilor arăta jalnic. Pretutindeni erau aruncate pahare de unică folosinţă şi cutii de carton pentru floricele, plus tot felul de resturi. Doi lucrători de la salubritate nu pridideau în a umplea saci mari de plastic, de

culoare gri, cu deşeurile pe care le aruncau într-o camionetă mică. Câţiva muncitori în salopete portocalii demontau panourile mobile ale standurilor şi le făceau stive.

Alex se opri din alergare lângă statuia unde Lucia îl sărutase şi unde i se furase poşeta albă. Să fi avut furtul legătură cu dispariţia ei? Nu ştia ce să creadă.

Formă din nou numărul Luciei. Acelaşi: Abonatul nu răspunde sau nu se află în aria de acoperire.

Luă metroul spre casă. Dacă Lucia se întorsese şi exista o explicaţie simplă, una la care nu se gândise?

Ajunse ud de transpiraţie pe strada La Palma.

Magazinul de antichităţi era închis, Mustaţa Galbenă la fel. Ca şi cum toţi se înţeleseseră să plece undeva.

Urcă gâfâind scările, se opri la etajul unu. Nu mai vedea punga cu şosete şi sticla goală de Fontbella. Fără doar şi poate, femeia de la curăţenie trecuse pe acolo.

Continuă să urce. Ajuns la etajul trei, se cutremură. Imaginea pe care o descoperi părea desprinsă dintr-un coşmar. Pe podea, lipită de uşa lor, uşa lui şi a Luciei, se afla o femeie gonflabilă, o păpuşă pe jumătate dezumflată, cu capul căzut pe piept, poziţie ce semăna mult cu postura înfricoşătoare a unui cadavru.

Desenatorul dădu păpuşa la o parte, deschise

tremurând uşa. Alergă prin camere. Lucia nicăieri. Fugi pe terasă. Nimeni în stradă.

Se întoarse pe casa scărilor. Femeia gonflabilă, răsturnată acum pe o parte, întindea mâinile şi capul peste primele trepte.

Ultima soluţie: să se conecteze la *Domino*. Dacă Lucia era undeva, într-un alt locutorio? Se aşează pe scaunul cu rotile. Întâi trebuia să introducă CD-ul în portatil. Unde se afla, unde se afla CD-ul? Ce era cu capul lui? Doar CD-ul fusese permanent înăuntru. Se ridică de pe scaun şi îl dădu la o parte, rămase în picioare. Nu avea calmul necesar pentru a sta aşezat. Porni jocul.

Numele: *Alex*.

Modul: Doi jucători.

Parola: croissant2011.

Rezultatul fu afişat instantaneu: *Alex* – *conectat*. Dar nici urmă de Lucia.

Trebuia să sune la poliţie. Asta era! Luă păpuşa şi o aruncă înăuntrul apartamentului. Coborî scările formând numărul de urgenţe 112.

Deschise uşa blocului şi în faţă îi apăru, ca din pământ, imensă, maşina roş-albastră a poliţiei locale. Agentul cu chipul lui Brad Pitt, sobru, se găsea acolo aşteptându-l. Lângă el, o femeie în uniformă de poliţist.

— Soţia mea a dispărut, îl anunţă Alex închizând mobilul.

— Ştim. Vă rog să mă urmaţi.

— Unde e? văzu desenatorul în cuvântul *Ştim*

o rază de speranţă.

— Asta nu ştim, continuă agentul cu un ton lipsit de sentimente. Vă rog, urcaţi în maşină.

— Unde mergem?

— La secţie, trebuie să vorbim.

— Despre magazinul de antichităţi?

— Nu, despre soţia dumneavoastră. Şi despre dumneavoastră. Şi despre multe alte lucruri.

La volan se aşează femeia. Brad Pitt urcă în dreapta, iar desenatorul pe bancheta din spate.

Ce-o să zică mama Luciei? îi trecu prin minte lui Alex un gând venit de aiurea. Pe staţia de emisie-recepţie a maşinii de poliţie se auzi un bip şi apoi o voce: – Agent Santiago Barea, ai contactat subiectul?

— Subiectul se află cu mine în maşină. Ne îndreptăm spre secţie, vorbi agentul folosind un microfon pătrat, negru, conectat la bord printr-un cablu spiralat.

— Maşinile Audi au primit asistenţa necesară? se auzi în difuzor.

— Desigur, confirmă Santiago Barea. Cred că în acest moment se întorc la bază. Ne vedem. Vorbim de îndată ce sosim.

— Perfect. Pe curând.

— Pe curând.

Femeia de la volan trecea peste semafoarele în roşu fără să oprească, probabil avea luminile giratorii de deasupra maşinii aprinse.

Alex nu pricepea ce însemnau acele clişee

audio parţial codificate, reţinu că în curând la secţia de poliţie urma să aibă loc o întâlnire cu alţi agenţi.

Traversau în viteză un cartier cu edificii vechi. Jumătăţi de casă, un zid în care ruina săpase porţi, copaci uscaţi. Desenatorul nu-şi amintea să fi trecut prin zona aceea a oraşului. Maşina opri în cele din urmă la subsolul unui sediu al poliţiei, o clădire neobişnuit de mare.

Coborâră toţi trei din autovehicul şi luară un ascensor, chiar de acolo, din parcarea subterană. Urcară la etajul cinci, până la un coridor unde poliţişti şi civili circulau în toate direcţiile cu destinaţii precise.

Agentul Santiago Barea îl invită pe Alex într-un birou, la o masă rotundă înconjurată de trei scaune cu spătar. Pe masă, o sticlă mică goală de Fontbella şi o pungă transparentă cu două şosete albe.

— Restul e aici, spuse femeia poliţist arătând spre un dulap metalic albastru şi dispăru lăsându-i singuri.

Agentul nu se grăbea. Îşi mângâie bărbia nerasă cu gestul cuiva care făcea de mult timp o muncă teribil de obositoare. I se adresă lui Alex:

— Luaţi loc.

Desenatorul se conformă.

Poliţistul merse la dulap şi îl deschise cu o cheie din legătura agăţată la centură. Nu mică fu mirarea lui Alex când agentul scoase la iveală şi

aşează pe masă două poşete, una albă şi una mov. Poşetele Luciei. Cea albă i se furase în parcul Retiro în *Noaptea Cărţilor*, cea mov era poşeta cu care coborâse dimineaţă la locutorio.

Desenatorul privi atent în timp ce Brad Pitt răsturnă pe rând pe masă conţinutul poşetelor. Din cea albă căzură o oglinjoară, un ruj, un pachet de batiste de hârtie, un pix roz, un tub cu cremă pentru arsuri şi câteva hârtii. Din cea mov vărsă pe masă fleacuri asemănătoare, plus husa albă conţinând CD-ul Luciei cu *Dominoul viselor*.

Nu ştia de ce, dar lui Alex i se păru că poliţistul manevra obiectele cu reţinerea cu care atingi obiectele unui mort. Încercă să alunge acest gând, fără să reuşească. Ochii i se umeziră brusc.

Agentul luă în mână husa albă şi îl întrebă pe desenator:

— Ce-i asta?

Lacrimi mari alunecau în voie pe obrajii lui Alex când reuşi, într-un târziu, să răspundă:

— Un joc video.

A doua parte
Marta

Sâmbătă, 10 septembrie. Sâmbăta era ziua din săptămână în care Pablo uita complet de magazinul de antichităţi, de datoriile la Fisc şi la Serviciile Sociale, de tot ce era relaţionat cu afacerea care mergea din ce în ce mai prost pe strada La Palma. Argintarul coborâse din tren împreună cu Marta, soţia lui, se îndreptau cu paşi mici spre atelierele Rente din Fuencarral. El avea la gât aparatul foto şi în spate un rucsac kaki.

— O să reuşim? îl privi ea întrebător.

— În mod normal, nu ne vor lăsa. Trebuie să dăm de înţeles că teritoriul atelierelor e şi teritoriul nostru.

În afacerile cu antichităţi, Pablo intrase când avea douăzeci şi cinci de ani, dar pasiunea pentru trenuri o avea de copil. Iubea trenurile. Marta ştia asta, era conştientă că atunci când se căsătorise cu el se căsătorise şi cu obsesia lui pentru trenuri. Casa lor era un spaţiu invadat de machete, reviste, bilete şi felurite însemne feroviare. Pe argintar îl incitau în special trenurile clasice, vechi, greu accesibile. La Muzeul Căilor Ferate din Delicias fusese de zeci de ori, ca şi la celelalte muzee răzleţite în ţară. Dar la atelierele din Fuencarral încotro se îndrepta acum cu Marta existau vagoane şi locomotive scoase din circulaţie ce nu puteau fi văzute în altă parte. Dificultatea consta

în a reuşi să intri acolo. La ghereta paznicilor i se cerea mereu un permis scris din partea Rente, compania de căi ferate. Ceva normal, dacă ţinem cont că măsurile de securitate în domeniul feroviar se înăspriseră după atentatele teroriste din 15 martie 2004. Paznicii se confruntau şi cu problema grafitiştilor, care pictau orice vagon sau locomotivă rămase nesupravegheate. Ce dorea Pablo era să fotografieze trenurile, nimic mai mult.

Ca să intre, intenţiona să se folosească de un detaliu pe care îl cunoştea despre ateliere: asociaţia *Prietenii Căilor Ferate* avea aici garat un tren pe care membrii îl vizitau periodic ca să-l spele şi să-l întreţină.

— Uite cum procedăm, îi spuse Martei. Nu trecem pe la postul paznicilor. Ne ducem direct la clădirea cu birouri.

Zis şi făcut. Supusă, ea îl urmă.

În edificiul masiv, urcară la etajul unu şi bătură timid la prima uşă. O deschiseră. Doi bărbaţi aşezaţi la mese erau pierduţi între mormane de documente.

— Bună ziua, zise Pablo, suntem Prieteni ai Căilor Ferate. Am venit să vizităm atelierele, vrem să cerem permisiunea…

— Bine, mergeţi. Nu uitaţi să vă puneţi vestele reflectorizante.

— Mulţumim, la revedere.

— La revedere.

Primul pas fusese făcut. Planul avansa ca pe roate. Pablo scoase din rucsacul kaki două veste galbene pregătite de acasă, îmbrăcară fiecare câte una. Porniră pe mica şosea ce ducea spre inima vastei reţele de linii ferate şi hale unde douăzeci şi patru de ore pe zi veneau şi plecau trenuri.

Pericolul de a fi prinşi nu trecuse, peste tot erau camere video de supraveghere, din când în când paznicii patrulau în maşina firmei de securitate pe drumurile înguste dintre linii.

Trecură pe lângă locul unde se dezmembrau garniturile scoase din funcţiune pentru a fi duse la fier vechi. Spectacolul oferea o privelişte uluitoare. O maşinărie cu un braţ gigantic terminat cu cleşti colosali, muşca efectiv din vagoanele de tren rupând fragmente pe care le lăsa apoi să cadă alături, pe pământ. Pablo îşi imagina utilajul ca pe un dinozaur ce-şi devora prada.

Depăşind sectorul unde erau sfârtecate trenurile moarte, fură surprinşi să descopere un paznic în uniformă, pe o colină scundă, adăpostindu-se de soare la umbra unei mici colibe construită din table rămase de la dezmembrarea vagoanelor. Ce puteau să facă? Deveniseră vizibili.

Argintarul ridică mâna într-un gest prietenesc şi strigă ca şi cum ar saluta un prieten de-o viaţă:

— Sănătate!

Paznicul răspunse cu un gest reflex, îşi văzu

mai departe de treaba lui.

Ufff! Scăpaseră cu bine!

Acum începea zona paradiziacă a acestei jungle: sectorul trenurilor vechi. Urcară în primul care le ieşi în cale, un TALGO 3 scos din circulaţie în 2008. Pentru Pablo, călătoria din vagon în vagon era o călătorie în timp. Interiorul păstra aroma zilelor de altă dată: tapiţeria, scaunele, afişele de pe pereţi, biletele căzute pe podea.

Marta îi călca pe urme, aşteptând ca în orice moment Pablo să facă ceea ce-i făcea în toate trenurile vechi în care o dusese.

Într-adevăr, argintarul se opri. Era momentul. Bărbatul se lăsă în genunchi, o trase de umeri aplecând-o peste el. Femeia se apropie să-l sărute, el îi smulse delicat cu dinţii agrafele din păr transformându-le în sunete cristaline pe podea. Părul brunetei căzu liber, ca o ploaie de abanos. Pablo îi spuse că o iubeşte, da, că o iubeşte mai mult decât trenurile pe care le iubeşte. Rămaseră o vreme întinşi pe jos. Argintarul îi şoptea la ureche, iar Marta credea fiecare cuvânt.

Se ridicară după minute bune, ieşiră din vagon. Continuară să urce şi să coboare nestingheriţi din trenuri, el apăsa fără încetare butonul camerei foto.

Întâlniră câţiva angajaţi în uniforme de lucru, îi salutară cu acelaşi ton familiar. După trei ore de explorat trenuri ajunseră din nou la poartă. Îşi

dădură jos vestele reflectorizante, Pablo le puse la loc în rucsac. Ziua fusese încununată de succes.

Reveniră pe peronul gării Fuencarral-Cercanias şi luară primul tren spre inima capitalei. În mai puţin de o oră, se aflau la doi paşi de strada La Palma.

— Marta, azi mâncăm în oraş, o anunţă argintarul.

Era plin de entuziasm. Deşi ştia că erau înglodaţi în datorii, ea nu se opuse. Nu voia să-i strice ziua. Cutia poştală de la Colţul Clasic era mereu ticsită cu somaţii şi scrisori de poprire de la toate instituţiile financiare posibile. Pentru că Pablo, pe cât era de inteligent când era vorba de evaluat antichităţi sau trenuri, pe atât era de inexpert ca administrator de magazin. Investea în neştire fără un plan determinat, cheltuind peste ce îşi putea permite. Aşa era de când îl cunoscuse şi probabil aşa avea să rămână până la sfârşitul vieţii. Totuşi, ăsta era bărbatul care o iubea, iar ea îl iubea la rândul ei. Îl adora. De aceea acceptă fără comentarii invitaţia la masă. Întrebă doar:

— Unde?

— Bine, la Toni.

Mâncaseră adesea la Mustaţa Galbenă. Pe lângă tabloul unei locomotive cu abur agăţată pe perete, lui Pablo îi plăcea acolo atmosfera: un local retras, discret, niciodată aglomerat. În multe ocazii, la o masă din salonul semiobscur, după o mâncare copioasă şi un pahar de vin de Rioja, îi

spusese Martei cuvintele pe care un bărbat îndrăgostit i le spune femeii lui.

Cu un gest cavaleresc, Pablo dădu la o parte perdeaua de mărgele din uşa berăriei pentru ca soţia lui să poată intra. Trecu şi el pragul, îl salută pe barman cu voce tare:

— Ziua bună, Toni!

— Bună.

Argintarul îşi dădu seama îndată că din sala restaurantului, ocupată cu mici birouri pe care se aflau ecrane de computer, lipseau obişnuitele mese.

— Ce-ai făcut cu salonul, Toni? izbucni surprins Pablo.

— Salonul nu mai există. Deschid un locutorio.

— Un locutorio?... Asta da, schimbare. Trebuia să-mi spui din timp, să fac o poză. Ca amintire. Deci nu putem mânca la tine. Alvaro, bucătarul, de el ce s-a ales?

— S-a pensionat. Găteşte pentru nepoţi.

— Cum se schimbă lucrurile, cugetă argintarul. Credeam că doar antichităţile merg prost.

— Asta e, Pablo. Regret. Servim doar gustări. Ai fost un client bun atâţia ani. Puteţi merge la El Jabali, pe strada Velarde, lângă grădiniţă.

— Mersi, Toni. Acolo ne ducem, zise Pablo şi deschise din nou mărgelele pentru Marta.

Ajunseră cât ai zice peşte la El Jabali, pe

strada Velarde, paralelă cu La Palma. La felul întâi comandară salată de vară, la felul doi frigărui de pui. Purcelaş la rotisor nu aveau. Stropiră totul cu vin şi apă minerală.

Se anunţa o după-amiază liniştită. Marta propuse să meargă acasă pentru a-şi face siesta, el fu de acord. Locuiau în apartamentul de deasupra Colţului Clasic. Ca să intre sau ca să iasă din casă trebuiau să treacă prin magazin. Pablo deschise uşa cu cheia, ea îi şopti:

— Urc să fac duş, nu mă mai suport în halul ăsta.

— Bine, vin şi eu imediat.

Argintarul căută în cutia poştală. Ca de obicei, plicuri albe zâmbeau ameninţător. N-avea chef să le deschidă. Luni, poate.

Pe neaşteptate, în magazin intră un puşti înalt, cu trăsături orientale, sigur japonez. Avea căşti în urechi, ducea în braţe un obiect mare învelit în hârtii de ziar.

— Ce doreşti? E închis, îl anunţă Pablo.

— A murit bunica, spuse adolescentul scoţând din hârtii un ceasornic vechi de perete cu pendul.

Argintarul vru să repete *E închis*, dar recunoscu modelul cerut de un client cu două zile în urmă. Un ceasornic rar, din 1850, cu patru clopote. Merita să afle cât cerea puştiul. Obiectul făcea cel puţin patru mii de euro. Îl studie atent pe tânărul în tricou portocaliu. Purta blugi negri

foarte largi şi o bască neagră cu cozorocul întors spre spate. Transmitea o oarecare inocenţă, nu părea să aibă fler pentru afaceri.

— Şi zici că ţi-a murit bunica. Condoleanţe. Cu pendula ce faci?

— O vând.

— Să vinzi o pendulă sâmbăta. Părinţii tăi ştiu?

— Da, ei m-au trimis.

— E închis, spune repede cât ceri pe ea.

— Două sute de euro.

— Două sute? exclamă Pablo ca înaintea unei pretenţii evident exagerate.

Timp de un minut, tăcu îngândurat. Într-adevăr, puştiul era novice în chestiile astea. Nu ştia cum să trateze situaţia.

— Bine, o sută nouăzeci, dacă îmi cumpăraţi şi trei jocuri video, zise adolescentul scoţând din buzunar nişte huse albe şi pătrate.

— Nu ţin în magazin jocuri video.

— Dacă nu vreţi, atunci...

— Am înţeles, se înmuie argintarul. Uite. Îţi ofer o sută optzeci pentru pendulă şi pentru jocuri. Bate palma!

Adolescentul dădu mâna cu el. Pablo luă ceasornicul răsucindu-l pe toate părţile, satisfăcut, scoase din casă câteva bancnote şi le numără pe măsuţă. Tânărul înşfacă banii şi lăsă în schimb pe tăblia de lemn cele trei huse albe:

— Sunt identice. E acelaşi joc.

— Cum se numeşte?
— Dominoul viselor.

Marta era frumoasă în acea zi de 15 septembrie, aşa, lovită din spate de razele răsăritului de soare şi din faţă de curentul de aer creat de un tren îndepărtându-se. Pablo o trezise dis de dimineaţă pentru a o aduce în nordul Madridului, pe peronul staţiei Pitis. Nu ca s-o vadă aşezată pe banca roşie de metal, cu părul ciufulit de vântul jucăuş, cu un surâs somnoros pe chip. Nu. Se aflau aici ca să prindă întoarcerea tren-hotelului Paris-Madrid, argintarul voia să facă fotografii pentru colecţia sa de imagini feroviare. Avea acasă patru discuri externe cu o capacitate de doi terra fiecare, pline cu poze realizate din adolescenţă până în prezent. Evident, fotografiase şi cu alte ocazii trenul firmei Elipsos, dar niciodată în staţia Pitis. Căuta să aleagă mereu decoruri noi, la momente diferite din zi.

Tren-hotelul nu apărea. Pablo intră pe Internet cu telefonul mobil şi citi că urma să sosească cu douăzeci şi cinci de minute întârziere. După ceas, întârziase deja o jumătate de oră. Practic, trebuia să sosească dintr-un moment în altul.

— Pablo, fii atent. Vine! strigă Marta.

Argintarul băgă mobilul în buzunar şi pregăti aparatul foto. Trenul alb se apropie lent, cu eleganţa unui şarpe perfect. *Clic* – o poză din faţă,

cu locomotiva în prim plan, şi din nou *clic* – o poză din spate. Şarpele alb dispăru după prima curbă.

Pablo îşi atinsese obiectivul. Marta, fericită că-l însoţise, zâmbea. Nu-l refuza niciodată, fie zi, fie noapte, când era vorba de trenuri. Ştia că pasiunea sa îl făcea să uite de grijile legate de Colţul Clasic.

Grijile reapărură când telefonul sună în buzunarul argintarului.

— Alo, spuse după ce apăsă butonul verde.

Marta nu înţelese cine chemase. Era ceva important, se putea citi în ochii lui Pablo.

— Sigur, răspunse el interlocutorului. Ne vedem acolo în… să zicem, treizeci de minute. Pe curând.

— Cu cine-ai vorbit? vru Marta să afle.

— Cu gemenele Lopez.

— Gemenele Lopez? Cine sunt astea?

— Nu le cunosc, aşa s-au prezentat. De fapt, a vorbit una dintre ele. Mi-a spus că n-are sens să comunic şi cu sora ei deoarece gândeşte la fel şi vorbeşte la fel.

— Ciudate, nu?

— Le interesează magazinul. Vor să vadă marfa şi localul, s-ar putea să preia afacerea.

— Atunci? întrebă Marta.

— Hai la maşină. Sper să nu prindem ambuteiaj, vreau să ajungem la timp.

Părăsiră peronul şi urcară în Volvo-ul parcat în faţa gării. Înăuntru, Pablo făcu gesturile

necesare pentru ca lucrurile să meargă bine: o sărută pe Marta muşcându-i uşor buza de jos şi răsuci cheia în contact. Totul funcţiona perfect.

Coti pe câteva străzi şi se încadră pe strada 30 în direcţia A Coruna, conducând cu viteză mai mare decât de obicei. Îl aşteptau în faţa magazinului gemenele Lopez.

Femeile fuseseră punctuale. Trecute de prima tinereţe, brunete, cu ochelari de soare, ambele în pantaloni albaştri, cu cămăşi albe şi serviete negre în mâini, despre gemenele Lopez se putea spune cu certitudine un lucru: erau gemene. Semănau teribil.

— Bună ziua, sunt Pablo Martinez, spuse argintarul coborând din Volvo-ul pe care îl urcase pe jumătate pe trotuar. Ea este soţia mea, Marta.

— Încântată, spuseră cele două femei deodată.

— Poftiţi, haideţi să aruncaţi o privire în magazin, le îndemnă argintarul.

Gemenele se invitară reciproc, înghiontindu-se:

— Intră tu.

Înăuntru, una dintre ele se adresă celeilalte:

— Tu mergi pe culoarul din dreapta, eu pe stânga. Ne întâlnim în capăt.

— Aveţi un magazin de antichităţi în Madrid? îndrăzni să întrebe Pablo.

— O cafea doriţi? strigă Marta.

Femeile nu răspunseră. Cercetau cu ochi de

cunoscător exponatele, atingând din când în când câte unul. Se întâlniră în capăt, cum îşi propuseseră. Veniră împreună lângă argintarul care le pregătise scaune.

— Nu, nu ne aşezăm.

— Cum vi se pare marfa? încercă Pablo să smulgă o impresie.

Ochelarii de soare ai uneia dintre gemene priviră spre ochelarii de soare ai celeilalte, se îmboldiră reciproc:

— Zi tu.

— Ba zi tu.

— Eu, ce să spun, rosti cea din stânga, mult mobilier.

— Puţine ceasuri, completă cealaltă.

Încântate nu sunt, îşi spuse argintarul. În acel moment, se auzi o voce dinspre uşa magazinului:

— Vor prelua doamnele afacerea? Dacă nu, eu sunt interesat.

Argintarul, Marta şi gemenele Lopez se întoarseră simultan spre posesorul vocii. Un bătrân cocoşat, apropiindu-se cu paşi greoi de măsuţa lui Pablo.

— Din păcate, nu ne interesează, spuse una dintre femei.

— Vă dorim o zi bună, salută cealaltă şi ieşiră ambele păşind soldăţeşte, în acelaşi ritm, ca două gemene ce erau.

Argintarul rămăsese privind curios la

înfăţişarea bătrânului care abia trecuse pragul magazinului şi deja se arăta dispus să preia afacerea fără să fi văzut marfa. Omul, în vârstă de vreo şaizeci de ani, avea părul alb tuns foarte scurt şi pe spate o cocoaşă cât o minge de volei. Ce atrăgea atenţia prima dată la el era cicatricea în formă de X de deasupra ochiului stâng, maronie şi respingătoare.

— Vă rog, să nu rămânem în picioare. Luaţi loc, îl invită Pablo.

— Nu, mulţumesc.

Făcură câţiva paşi pe culoarele Colţului Clasic, în ritmul de melc impus de bătrân, trecând în revistă calităţile şi lipsurile obiectelor de pe rafturi. Vorbeau şi râdeau ca nişte cunoscuţi de-o viaţă, discutând detalii financiare şi contabile, doi parteneri de afaceri gata să încheie tranzacţia. Bătrânul scria la răstimpuri ceva într-un carneţel şi amintea că se mutase în Madrid din Oviedo din cauza climei şi a bolii nevestei sale.

— Trebuie să vă decideţi azi, spuse argintarul. Aţi văzut, nu duc lipsă de oferte.

— De obicei, nu închei afaceri la repezeală. Mai ales când o parte din marfă n-a fost plătită la depozite. Dar e un preţ bun, admise cocoşatul.

— Veţi achita pe măsură ce vindeţi. Am scăzut preţul fiindcă, recunosc, sunt presat din toate părţile. Fiscul m-a informat că-mi va publica numele şi cifra datoriilor în Buletinul Oficial. Pe conturile bancare mi-au pus deja poprire. De

aceea am nevoie de bani gheaţă.

— Cu cărţile astea ce-i? îl opri bătrânul din enumerarea problemelor de ordin financiar.

— A, cărţile. Am improvizat câteva etajere... Mă pasionează cărţile cu tematică feroviară. Sunt oameni care vând volume vechi publicate de Rente. Manuale de conducere a locomotivelor, sarcini de lucru pentru controlori, documente legate de reţele feroviare şi tarife. De copil mă fascinează trenurile. Am cumpărat şi alte genuri de cărţi. Acum, desigur, dumneavoastră puteţi vinde ce-a rămas şi să desfiinţaţi raftul.

— Soţia ce zice? glumi cocoşatul adresându-se brunetei care, în fundul magazinului, băga obiecte personale într-o geantă.

— Nu spun nimic, răspunse Marta mai mult pentru a fi politicoasă.

— De acord, să nu lungim vorba. Vin după-amiază să facem inventarul şi să îmi lăsaţi un rând de chei. Când eliberaţi apartamentul de la etaj?

— Cred că... mâine. Sigur mâine... Să vă conduc, spuse gazda şi păşi alături de bătrân până în stradă.

— Îţi las cartea de vizită. Ce zăpuşeală, opină cocoşatul şi dispăru după colţ ştergându-şi de transpiraţie X-ul de deasupra ochiului cu o batistă.

Pablo era mort de sete. Se gândi să bea o bere rece în barul lui Toni înainte de a reveni în magazin. Nu achitase la Mustaţa Galbenă consumaţia din ultimele zile, dar setea era prea

puternică pentru a-i rezista. Apropiindu-se de bar, văzu un tip subţirel cocoţat pe o scară lipind atent litere pe exteriorul ferestrei. Argintarul intră în local prin ploaia de mărgele.

— O bere mică, Toni, ceru cu gura uscată.

— Mda, răspunse barmanul vizibil nemulţumit de vizită.

La capătul celălalt al tejghelei, Pablo îl văzu pe Alex, vecinul de la numărul 99, un tip simpatic ce cumpărase de câteva ori cărţi de la el. Îl salută:

— Salut, Alex.

— Ce mai faci?

Argintarul primi sticla de bere şi o duse precipitat la gură, bău jumătate pe nerăsuflate. Pe ecranul televizorului de deasupra barului, exagerat de mare pentru dimensiunile localului, se derula o cursă de formula unu. Prezentatorul comenta ceva despre participarea lui Alonso, pilotul încerca să revină la performanţele de altă dată, fără să reuşească, din cauza veşnicelor probleme tehnice.

Apăru din sala de mese soţia lui Antonio, japoneza, cu o găleată plină de spumă şi o unealtă de spălat geamurile. Începu să cureţe sticla ferestrei. Curând se văzu faţă în faţă cu subţirelul care, de partea cealaltă, lipise deja literele LOCUTORI. Pablo nu îşi dădu seama cine dintre cei doi zâmbise primul, cert era că zâmbiseră amândoi.

Asta nu păru să-i convină lui Toni. Barmanul

îşi strigă nevasta:

— Nanako. Ai şters de praf ecranele computerelor?

— Mai şterge-le o dată, continuă Toni cu intenţia evidentă de a o îndepărta de lângă fereastră şi de lângă subţirelul de pe scară.

— Dar, Antonio... încercă japoneza să-şi apere cauza.

— Te rog, mai şterge-le o dată.

În faţa insistenţelor, femeia numită Nanako dispăru în fosta sală de mese. Să facă ceva ce făcuse deja.

Hotărât bărbat, Toni ăsta, gândi Pablo golind sticla. Omul ştie ce vrea.

Afară se auzea zgomotul unei furgonete pentru transportul persoanelor handicapate descărcând o bolnavă.

— Toni, şopti argintarul.

— Spune.

— Ştii, în ultima vreme mi-a mers rău, n-am bani la mine să-ţi plătesc berea.

— Pablo, omule, rosti înfundat Toni pe acelaşi ton iritat cu care îşi expediase soţia, îmi spui asta de patru zile. Uite, am notat pe o foaie ce-ai consumat.

— Eu ţi-am spus să notezi.

— Pablo, nu se poate aşa, trebuie să-mi laşi ceva.

Argintarul îşi aminti că vorbea cu o persoană care ştia ce voia şi, căutându-se prin buzunare,

zise:

— Uite, telefonul nu ţi-l pot lăsa. Mă sună unii alţii. Îţi las asta, şopti scoţând din buzunar o fundă albă, unul dintre cele trei exemplare din *Dominoul viselor* pe care le avea.

— Ce-i înăuntru? deveni interesat barmanul.

— O să vezi. Mai vorbim. Nu te uit, nu-ţi fie teamă. La revedere, salută Pablo şi ieşi din bar la fel de grăbit precum intrase.

Afară, personalul furgonetei terminase operaţiunea de descărcare. Infirmierii duceau bolnava în direcţia porţii numărul 99. Argintarul se îndreptă spre Colţul Clasic, păşind apăsat la umbra balcoanelor, aproape de zid şi departe de soare.

2.3

Pe punctul de a deschide uşa de la Cloţul Clasic, Pablo auzi paşi precipitaţi din spate. Fu nevoit să îşi întoarcă faţa spre soarele arzător. Cel care îl urmărise până la magazin era Alex, desenatorul.

— Poftim, intră, îl invită argintarul înăuntru nemaidorind să rămână o clipă în căldura înăbuşitoare.

Pătrunseră în răcoarea interiorului.

— M-am întors, Marta, strigă anticarul către soţia lui ce se auzea foşnind dincolo de rafturi.

— Pablo, pot cumpăra o carte? Mai ai cărţi? întrebă desenatorul respirând greu din cauza

alergării.

— Sigur. Astăzi cumperi de la mine. Mâine predau afacerea, îi destăinui cu glas complice argintarul.

— Ce spui? se miră Alex. Nu merg vânzările, aşa-i?

— M-ai întrebat despre cărţi. Au rămas vreo două sute de volume. N-am cumpărat cărţi recent, nu se fac bani cu cărţile. Nici cu antichităţile nu se mai fac bani, îi explică Pablo indicând cu degetul spre anunţul postat în uşa magazinului. Se *cedează afacerea*.

Argintarul căută cheia de la sertarul măsuţei. Scoase din buzunar cele două huse cu *Dominoul viselor*, le lăsă pe raftul cu cărţi. Se răzgândi, băgă una în sertar. Se adresă desenatorului:

— Alege repede ce vrei, trebuie să pregătesc nişte acte şi plec.

— Bine, bine, înţelese desenatorul urgenţa situaţiei şi se puse pe căutat.

Nu părea să găsească nimic care să intre în sfera lui de interes.

— Ceva despre fluturi? întrebă Alex.

— Marta, avem vreo carte despre fluturi? strigă Pablo întorcându-se spre celălalt capăt al magazinului.

— Nu. Nimic despre fluturi, se auzi vocea femeii.

— Ai auzit, nimic, preluă argintarul cuvintele brunetei fixând ecranul computerului de pe

măsuţă.

— Înţeles, acceptă desenatorul absenţa cărţilor despre lepidoptere.

O să plece acum, gândi Pablo. Totuşi, văzu că desenatorul nu pleca, se învârtea indecis pe loc. Alex descoperise deasupra vrafului de cărţi husă albă lăsată de argintar.

O ridică în mâini, se uită la compartimentele ce adăposteau cele două discuri. Întrebă:

— E un DVD, un film?

— Ce?

— Ăsta, Dominoul viselor.

— Nu, e un joc video.

Desenatorul continua să răsucească husa pe toate părţile.

— N-are manual? întrebă el.

— Nu.

— Funcţionează?

— Sigur că funcţionează. Îţi garantez. L-am instalat pe computerul de acasă şi merge, minţi Pablo cu neruşinare.

N-avusese răgaz să probeze jocul, dar gândul că putea obţine câţiva euro îl determinase să pună în practică această manevră comercială incorectă.

— Cât costă? continuă Alex.

— Cinci euro. E la mâna a doua.

— Doar cinci euro? îl iau.

Argintarul îşi primi banii în monede, socoti câte beri ar fi putut bea cu mărunţişul ăsta. După numărătoare, ridică ochii. Cumpărătorul

dispăruse.

Dăduse două dintre jocurile video. Unul lui Toni, în contul băuturii, şi unul desenatorului, pentru cinci euro. Îi rămânea ultimul, cel din sertar. De ce nu l-ar instala, să vadă cum este? Privi o clipă husa jocului. Până după-amiază, când venea cocoşatul la inventar, îl putea încerca. Documentele cu evidenţa stocului de marfă erau pregătite. Oferta cocoşatului apăruse prin miracol. Chiar dacă predarea afacerii nu-l scăpa pe Pablo de toate datoriile, cel puţin îi luă de pe umeri povara administrării magazinului.

Simţea nevoia să ia aer curat. Deschise uşa magazinului şi ieşi o clipă pe trotuar. Dacă preda afacerea, strada La Palma nu avea să mai fie strada lui.

Reveni la măsuţă. Trecea printr-o perioadă neagră din viaţă, poate cea mai neagră. Se simţea ca o fiară hăituită, urmărit de Fisc şi de alte instituţii, atât de multe încât nu le ţinea minte. Colac peste pupăză, toată tensiunea se reflecta în relaţia lui cu Marta. Iar ea, o dulceaţă, n-avea nicio vină.

Pe când medita la datorii şi băga CD-ul în computer pentru a instala jocul video, dulceaţa se apropie de el venind din spate.

— Dragul meu, la ce oră soseşte don Luis?

— Habar n-am. După-amiază.

— Ne lasă să stăm în apartament până mâine?

— Evident. I-am spus că nu putem lua toate bagajele deodată, n-a avut nimic împotrivă.

Peste spătarul scaunului, Marta se aplecă să-şi sărute soţul.

— ... Pablo, iar ai băut de dimineaţă.

— O bere, dragă... ce-i aia? Ştii bine... sunt sătul de probleme, de creditori... E stresul... Înţelege-mă... Nu mai am nimic, o privi deznădăjduit în ochi.

— Şi eu... eu ce sunt? întrebă bruneta.

Nu aşteptă să i se răspundă, urcă alergând scările şubrede ce duceau spre apartamentul de deasupra. Pablo se ridică şi o urmă sărind câte două trepte.

O găsi aşezată pe colţul patului, încordată, jucându-se nervoasă cu brăţara de argint de la mâna dreaptă.

— Marta, rosti lăsându-se lângă ea pe pat şi luându-i mâna între palme. Iartă-mă. Iartă-mă, te rog. Te supăr destul prin ceea ce nu fac, ca să te mai supăr şi prin ceea ce fac.

Femeia se lăsă învinsă de cuvintele prin care el îşi cerea iertare. Se ghemui la pieptul lui. Privi în gol, sau la cutiile mari şi la valizele răspândite în vecinătatea pereţilor.

— Probabil vom duce toată viaţa cutiile cu noi, zise.

— Toată viaţa, întări el.

Vorbeau despre colecţiile lui Pablo. Bilete de tren, de toate formele, mărimile şi culorile, broşuri

cu orare de trenuri, reviste feroviare, calendare, seturi cu produse cosmetice purtând însemnele Rente şi alte obiecte asemănătoare, cum ar fi câteva şuruburi cu care se fixează traversele şi chipiul de şef de gară primit cadou în Sanchidrián, o mică localitate de lângă Avila.

Pentru Marta, când îşi cunoscuse soţul acestea nu însemnau nimic. Dar pentru el însemnau mult. De aceea, cu timpul ajunseră să însemne mult şi pentru ea.

— Trebuie să vină Don Luis, la inventar, rupse argintarul tăcerea.

— Aşa e, du-te jos. Nu cumva să sune şi să n-auzim. E important.

Pablo îi aşează mâna cu brăţară peste mâna fără brăţară, o sărută pe frunte. Coborî scările în magazin.

Bătrânul se lasă aşteptat, constată argintarul. De fapt, don Luis spusese doar *după-amiază*, nu spusese precis o oră. Să-l sune, n-avea sens. Conveniseră lucrurile esenţiale. Se lăsă să cadă în fotoliul de la măsuţă. Deschise sertarul pentru a căuta un pix şi dădu de husa albă cu *Dominoul viselor*. Asta era! Până la venirea bătrânului, îşi va oferi câteva clipe de relaxare.

Scoase din husă unul dintre CD-uri şi îl vârî în computer.

Instalarea dură zece minute. *Grafice bunicele*, aprecie Pablo. N-avea chef să exploreze meniul sau să-şi bată mintea cu corespondenţa

dintre tastatură şi comenzi, jocurile erau asemănătoare la capitolul ăsta. Începu o partidă pe modul *Un jucător*, să vadă ce-o să iasă.

Curând, realiză că jocul video nu era obişnuit. Un lucru îl surprinse din start. În timpul desfăşurării partidei, la baza ecranului, pe o panglică galben-deschis se derulau de la dreapta spre stânga cuvinte şi fraze scrise cu litere negre. La fel ca pe canalele TV de ştiri, când la subsol se repetă informaţiile de actualitate. Frazele curgeau ca un râu descriind decorul, acţiunile personajului, sentimentele, cuvintele lui. Nu era vorba de fraze banale. Se simţea acolo pana unui scriitor iscusit aşternând cuvinte ce încântau mai mult decât imaginile. Uluitor. Inventatorii jocului erau nişte genii. *De la ce companie o fi*? se întrebă Pablo. Întoarse CD-ul rămas în husă pe toate părţile, cercetă în opţiunile de asistenţă şi ajutor, fără să descopere informaţii despre fabricant. Şi mai surprinzător!

Explorând opţiunile, află că textul aferent fiecărei partide putea fi salvat în format pdf. Decise să păstreze textul primei partide.

Din frenezia acestor descoperiri îl smulse salutul cocoşatului:

— Bună ziua.

Cum a reuşit să intre fără să-l aud? nu înţelegea Pablo. Fusese complet absorbit de joc, sau combinaţia dintre berea de la Mustaţa Galbenă şi căldură îl moleşise peste măsură.

— Bună ziua, salută argintarul la rândul său. A, văd că aţi adus un caiet, privi Pablo spre ceea ce don Luis ţinea sub braţ. Nu-i nevoie. Listele cu inventarul sunt pe computer, avem aici imprimanta. Listez totul, nu trebuie decât să verificaţi dacă în documentele întocmite de mine se regăseşte fidel stocul de marfă.

— Serios? Nu trebuie să scriem nimic? Am adus creioane. Plus un calculator de buzunar. Şi banii în bancnote de cinci sute.

— Foarte bine. Imprim listele, îl asigură argintarul şi luă mouse-ul în mână. Aşa, aşezaţi-vă lângă mine.

— Desigur.

— Să nu uit o chestie. Din toată marfa, o să iau cu mine peruca asta, spuse Pablo întinzându-se şi lăsând chel un manechin feminin îmbrăcat în costum de epocă.

— De acord. Păstraţi-o. Pot să vă pun o întrebare?

— Aţi pus deja una... E o glumă. Spuneţi.

— Cine erau gemenele cu care vorbeaţi azi dimineaţă când am intrat eu în magazin?

2.4

— Pablo, eşti de nerecunoscut, i se adresă Toni bărbatului care-şi scosese ochelarii de soare şi îşi aranja pe umeri şuviţele perucii blonde.

— Pssst, duse argintarul degetul la buze. Să nu te audă cineva. Am o grămadă de datorii în

cartier.

— Şi în localul ăsta ai ceva datorii, îl înţepă laconic barmanul.

— De-aia am venit, răspunse Pablo fără să se supere.

Băgă mâna în buzunar şi vru să ia banii de acolo, întâi se interesă:

— Nu ţin minte cât trebuie să-ţi dau, uită-te pe notiţele tale.

Barmanul scoase calm un caiet din sertarul de sub tejghea. Răsfoi două pagini, se opri să facă un calcul în minte şi rosti:

— Şaizeci şi doi de euro.

— Deci şaizeci şi doi de euro, repetă argintarul scotocind prin buzunare după bancnote potrivite. Dă-mi o halbă de bere, ţine şaizeci şi cinci. Păstrează restul.

Toni luă banii, abia apoi îi servi berea.

— Poţi să-mi înapoiezi plicul alb pe care ţi l-am lăsat ultima dată? ceru Pablo după prima înghiţitură.

— Plicul? Ce plic?

— Ţi-am lăsat un plic alb, ieri, când n-am avut cu ce să-ţi plătesc. Îţi aminteşti?

— Pablo, la sfârşitul zilei fac un fel de curăţenie generală şi arunc tot ce prisoseşte. Îmi amintesc că în plicul tău nu erau bani, doar nişte discuri.

— Da, discurile alea le vreau.

— Stai puţin... Nanako, ştii ceva de un plic

alb lăsat aici de cineva? strigă barmanul către nevastă-sa.

— Nu, răspunse japoneza.

— Îmi pare rău, Pablo. Dar zi, ce era pe discuri?

— … Nimic important.

Însetat, argintarul bău berea cu înghiţituri mari, străduindu-se să nu-şi bage şuviţele perucii în halbă. Luă cu o scobitoare câţiva cartofi în sos picant lăsaţi de barman pentru el într-o farfurioară.

— Toni, dacă dau un telefon din locutorio plătesc aici, sau…?

— La nevastă-mea, în spate. Se ocupă ea.

— Bine, mersi.

Pablo luă ultimul cartof şi încă o înghiţitură de bere, merse în sala de mese devenită locutorio. O salută pe japoneza cufundată în lectura unei reviste de calculatoare:

— Bună ziua. Pot intra în orice cabină?

— În oricare.

— În 6?

— Foarte bine. În 6, confirmă ea dându-i cartonul cu numărul cabinei.

Argintarul îşi consultă mobilul rămas fără credit pentru a găsi în agendă numărul de telefon al fratelui său, Pedro, ce locuia de multă vreme în Málaga.

Pedro, unde eşti Pedro? şopti pentru sine. Aha…

Formă numărul.

— Bună, Pedro.

— Pablo. Ce faci? Îţi aşteptam telefonul.

— Cum e vremea în Málaga?

— Ştiu că nu te interesează cum e vremea în Málaga.

— Bine, intru în subiect. S-a eliberat localul de pe strada ta?

— Bineînţeles.

— Dacă nu te-ai răzgândit. Poate în final te tentează să deschidem afacerea aici.

— Nici vorbă de Madrid. Credeam că subiectul e încheiat. Ascultă, Pablo, dacă mai sunat să-mi vorbeşti despre varianta cu capitala, îţi închid telefonul.

— Bine, bine, nu închide. Pardon. Nu mai scot o vorbuliţă despre asta. Spune-mi, ce-i cu localul?

— Am făcut înţelegerea cu proprietarul. Mâine semnez contractul de închiriere.

— Te-ai gândit cât vrei să investeşti?

— Peste şaptezeci de mii, nu. Pentru început. Să vedem cum merge.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus. Marfă mai variată, mai mulţi cumpărători. Mai mult profit.

— De profit rămâne să vedem. Ai dus un magazin la faliment. Să fie clar. În cazul ăsta eu supraveghez fiecare bănuţ care intră şi fiecare bănuţ care iese.

— E clar. Eu pun experienţa, tu banii. Cine

pune banii, e şeful.

— Spune, când veniţi?

— Marta vine luni. Poţi să-i spui Conchitei. Eu rămân o zi două.

— Bine, salut. Sună-mă când ştii la ce oră ajunge Marta.

— La revedere, Pedro.

— La revedere.

Uf, ce conversaţie stresantă, oftă argintarul. Se concentrase să-şi aleagă cuvintele. Practic, fratele lui îi întindea o mână de ajutor, dar în acelaşi timp îi devenea şef. Lui Pablo, prima parte a târgului îi surâdea. A doua, nu.

Trebuia să se descarce de tensiune. Ceru japonezei o oră de Internet şi jucă singur o partidă de *Domino* cu un disc din ultimul set.

La final era încântat. Relaxat, odihnit şi cu moralul sus.

Plăti japonezei şi plecă spre Colţul Clasic pentru a o ajuta pe Marta să facă bagajele. Ce bine că bătrânul le permisese să rămână în apartament după predarea afacerii. Nu puteai părăsi o locuinţă aşa, cât ai clipi din ochi.

Pe drum, se întâlni cu Julián de la Top Computer, acesta îl ocoli ca pe cineva ciumat, trecând pe trotuarul celălalt. Dimineaţa, argintarul intrase la magazinul de informatică pentru a-i cere bărbosului să-i descarce de pe net instrucţiuni pentru *Dominoul viselor*. Tot ce reuşise fu să-l scoată din fire pe om, complet

depăşit de problemă. Bietul Julián.

Pablo ajunse în Colţul Clasic şi îşi scoase rapid peruca. Îl salută pe cocoşatul aflat la măsuţă.

— Ziua bună, îi răspunse bătrânul.

— Cum e, v-aţi obişnuit după tejghea? glumi Pablo.

— Parcă e magazinul meu de când lumea.

— Dacă întreabă cineva de mine, nu ştiţi nimic. Am plecat din oraş.

— Am înţeles. Oricum, n-o să vă caute nimeni.

Argintarul păşi peste lanţul cu anunţul *Interzis*, urcă la etaj. Marta lăsase uşa de la intrare întredeschisă. Instalaţia de aer condiţionat se defectase, în apartament era o căldură copleşitoare.

Obosită, bruneta stătea pe spate în patul din dormitor, între valize deschise sau închise. Pablo i se aşează alături fără să scoată un cuvânt, contemplă tavanul cu pete de igrasie spre care privea şi ea.

— Ce vezi? o întrebă.

— Taci, îl întrerupse Marta. Întreabă-mă ce aud.

— Nu-nţeleg.

— În magazin. Cineva vorbeşte de tine.

Merseră lângă deschizătura uşii şi ciuliră urechile încercând să deducă cu cine conversa cocoşatul.

Îl auziră pe bătrân rostind:

— Domnul Martinez a abandonat afacerea. Mai exact, mi-a predat-o. Am preluat-o eu. Nu vă îngrijoraţi, am rămas cu toată marfa. Şi-o să mai aduc.

O voce de bărbat, baritonală, interveni:

— Nu, nu e vorba de marfă, era ceva personal. Îl cunoaştem. În cartier i se zicea argintarul.

Marta îi şopti lui Pablo la ureche:

— Cine poate fi?

— Nu ştiu.

În magazin, cocoşatul îi răspundea străinului:

— Acum argintarul sunt eu, Luis de Frutos. Don Luis la dispoziţia dumneavoastră.

O voce de femeie se adresă bătrânului:

— Don Luis, ştiţi unde locuieşte Pablo?

— A locuit aici, la etaj, cu soţia lui. V-am zis, a lăsat afacerea. Era plin de datorii, asta să rămână între noi. L-am auzit zicând că pleacă din oraş.

Bun actor, bătrânul, cugetă Marta.

— Ne scuzaţi, se auzi iar femeia.

Nu se mai desluşi ce spuneau vocile, posesorii lor intrară în câmpul vizual al lui Pablo şi al Martei. Argintarul îl recunoscu pe desenator. Îi şuieră brunetei:

— Îl ştiu pe omul ăsta. E Alex, vecinul de la 99.

— Ai datorii la el?

— La el, nu.
— Sigur, Pablo?
— Sigur.
— Atunci de ce te caută? Unde lucrează?
— N-am idee. Cred că lucrează la un ziar. Dar acum nu ştiu, poate lucra oriunde, chiar şi la Fisc. Lui i-am vândut jocul video.
— Ce joc?
— Ţi-l arăt după ce pleacă.
Tăcură, pentru că vizitatorii vorbeau din nou tare în magazin cu don Luis.
— Aveţi de vânzare jocuri video? se auzi vocea lui Alex.
— Jocuri video? glumiţi. Ăsta e magazin de antichităţi.
— Nu glumim. Am cumpărat de la Pablo un joc de mâna a doua chiar ieri. De-aia îl căutăm.
— Din câte ştiu, nu e niciun joc video printre obiectele astea. Oricum, dacă vreţi să vi-l schimb sau aveţi vreo reclamaţie, nu vă pot servi.
— Nici vorbă de asta. Nu vă faceţi probleme. Ne uităm puţin pe rafturi, poate găsim ce căutăm.
— Căutaţi, le dădu permisiunea bătrânul.
Prin magazin se auziră paşi şi sunete de obiecte ridicate şi aşezate. La un moment dat, Alex se apropie de baza scărilor ce duceau la etaj. Marta închise repede uşa, cât mai silenţios cu putinţă.
— Hai, îl luă de mână pe Pablo, vino în dormitor.

— Încă n-au plecat.

— Nu-i nimic, n-o să facem gălăgie. Oricum, nu erau de la Fisc.

— Eşti sigură? se îndoi el.

— Absolut. Întrebau de jocul video despre care voiai să-mi spui. M-ai făcut curioasă. Ce-i cu jocul ăsta?

— N-o să crezi. Cel mai teribil joc video pe care l-am încercat.

— Stai puţin, îi puse Marta mâna pe buze.

Se întoarse la uşă şi o întredeschise fără zgomot. Aşteptă două minute, timp în care nu auzi decât tusea cocoşatului şi scârţâitul scaunului din faţa calculatorului.

— S-au dus, îl anunţă pe Pablo. Poţi pune jocul.

— Hai la computerul din sufragerie, o luă el de după mijloc.

Se aşezară pe scaune în faţa ecranului, argintarul băgă unul dintre CD-urile aurii în fanta aflată la baza superioară a unităţii centrale. Marta văzu al doilea CD şi întrebă:

— Trebuie să instalezi două CD-uri?

— Nu, sunt identice.

— Adică?

— E pentru modul *doi jucători*. Nu poţi juca fără CD. E un joc pentru doi. Eu trebuie să mă aflu la un computer, cu un CD. Tu, la alt computer, cu celălalt CD. Conexiunea se face prin Internet. Dacă introducem amândoi parola mea, facem

parte din aceeaşi partidă. Fii atentă. Continui singur o partidă pe care am salvat-o, să vezi cum e.

— Ce nume are jocul?

— Dominoul viselor.

2.5

Pablo: conectat.

Scenariu: Jurnal de călătorie. Ţara Bucăţi.

15 iunie.

Pe corabie.

Am ieşit la vremea prânzului din cabină să iau aer, cu toate că aerul nu-i deloc cum vreau eu. De când sunt pe corabie, m-am obişnuit să mănânc sărat, să respir sărat.

Marinarii se agitau pe covertă şi pe catarge, fluierau tare, se luptau cu neastâmpărul frânghiilor. Soarele ardea. Singurul cu chipiu, căpitanul tocmai şi-l scotea, când un matelot a strigat cât îl ţineau plămânii:

— Pământ!

A strigat arătând sudul cu două degete. Am văzut imediat şi eu. O insulă conică, verde, mică. Prima dintre bucăţi.

M-am învârtit pe punte cu caietul de însemnări sub braţ.

Nava a acostat curând la un ponton de piatră. Ne-a întâmpinat jovial Robinson Crusoe. Era îmbrăcat în piele de pisică sălbatică, avea barbă, dinţi cariaţi şi la brâu un cuţit mare. Am

discutat cu el în prezenţa celorlalţi şi între patru ochi. I-a făcut în mod deosebit plăcere să schimbăm impresii despre: arhitectura florentină, poemul în proză, jocul de şah.

La despărţire ne-am făcut mici cadouri. Eu, lui: ultimul meu volum de eseuri legat în piele. El, mie: o şuviţă de păr negru şi o unghie ce-i căzuse recent. Le-am păstrat cu grijă.

Spre seară, căpitanul ne-a adunat de prin colţurile insulei, am urcat unul câte unul puntea corăbiei. Carena de stejar a dat ţărmului ultimul sărut. Adio, Robinson Crusoe.

18 iunie.

În zare s-au ivit pe la orele douăsprezece, douăsprezece şi ceva, vârfuri de catarge. Da. Erau catarge care au crescut miraculos întinzând pătrate dreptunghiulare de pânză, scoţând o goeletă lungă din mare. Goeleta a dispărut într-o direcţie opusă celei pe care o urmam, nu i-am putut vedea clar pavilionul.

Pe cer, păsări albe.

20 iunie.

După-amiază. S-a înteţit vântul, vrea să plece cu pletele noastre. La orizont s-au adunat nori. Mulţi. Nu i-am putut număra. Semnele din cer şi din mare au adus pe chipul căpitanului o expresie de îngrijorare. Marinarii au copiat-o pe rând.

— Va fi rău, a zis căpitanul.

Pasagerii, deci şi eu, au fost trimişi la cabine. Am văzut prin hublouri cum începuse să plouă. Ne

ameninţa furtuna, sau un frate mai mare. Tovarăşii mei de călătorie au început să vorbească în şoaptă, temându-se pentru vieţile lor.

Şi-a făcut apariţia căpitanul. Şiroind de apă, a spus:

— Fără panică, vă rugăm! Nu vă fie frică. Ne cunoaştem meseria. Va fi bine.

Pasagerii au pus întrebări despre temperatura apei, despre cel mai apropiat port, fără nicio noimă. Căpitanul s-a întors în furtună, ca să fie bine.

Cineva a zis că eram favorizaţi. Butoaiele de apă dulce şi proviziile erau legate zdravăn cu odgoane şi lanţuri grele. Nimeni nu ştia pentru cât timp.

Mi-a venit să vomez, de trei ori. De două ori m-am abţinut.

Corabia ne-a legănat încontinuu. Toată noaptea n-am închis un ochi.

21 iunie.

Furtuna şi-a domolit puterea. Temerile ni s-au spulberat. Până la ultimul, pasagerii au scăpat teferi. Ne-am bucurat, ni s-a permis să ieşim pe punte.

Corabia plutea liniştit. Valurile se calmaseră, încercau să îmbine fragmentele cine ştie căror ambarcaţiuni nimicite de furtună. Bârne, scânduri, orice fusese şi rămăsese lemn înota lovindu-se în pocnete rare, triste.

Pământuri ascunse au trimis păsări să ţipe în cerc, să se aşeze ţipând pe resturile epavelor.

Mi s-a făcut foame. Am primit şi am mâncat o bucată mare de brânză. Am mai cerut. Mi s-a dat încă o bucată.

Aflaţi de la mine: furtuna şi brânza merg excelent una după cealaltă!

24 iunie.

Din nou pământ. Altă insulă.

Corabia a tras într-un mic golf. Pe coasta maronie şi aridă se vedeau pătrate de iarbă nu tocmai pătrate. Un fuior de fum creştea dintr-un loc imposibil de precizat.

Am coborât grămadă. Ne-a întâmpinat nimeni altul decât Robinson Crusoe Al Doilea. Era gras, scund, purta o banderolă neagră peste ochiul drept.

— Un pescăruş nervos, explica dacă-l întrebai despre asta.

Avea o colibă unde dormea, mânca şi unde se spăla în fiecare dimineaţă pe faţă cu apa depozitată într-un vas de lut. În naivitatea mea am încercat să încropesc cu el o conversaţie despre nonconformismul literaturii ultimilor ani. Nicio şansă. Era analfabet.

6 iulie.

Întâlnire, pe a cincea insulă, cu Robinson Crusoe Al Cincilea. Mai bătrân decât Robinsonii

dinaintea lui, cu cearcăne vineţii în jurul ochilor, îl vedeai mereu în compania unei femele de cimpanzeu. Părea deprimat, fiindcă, spunea chiar el, nu-i pria singurătatea. L-am auzit la un moment dat şoptindu-i căpitanului:

— Vă rog mult, domnule căpitan! Vă implor, luaţi-mă de aici.

Aşadar, urma să se petreacă ceva ieşit din comun, ceva la care nu mă aşteptam. S-a petrecut. Căpitanul l-a îmbătat cu rom pe Robinson Crusoe Al Cincilea şi, după ce s-a convins că acesta adormise buştean, a ordonat îmbarcarea.

10 iulie.

Un incident ciudat a avut loc pe navă. Un copil de opt ani s-a sinucis. L-au găsit spânzurat într-o cabină. Aşa a zis căpitanul. Nu mi-a venit să cred.

Apele aveau cuminţenia oglinzii.

11 iulie.

Pe Al Nouălea Robinson Crusoe l-am găsit bolnav. Nu era, evident, întreg la minte. Ne şoptea ca pe un mare secret că în permanenţă îl urmărea cineva şi că acest urmăritor era la rândul lui urmărit. Mai spunea că nu-i ajungea timpul pentru câtă treabă avea pe cap şi că se temea că va fi nevoit să lucreze duminicile. Îşi lăuda plin de sine calităţile de pescar neîntrecut, desfăcând amplu braţele tăbăcite pentru a măsura păstrugile de aer

capturate cândva. A dispărut la un moment dat în coliba lui, să se odihnească. Am urcat pe corabie. Nu l-am revăzut.

13 iulie.

Zi proastă. M-am ales, nu-mi dau seama din cauza cărei mâncări împuţite, cu o diaree ceva de speriat. Am stat cât a fost ziulica de lungă închis în W.C. Şi mi-am recitit notele de călătorie. Le-am găsit mediocre.

15 iulie.

În prima clipă, deşi văzusem bine, n-am crezut. Robinson Crusoe Al Zecelea era o femeie! O creolă. La multe m-aş fi aşteptat. La una ca asta, nu. Ne-a primit cu amabilitate. A cules pentru noi fructe zemoase şi a prăjit câteva duzini de porumbei a căror carne mi s-a părut gustoasă peste măsură. Avea în colibă, pe pat şi sub pat, un şarpe fără nume lung de opt metri, pe care ni l-a arătat tuturor cu neprefăcută mândrie zicând că l-a cunoscut într-o toamnă în urmă cu câţiva ani şi că de atunci reptila a rămas să locuiască la ea.

După-amiaza am petrecut-o în jurul focului. Am băut sucul roşu şi dulceag extras din tulpina unei plante. Se făcuse târziu când am observat cum Robinson Crusoe s-a ridicat de lângă foc şi a dispărut în pădure.

23 iulie.

Pe mare. Eu am văzut-o foarte şters. Unii au fost de părere că era o sirenă, sau o caracatiţă gigantică, sau o coadă de balenă. Alţii, că aşa ceva se-ntâmplă o dată la o sută de ani.

24 iulie.

Căpitanul e un sadic. A pus să fie biciuit un matelot care adormise în post, noaptea, şi i-a aruncat pe spate o găleată cu apă sărată de mare. Am încercat să intervin, i-am spus că nu eram de acord cu astfel de metode barbare. Mi-a râs în nas. Nu s-a ivit prilejul, pe parcursul călătoriei, să mă apropii de căpitan, cu atât mai puţin să devenim prieteni. Nu se va întâmpla nici de acum încolo.

29 iulie.

Al şaisprezecelea Robinson Crusoe era ultimul dintre ei. Nu cred să fi avut peste cincisprezece ani. Citea mult şi încerca să înveţe dintr-o cărţulie psihologia comparată, în eventualitatea că într-o zi va fi înfiinţată pe insula lui o facultate de psihologie comparată. Avea gambe puternice, bronzate, alerga cu uşurinţă după iepuri şi dropii, se căţăra să culeagă banane în bananierii de pe faleză. Regreta faptul că îi lipseau un dinte din faţă şi cunoştinţe elementare de astronomie.

3 august.

Ne aflam pe punctul de a ieşi din Ţara Bucăţi, când a apărut ceva imprevizibil.

O insulă mică, pe mare. Una care nu figura pe nicio hartă şi la care căpitanul se uita ca la o mână cu şase degete. Fără să-şi poată explica. Repeta că trecuse prin zonă de sute de ori, dar că niciodată nu întâlnise mai multe insule decât trebuia. Aceasta era a şaptesprezecea şi nu i se bănuise până acum existenţa. Subit, căpitanul s-a bucurat. De ce? Insula trebuia inclusă în circuitul turistic ce unea insulele Robinson. Urmau să fie luate măsuri administrative, să fie găsit un nume, să fie construită o colibă...

În fine, am debarcat pe insulă.

Buzele cu salivă ale ţărmului erau calde. Picioarele noastre, de carne sau de lemn, au lăsat amprente adânci în nisipul umed. Vegetaţia era luxuriantă, îşi începea dezmăţul aproape de mal. Cocotieri, baobabi, platani şi, de la unul la altul, nenumărate liane. În pădure lumina cădea diferit pe locuri diferite. Vântul scutura copacii de frunze şi păsări. Cerul stătea albastru peste lume.

Într-o poiană largă a fost aprins focul. Am mâncat conserve de ciuperci şi ciuperci prăjite, am stat la taclale. Căpitanul mi-a arătat o atenţie deosebită şi câteva poze ale nevestei lui, ocazie cu care am descoperit că, totuşi, e un băiat de treabă.

Citise clasicii literaturii universale şi le reţinuse numele. Dar, mai ales, îşi amintea

amănunte picante despre femeile care de-a lungul timpului urcaseră pe corabie. Bând şi discutând, am ajuns să ne ameţim bine. S-a dat stingerea. Am mâna nesigură când scriu rândurile astea. Iu-huuu! Căpitanul e un băiat de zahăr.

4 august.

Stupoare! Dimineaţă m-am trezit cu capul greu. Imediat, am descoperit că eram singur. Părăsit în poiană, între cutii de conserve, tăciuni şi sticle goale. Asta mi-a alungat mahmureala. Am alergat ameţit, împleticindu-mă, până la ţărm. Corabia noastră se zărea destul de departe, cu pânzele în vânt. Mă abandonaseră pe insulă. Înfipseseră o scândură lată în nisip şi scriseseră pe ea cu negru: „Eşti Al XVII-lea Robinson Crusoe”.

Corabia s-a putut vedea tulbure, undeva la orizont. Vreo cincisprezece minute.

Pablo era ocupat să îndese două bluze cu mânecă lungă într-o valiză mică, bleu.

— Fii atent ce anunţ a apărut în săptămâna, îl chemă Marta lângă ea.

— Ai cumpărat ziarul ăsta?

— Nu, e pe pagina lor de Internet. Vino să vezi.

Argintarul lăsă cămăşile şi se apropie de birou.

— Să mă uit, îşi sprijini mâinile pe umerii Martei.

— Aici. Citeşte.

— Mica publicitate, mda. Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*. Telefon... aşa, bine. Ce facem, sunăm?

— Eu zic că da. Pe net n-am găsit nimic despre *Domino*. Practic, jocul video nu există.

— Suspectă poveste, constată Pablo. Ştii, pe lângă setul vândut vecinului de la 99, i-am lăsat unul lui Toni, la berărie. Toni l-a pierdut, iar Alex mă caută.

— Ce zici, suni tu, sau sun eu? întrebă Marta referindu-se la anunţul din ziar.

— Sun eu, spuse bărbatul. Mi-am pus credit pe telefon.

Scoase mobilul din buzunar şi formă numărul. Se aşează pe marginea patului.

— Am deschis difuzorul, să poţi auzi convorbirea... Bună ziua, continuă adresându-se persoanei ce răspundea la apel. Sun în legătură cu anunţul publicat în săptămâna.

— Pardon?

— Vă sun în legătură cu anunţul pe care l-aţi publicat în revistă. Scrieţi că vă interesează să cumpăraţi jocul video *Dominoul viselor*.

— E o greşeală.

— Haideţi, nu vă reţineţi să vorbiţi. Am deja videojocul. Vreau să vă pun câteva întrebări în legătură cu asta.

— Sigur la mijloc e o greşeală. Ştiţi unde aţi sunat?

— Unde?

— Numărul aparţine unei instituţii. Suntem azilul de bătrâni Izvorul Vindecării din Cádiz.

— Atunci... probabil e o greşeală.

— Asta spuneam. Aici nimeni n-are jocuri video.

— Îmi cer scuze. La revedere.

— La revedere.

Marta chicotea, privindu-l pe Pablo care dădea nedumerit din umeri.

— Ai văzut. Au scris greşit numărul de telefon în revistă, zise argintarul apăsând cămăşile în valiză şi trăgând fermoarul.

— Unde mergi cu peruca asta? îl întrebă ea. Arăţi ca un star de televiziune.

— Ştii ce-am de gând? Dau o raită pe la câteva magazine de jocuri video, ăştia sigur ştiu mai multe.

— Iei maşina?

— Bineînţeles.

— Cumpără câteva sticle cu apă la întoarcere. Nu uita, diseară trebuie să mă duci în Atocha. La nouă jumate iese trenul de Málaga.

— Bine, nu uit.

Pablo coborî în magazin.

— Bună ziua, îl salută cordial cocoşatul. Mă distrează să vă văd cu peruca...

— A, peruca?

Bătrânul nu părea deranjat de faptul că rămăseseră în apartament. Din contră, profitase

de asta ca să-i ceară argintarului detalii despre programul de inventariere a mărfii, nu-l înţelegea bine.

Cocoşatul privi pe fereastră şi strigă dând alarma:

— Vine!

— Cine?

— Vine. Bărbatul care te-a căutat ieri. Simulează că te uiţi la marfă.

Îşi făcu intrarea în magazin Alex, desenatorul de pe aceeaşi stradă, de la numărul 99.

— Bună, vecine, salută vizitatorul apropiindu-se de măsuţa bătrânului.

— Sănătate, răspunse cocoşatul.

Pablo, întors cu spatele, îşi făcea de lucru la raftul cu păpuşile de porţelan.

— Văd c-aţi adus noi modele de tacâmuri de argint, spuse desenatorul.

Don Luis îi ghici intenţiile:

— Ai venit să întrebi de Pablo, nu-i aşa?

Alex amuţi.

— Şi eu vreau să dau de el, se plânse bătrânul.

— De ce?

— Mi-a lăsat pe cap programul de inventariere a mărfii, o pacoste. Eram obişnuit cu vechile registre. Hârtia şi cerneala, astea nu mint. Pe când programele te lasă baltă când nu te aştepţi. Eşti mai tânăr decât mine. Te pricepi să modifici tabele în Excel?

— Am un oarecare habar.

— Vino o clipă.

— Sigur.

Lângă raftul cu păpuşi, argintarul se stăpânea să nu râdă. Îl subapreciase pe bătrânelul ce îşi juca genial rolul.

— Vezi aici, arătă cocoşatul cu degetul pe ecranul computerului. Cum pot copia datele de pe coloana asta ca să le mut simultan pe coloana din dreapta?

Desenatorul îi arătă cu amabilitate:

— Uite cum. Selectezi toate căsuţele, muţi cursorul în colţul din dreapta jos. Cauţi poziţia în care cursorul se transformă dintr-o cruciuliţă albă într-una neagră şi aduci conţinutul căsuţelor spre dreapta. Gata. S-au copiat.

— Tii, ce simplu. Dar uit repede. O să mai treci pe aici, nu-i aşa?

— Normal, stau vizavi.

— Acum zi. Ce vrei să întrebi în legătură cu Pablo?

Ce faci? gândi argintarul gata să scape o păpuşă din mână. *Muşcă-ţi limba şi* dă-l afară.

— Îmi ghiceşti gândurile, zâmbi Alex.

— Spune. Ce doreşti?

— Când ţi-a transferat afacerea şi marfa, Pablo ţi-a lăsat computerul lui? Adică, ăsta-i computerul lui Pablo?

Bătrânul îl privi cu interes.

— Îţi trebuie rabla asta? se ofensă don Luis

în timp ce argintarul îşi pierdu controlul reuşind totuşi să transforme accesele de râs în tuse. Au ieşit pe piaţă altele noi, mai performante. Cu ecranul plat.

— Ăsta a fost computerul lui Pablo? arătă Alex spre ecran.

— Exact. Ţi-am spus adineaori, mi-a lăsat programul de inventariere a mărfii. Pe computer, bineînţeles.

— Programul de inventariere nu mă interesează.

— Atunci?

Argintarul era atent să nu piardă o vorbuliţă.

— Uite ce e. Poate ţi se pare ciudat, am cumpărat de la Pablo un joc video. Îţi aminteşti că te-am întrebat data trecută. Nu ştiu cum de avea un joc video printre antichităţi. Îl avea. L-am cumpărat şi acum soţiei mele îi place. Chestia e că jocul n-are manual cu instrucţiuni. Pablo mi-a spus că l-a instalat pe computer. S-ar putea să aibă aici, pe vreun fişier, manualul jocului. Putem verifica?

— Deci asta cauţi, se lămuri bătrânul. Manualul pentru un joc video. Bine, hai. Cum căutăm? Ia mouse-ul.

Alex se execută şi îi explică bătrânului:

— Facem clic pe butonul Start. Aşa. Acum, observi, în căsuţa asta de căutare scriem numele jocului.

— Bine. Scrie-l.

Pablo asculta în tăcere cum desenatorul

bătea litere pe tastatura computerului, se întreba dacă lăsase prin fişiere urme ale *Dominoului viselor*. Tăcerea fu întreruptă de sunetul telefonului fix de pe masă.

— Scuză-mă o clipă, spuse cocoşatul ridicând receptorul. Cine e?

Continuă:

— Când?

Din nou:

— Unde?

În cele din urmă, argintarul îl auzi pe bătrân zicând:

— Soţia mea a avut un infarct.

Desenatorul părea să-şi dea seama că nu va putea termina căutarea. Zise:

— Asta înseamnă...

— Trebuie să plec, anunţă cocoşatul.

Alex nu renunţă:

— Doar cinci minute. Vă rog foarte mult.

— Trebuie să închid magazinul, îl auzi Pablo pe bătrân strigând în direcţia lui.

Atent să nu întoarcă faţa, pentru a evita să fie văzut, „blondul” răspunse modificându-şi vocea:

— Bine.

Plecă spre ieşire şi îl lăsă pe don Luis să se descotorosească de desenator cum putea. Nu se mai gândi la dialogul din magazin, urcă la volanul Volvo-ului parcat pe o străduţă dosnică. Lăsă peruca pe cap şi conduse spre Gran Via, ştia pe

acolo magazine care vindeau jocuri video. Găsi parcare cu greu, într-o zonă cu plată. Luă din aparatul cu contor un bon pentru o oră şi se pierdu în mulţimea multicoloră.

Deşi ura locurile aglomerate, îi plăcea Gran Via. Strada cu anunţurile gigantice plasate pe faţadele teatrelor şi ale cinematografelor avea un farmec aparte. În plus, turiştii străini dădeau peisajului o notă exotică.

Găsi repede primul magazin de jocuri video. Interiorul era luminos, o melodie urcată recent în topuri crea un ambient plăcut. Vânzătorul încasa banii de la un client care ţinea în braţe un turn de vreo cincisprezece jocuri. Pablo aşteptă cu răbdare. Când îi veni rândul, întrebă:

— Aveţi un joc video pentru PC, *Dominoul viselor*?

Vânzătorul spuse *Nu*, privindu-l însă într-un fel aparte.

— E vreo problemă? întrebă argintarul.

— Ştii ceva? Nu eşti singurul care caută jocul ăsta.

2.7

— Ne vedem, îi şopti Pablo Martei în clipa când uşa trenului se închidea automat.

Continuă să-i privească expresia de încântare de pe faţă prin geamul fumuriu al vagonului care începuse să se deplaseze spre dreapta. Locomotiva cu cap ca de raţă pornise în direcţia

Málaga ducându-i tot mai departe soţia şi două valize cu haine. La capătul călătoriei, pe Marta o aştepta Conchita, cumnata lor. Argintarul ştia că nu-i va duce mult timp dorul. Peste o zi avea să plece şi el.

Cu câteva minute în urmă, pe peron, aşteptând trenul ce întârzia să apară, Marta îl dezmierdase aşa cum doar ea ştia s-o facă, mângâindu-i faţa cu degetele, cu vârful nasului, cu buzele, într-o îmbrăţişare frenetică, pasionată, ca a doua reptile cu sânge cald. Era o femeie cu caracter puternic, deţinea capacitatea de a trece peste momentele grele din viaţă cu mai multă forţă decât el.

— Să te conectezi la *Domino* mâine la patru, îi amintise Marta.

— Te-a prins jocul, aşa-i?

... La aceste replici schimbate înainte de despărţire se gândea Pablo, rămas nemişcat pe peron. Nu părăsi gara imediat. Pe linia alăturată făcea pregătiri de plecare alt tren, Estrella Costa Brava, cu destinaţia Barcelona. Rente îşi anunţase intenţia de a-l scoate din circulaţie, de aceea pasionaţii universului feroviar căutau orice ocazie ca să călătorească încă odată cu el sau cel puţin să-l fotografieze înainte de „pensionare”.

Trenul Martei dispăruse. Pablo îşi luă telefonul mobil şi începu să fotografieze vagoanele clasice, diferite de ceea ce remorcau trenurile de mare viteză.

— Ascultaţi! strigă cineva nervos pe peron.

Argintarul continua să facă fotografii, interesat să prindă în prim plan numărul de serie al unui vagon pe care grafitiştii îl acoperiseră cu litere roz.

— Ascultaţi, nu puteţi face poze aici.

Agentul de securitate, vizibil iritat, se îndrepta spre Pablo. Argintarului îi fuseseră adresate acele cuvinte.

— Bună seara, salută Pablo cu atitudinea cuiva care nu se afla prima dată într-o astfel de situaţie.

De-a lungul timpului, agenţii de securitate îl abordaseră de multe ori. Nefiind la curent cu legislaţia în ce priveşte efectuarea de poze în locuri publice, aceştia primiseră de la superiori ordin să nu permită fotografierea trenurilor în gări.

— Bună seara, răspunse agentul cu răceală la salut. Ştiţi că nu este permis că fotografiaţi trenurile?

— Eu ştiam că se poate, răspunse argintarul convins că îl aştepta o conversaţie lungă.

— Ştergeţi imediat din telefon fotografiile luate în gară.

— N-am nici cea mai mică intenţie să fac asta.

Agentul de securitate vorbi în dispozitivul de emisie-recepţie agăţat de buzunarul de la piept al uniformei:

— Avem o problemă pe peronul paisprezece.

În jumătate de minut, alţi doi agenţi, dolofani, sosiră în grabă. Unul dintre ei, la vreo cincizeci de ani, un fel de şef, i se adresă colegului său:

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnealui, spuse primul agent, făcea poze vagonului grafitat.

— Vă fotografiaţi opera? îl întrebă şeful pe Pablo.

— Ce operă? Nu vedeţi că n-am la mine nici rucsac, nici spray-uri cu vopsea? Nu-mi plac grafitti-urile. Îmi plac trenurile.

— Nu e legal să faceţi fotografii în gară, continuă şeful.

— Şi uite, zise primul agent, ăsta nu e păr natural. Poartă perucă. Ori e travestit, ori ascunde ceva.

Sosiră pe peron şi doi poliţişti, informaţi între timp despre incident.

— Agent Santiago Barea, de la poliţia Madrid. Prezentaţi actele la control.

Pablo îi arătă cartea de identitate poliţistului ce semăna izbitor cu o celebritate, nu-şi dădea seama cu cine, posibil cu primarul Madridului. Agentul transmise cuiva prin telefon datele din document şi ascultă răspunsul. Spuse:

— Bine... Da... Am înţeles.

Returnă actele argintarului, brusc se arătă neobişnuit de amabil.

— Ne cerem scuze. A fost o neînţelegere.

Agenţii de securitate nu doreau un astfel de final şi ripostară nemulţumiţi:

— Dar făcea poze vagonului grafitat! se revoltă şeful.

— Şi poartă perucă! îl susţinu primul agent.

Santiago Barea nu se lăsă intimidat de protestele celor doi, rosti cu un ton imperturbabil:

— Colegilor, vom vorbi despre asta. Nu acum. Domnul este liber să plece.

— Şi pozele? Nu trebuie să şteargă pozele? mai încercă primul agent.

Privirea de oţel a poliţistului îl lăsă fără grai.

Cei cinci rămaseră să-şi lămurească diferenţele de opinie, Pablo urcă în clădirea staţiei pe scările rulante ce funcţionau monoton, mişcându-se fără încetare. Luă Volvoul din parcarea de lângă gară, porni spre apartamentul care, pentru încă o zi, urma să-i fie casă.

Conducând, se gândi la vizitele făcute recent la Colţul Clasic de către Alex, desenatorul. Îl interesa doar manualul de instrucţiuni de la *Dominoul viselor*, sau avea şi alt mobil, dificil de dedus?

Pe strada La Palma nu văzu locuri libere de parcare, de fapt nu dorea să oprească acolo. Maşina i-o cunoşteau mulţi. Se roti pe străduţele întunecate din jur până când cineva urcă la volanul unei maşini de teren şi demară în trombă. Parcă în locul rămas liber.

Se apropie de locuinţă cu mâinile în buzunare, răsucind cheile pe care a doua zi trebuia să le predea cocoşatului. Privi spre Mustaţa Galbenă. Toni băga în interiorul berăriei mesele de plastic de pe terasa improvizată sub smochin. *Grea viaţa de barman*, îşi spuse argintarul, *munceşti până târziu*.

Trecu pe lângă poarta cu numărul 99, unde locuia Alex, decise pe loc să facă ceva în privinţa interesului arătat de desenator faţă de *Domino*. Era bine să şteargă din calculator orice urmă a jocului. Aşa ar fi eliminat motivele pentru care Alex îl vizita pe bătrân. Ca să pună ideea în aplicare, era necesar să intre pe computer. Lui don Luis sigur nu i-ar fi convenit, acum aparatul îi aparţinea. Totuşi, nu exista altă soluţie.

Ajuns în faţa Colţului Clasic, scoase cheile din buzunar şi deschise uşa magazinului. Nu urcă în apartament, păşi în direcţia vechii măsuţe.

Era preferabil să lucreze discret. Nu aprinse lumina. Folosi lanterna mică legată de chei ca să se strecoare printre rafturi până la măsuţă. Se aşeză la computer. Apăsă butonul de start şi aşteptă. Aparatele astea nu se aprindeau imediat. Totuşi, computerul nu reacţiona defel. Apăsă butonul încă o dată. Nimic. Ce s-o fi întâmplat? Scosese bătrânul calculatorul din priză? îl credea în stare. Căută şi găsi cordonul de alimentare, merse cu degetul de-a lungul firului ajungând la ştecherul care atârna liber. Aha. Deci nu era

cuplat. Băgă ştecherul în priză şi computerul aprinse ledul verde de control. Evrika!

Să vedem, îşi spuse Pablo în întuneric. În primul rând, nu ştia ce descoperise Alex când cocoşatul îl lăsase să umble la computer. Culmea, bătrânul ăsta!

Ecranul îi arătă o cascadă de apă căzând peste pietre rotunde, ca o perdea fină făcută din pânză de păianjen. Găsi fişierele temporale cu numele *Dominoul viselor*.

Se opri brusc. O clipă avusese senzaţia că nu se afla singur în magazin, că cineva, aproape, respira. Nu, fusese o impresie. Continuă să caute. Descoperi punctele de restaurare a sistemului. Teoretic, componentele jocului instalate anterior puteau fi restaurate. Nu însemna neapărat că jocul ar fi funcţionat prin efectuarea unei astfel de operaţiuni. Pentru orice eventualitate, şterse punctele de restaurare de dată recentă. Făcu o probă introducând în căsuţa de căutare de la baza ecranului textul *Dominoul viselor*. *Niciun rezultat*, răspunse calculatorul. Perfect.

Senzaţia că nu era singur în încăpere reveni. Vru să se întoarcă spre rafturi, când o siluetă întunecată se desprinse pe neaşteptate din fundalul negru al etajerei cu cărţi.

Umbra căzu răsturnând nişte obiecte. Se ridică însă fulgerător şi ţâşni în viteză pe uşa care se izbi de perete închizându-se la loc cu zgomot.

Pablo fusese pe punctul de a leşina de frică.

Ce sperietură! Intenţiona să meargă la întrerupătorul de pe perete pentru a face lumină. Timp de trei minute nu reuşi. Atât de şocat era. În sfârşit, aprinse becurile. Să le lase aşa? Să le închidă? Nu-i era clar ce dorea să facă. Se mai afla altcineva în Colţul Clasic în afară de el? Parcurse culoarele dintre rafturi şi se asigură că nimeni nu se ascundea în vreun ungher al magazinului. Abia după aceea încuie uşa.

Pe jos se aflau câteva cărţi şi cioburile a doua amfore răsturnate de necunoscut. Pablo urcă în apartamentul de la etaj, reveni cu o mătură şi un făraş. Adună resturile şi le aruncă într-o pungă de plastic. Rearanjă amforele rămase în aşa fel încât să nu se observe lipsa celor sparte. Puse cărţile la locul lor. Magazinul arăta din nou impecabil.

În mintea argintarului persistau întrebările *Cine fusese*? şi *Ce dorise*? Omul ieşise în grabă, cu mâinile goale. Nu furase nimic, cel puţin nu un obiect voluminos.

Mobilul intrării necunoscutului nu fusese furtul. Atunci, ce urmărise? Şi, cel mai important, cum reuşise să intre? Prin capul lui Pablo se perinda o listă cu creditorii, cu inspectorii de la Fisc şi cu vecinii. Imaginea care îi revenea în gând era a lui Alex, desenatorul de la numărul 99. Cine altcineva trecuse pragul magazinului în ultima vreme arătând interes pentru computer? Fusese el, cu siguranţă. Dacă ar fi ieşit pe trotuar, probabil că la lumina felinarelor ar fi reuşit chiar

să-i vadă faţa. Exista o modalitate de a verifica dacă Alex fusese într-adevăr umbra din întuneric.

Pablo descuie uşa magazinului şi ieşi în stradă. Câţiva lilieci zburau în jurul smochinului de lângă Mustaţa Galbenă. Pe trotuar, nici ţipenie de om.

Argintarul îşi ridică privirea şi văzu. La numărul 99, în fereastra mansardei de la ultimul etaj, lumina era aprinsă.

2.8

Ăsta e puştiul, îşi spuse Pablo zărind adolescentul oprit în faţa magazinului de jocuri video aflat la primul nivel al galeriei comerciale din gara Atocha. Sigur era el, băiatul care îi vânduse săptămâna trecută seturile din *Dominoul viselor*. Avea acelaşi tricou portocaliu cu numărul 8 pe spate, blugi negri foarte largi şi o bască albă cu cozorocul întors la spate.

Argintarul era surprins să-l descopere pe tânărul cu ochii oblici. Nu-şi dădea seama dacă era chinez sau japonez, niciodată nu fusese în stare să facă diferenţa. Înclina să creadă că era japonez.

Trebuie să-l urmăresc, hotărî Pablo. Puştiul era unicul fir pe care îl putea apuca în ce priveşte sursa *Dominoului*. Un joc video fără fabricanţi, fără publicitate, un joc care funcţiona prin conexiune la Internet, dar despre care pe Internet nu aflai nimic.

„Japonezul” termină de studiat vitrina magazinului şi porni agale către scările rulante. Pablo, după el. Puştiul îşi puse pe urechi căştile unui reproductor mp3, intră prin validatorul care ducea la peroanele trenurilor de apropiere folosind un tichet portocaliu. Argintarul îşi dădu seama că n-avea bilet. Căută maşinile automate de vânzare a titlurilor de transport, fără să-l piardă din ochi pe băiat. Îl văzu îndreptându-se spre peronul 4 cu direcţia Villalba şi Cercedilla. Pe panoul electronic scria *Cercedilla 2 minute*. Luă un bilet pentru Cercedilla, fără să aştepte ca aparatul să-i dea restul, trecu fugind prin validator. Literele galbene spuneau *Cercedilla 1 minut*. Puştiul nu se vedea. Pablo alergă pe scările rulante, mult prea lente, îmbrânci involuntar pasageri cărora le adresă un superficial *Pardon*. Ajunse la peron când trenul se pregătea de plecare.

Alarma ce anunţa închiderea uşilor ţiuia intermitent în consonanţă cu becurile roşii plasate în plafon. Reuşi să urce la limită, simţi uşile lovindu-se cu sunet metalic în spatele lui.

Era în tren. Trebuia să-l regăsească pe adolescent. Trecu în vagonul următor şi-l văzu. Ocupa un loc lângă geam, îşi legăna capul în ritmul muzicii din căşti.

Pablo se aşează lângă o bătrânică absorbită de un roman de dragoste de vreo mie de pagini, fără să-l slăbească din priviri pe „japonez”. Îşi aminti

ziua când puştiul îi vânduse jocul video, pretinzând că-i murise bunica de la care rămăsese ceasul cu pendul.

Trenul trecu de Recoletos, fără ca puştiul să coboare.

Povestea cu bunica decedată i se păruse atunci lui Pablo puţin credibilă, la fel i se părea şi acum. Totuşi, fusese o afacere bună. N-avusese timp să vândă pendula, cocoşatul preluase afacerea. Un lucru ştia argintarul: japonezii în vârstă nu veneau să moară în Madrid, preferau să moară acasă, în ţara lor.

În Nuevos Ministerios, fără să se pregătească dinainte, adolescentul coborî brusc. Pablo ieşi pe altă uşă, lăsând-o pe bătrânică să-şi citească romanul. Îl urmări pe puşti la suprafaţă, pe Paseo de la Castellana. Îl văzu pătrunzând într-un McDonald’s. Argintarul intră şi el, convins că n-avea să fie recunoscut cu peruca pe cap.

Puştiul luă un meniu clasic: hamburger, cartofi prăjiţi şi Coca Cola. Argintarul făcu la fel, se aşeză la trei mese distanţă. Observându-l pe puşti, îşi dădu seama că orientalul nu era chiar atât de tânăr. Fără îndoială, ieşise din adolescenţă, putea să aibă chiar douăzeci de ani. Silueta subţire şi faţa zveltă îl făceau să pară imatur. Jucase *Dominoul viselor*? Sau vânduse pur şi simplu CD-urile fără să le probeze, pentru a servi o masă la McDonalds? Şi, ceea ce interesa, de unde avea jocurile? În timp ce rumega întrebările

acestea şi o îmbucătură de hamburger, Pablo îl văzu pe puşti ridicându-se şi aruncând resturile în coşul de gunoi amplasat în mijlocul localului. Un cerşetor trecea printre mese cerând monede de la clienţi. Argintarul îi dădu jumătatea de hamburger rămasă nemâncată, ieşi să continue urmărirea.

Puştiul se aşează pe bancheta dintr-o staţie de autobuz, butonă ceva la telefonul mobil sau la reproductorul mp3. Asta era o problemă. Dacă ar fi urcat pe neaşteptate într-un autobuz, argintarul nu l-ar fi putut urmări fără să dea de bănuit. Dar nu, orientalul se ridică de pe bancă şi îşi continuă drumul prin centru. Coti pe o străduţă, se opri în faţa unei policlinici. Îşi consultă ceasul cu curea neagră de la mână şi intră în clădirea fumurie.

Pablo era nedecis. Să intre? Să aştepte? Văzu pe telefonul mobil: era trei şi douăzeci. Peste jumătate de oră trebuia să se conecteze cu Marta prin Internet, se înţeleseseră să joace o partidă de *Domino*. Volvo-ul se afla destul de departe, în parcarea gării Atocha.

Intră rapid în policlinică, se opri în holul supraaglomerat de la intrare. Privi în toate părţile. Nici urmă de puşti. Sigur intrase într-un cabinet medical.

— Ce doriţi? întrebă un agent de pază cu intenţia de a-l ajuta.

— Nimic, căutam un prieten. Văd că nu e aici. La revedere.

— La revedere.

Presat de timp, Pablo se văzu nevoit să renunţe la urmărire. Părăsi clădirea policlinicii. Ceru prin telefon un taxi şi-i strigă şoferului:

— Strada La Palma. Lângă metro Tribunal.

— În regulă.

Călătoria nu dură mult. Pablo lăsă bacşiş şi intră în Mustaţa Galbenă, cu cinci minute înainte de ora patru. Toni părea ocupat până peste cap cu clienţii. Argintarului îi era dor să joace o partidă de *Domino* cu Marta, dar mai dor îi era de vocea ei. Intră într-o cabină din locutorio fără să ceară permisiunea, formă numărul.

— Mă topesc după îmbrăţişarea ta, auzi vocea caldă a Martei.

— Eu la fel. Cum ai ajuns?

— Sunt bine. Pedro şi Conchita m-au primit ca pe o regină.

— Sunt convins.

— Ştii că s-a eliberat un apartament deasupra lor, putem prelua chiria să locuim singuri.

— Minunat. Ai văzut spaţiul comercial? E în regulă?

— Uite cum e localul, îţi explic. Suprafaţă dublă faţă de ce aveam în Madrid. Dezavantajul este că are două încăperi mari care necesită supraveghere permanentă, două persoane trebuie să fie tot timpul la lucru.

— Aţi adus de la depozit marfa de pe listă?

— Desigur. Bine, Pedro a mai cumpărat nişte

lucruri. Ştii, îi plac broşele. A luat cutii întregi.

— Pedro, Pedro...

— Poţi vorbi, îl asigură ea. A plecat cu Conchita la dentist. Trebuie să-şi scoată o măsea de minte.

Pablo auzea în receptor un sunet metalic ritmic suprapunându-se peste cuvintele Martei, nu înţelegea ce putea fi. O întrebă:

— Ce faci, capsezi facturi?

— Nu, îmi tai unghiile. După ce închizi vreau să jucăm *Domino*, mă deranjează să lovesc tastele cu unghiile mari. Ascultă, dă-mi telefonul şoferului de pe camionul cu lucrurile noastre.

— Îţi trimit un mesaj cu numărul după ce închid.

— Ai vorbit cu el?

— Da, e pe drum. Te va suna cu o oră înainte să intre în oraş. Aţi găsit nişte oameni să descarce?

— Pedro a vorbit cu doi marocani. Pentru cincizeci de euro vor căra totul la etaj.

— M-am întâlnit cu băiatul oriental care mi-a vândut jocurile video.

— Cel care zicea că i-a murit bunica?

— Exact.

— Unde v-aţi întâlnit?

— De fapt, nu ne-am întâlnit. L-am văzut în Atocha. L-am urmărit până în centru şi l-am pierdut. A intrat într-o policlinică lângă Nuevos Ministerios.

— N-ai aflat de unde avea jocul.

— Nu.

— Mai porţi peruca?

— Mai.

— Bine, în cinci minute mă conectez. Fii pe fază, îl atenţionă Marta.

Pablo închise. Achită japonezei 2 euro şi 10 cenţi, suma care i se ceru la tejghea.

— Vreau un computer liber, cu Internet, spuse. Plătesc la sfârşit. Nu, prefer să plătesc înainte. O oră de internet.

— Un euro.

Argintarul lăsă o monedă pe tejghea şi se aşeză la postul unde îl trimisese femeia. Scoase discul cu *Dominoul viselor* din buzunar, îl introduse în unitatea centrală. Efectuă operaţiunile de instalare.

Începu să joace. Trimitea mesaje scrise, atunci când jocul permitea. Pe ecran, avatarul Martei avea mult din farmecul şi căldura ei. Asta îl încânta pe argintar la *Domino*. Jocul părea la fel de convingător ca realitatea însăşi.

Adevărata realitate îl deranjă cu sunete puternice de sirenă.

— Au venit pompierii, strigă agitat cineva din berărie.

— Foc la etaj, auzi altă voce.

Clienţii din bar şi cei din locutorio ieşiră în stradă să vadă ce ardea. Pablo nu se clinti din scaun, dorea să se bucure de ultimele minute ale

partidei. După ce luptătorii de sumo despărţiră avatarul lui şi pe cel al Martei, dezinstală jocul. Deşi la orice locutorio fişierele străine erau înlăturate automat la închiderea computerului, voia să fie sigur că pe discul intern nu rămânea nicio urmă din *Domino*.

Se ridică să plătească. Japoneza nu se afla dincolo de tejgheaua înaltă, ieşise să vadă incendiul. Pablo îşi aminti: plătise la început ora de Internet. Tresări când văzu, printre revistele cu calculatoare de pe o mică etajeră, discul lui auriu cu inscripţia *Dominoul viselor*. Cum ajunsese discul acolo? Doar adineaori îl scosese din computer. Puse instinctiv mâna la buzunar şi realiză că *discul lui* se afla în *buzunarul lui*. Discul de pe etajeră nu era al lui. Măi să fie! Sigur Toni păstrase husa cu discurile despre care spusese că o pierduse. Probabil juca *Domino* împreună cu Nanako.

Nu avu timp să gândească altceva deoarece japoneza venea grăbită de afară întoarcându-se la tejghea.

— La revedere, salută argintarul.

— La revedere.

2.9

Singuri, pe patul camerei de oaspeţi din apartamentul lui Pedro de pe strada Montfort, Pablo şi Marta stăteau îmbrăţişaţi. Îşi dezamorsau dorul ultimelor zile în care fuseseră despărţiţi, se

sorbeau din ochi unul pe altul.

— Îţi place Málaga? întrebă el.

— Da. Îmi place. Aici nu porţi perucă. Şi azi e zi liberă. Ştii, căldura din sud e mai umedă. Sper să mă obişnuiesc... Povesteşte-mi, ce e prin Madrid?

— Uf, o mulţime de lucruri.

— Chiar aşa?

— N-o să-ţi vină să crezi, a luat foc mansarda lui Alex.

— Alex?

— Vecinul care ne-a căutat, cel căruia i-am vândut *Dominoul*.

— Serios?

— Nu glumesc. Au venit pompierii, tot cartierul a ieşit în stradă.

— Au scăpat teferi?

— El da, nu era acasă.

— Şi nevastă-sa?

— Au scos-o pompierii pe fereastră. Sau pe terasă, nu ştiu, n-am văzut. Au dus-o cu salvarea la spital.

— Măiculiţă!

— A scăpat cu viaţă. Dar cel mai surprinzător lucru care mi s-a întâmplat...

— Spune-mi, iubitule, îl alintă ea trecându-i mâna prin păr.

— Ieri seară, când am terminat partida de *Domino*, eram la locutorio, la Toni. Lumea ieşise în stradă, din cauza incendiului. M-am dus să

plătesc. Japoneza, Nanako o cheamă, nu era acolo.

— Şi?

— Printre lucrurile ei am văzut un CD cu *Dominoul viselor*.

— Spuneai că Toni a aruncat discurile.

— M-a minţit, sunt sigur. Şi japoneza la fel.

— Ce poţi face? Oricum, aveai o datorie la Toni. Nu sunt supărată pe ei. Normal, le place jocul şi vor să-l păstreze. De-aia au minţit.

— E cald, constată Pablo şi se ridică din pat să deschidă fereastra mai tare.

Brusc se lăsă pe podea, ca şi cum s-ar feri să fie văzut de cineva.

— Ce te-a apucat? râse Marta.

— Taci, şopti el. E aici.

— Cine?

— Vecinul. Alex.

— Nu se poate.

— Ba da. Vino la fereastră. Uite, a intrat în barul ăla, spuse argintarul arătând cu mâna spre El Molino.

Marta privi uşa deschisă a localului, nu desluşi nimic în spatele geamurilor ce reflectau lumina soarelui.

— Nu văd.

Bătu la uşă Pedro, întrebând de dincolo de tăblia de lemn cu voce răguşită:

— Se poate?

— Intră, răspunse Pablo.

Pedro vârî scăfârlia pistruiată în deschizătura

uşii:

— Vrea să ştie Conchita dacă veniţi la Nerja, la peşteră.

— E departe, întrebă Marta?

— Lasă asta, o întrerupse argintarul. Pedro, vino puţin, te rog.

Pistruiatul păşi înăuntru.

— Vino aici, la fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi explic. Fii atent, repede! îl vezi pe omul ăla înalt care discută cu barmanul în faţă la El Molino?

Pedro străpunse cu privirea perdeaua străvezie şi-l văzu pe Pepe, proprietarul mustăcios al barului, vorbind cu un necunoscut într-un veston de culoarea cafelei. Străinul privea spre magazinul de antichităţi, aflat la o aruncătură de băţ. Când Pepe întinse degetul spre fereastra lor, toţi trei făcură instinctiv un pas înapoi.

— L-ai văzut? repetă Pablo întrebarea.

— Da, l-am văzut. Ce-i cu el?

Pedro era iritat. Cei doi fraţi nu se înţeleseseră niciodată grozav, când petreceau mult timp împreună conversaţiile lor degenerau în ceartă. De fapt, crizele de isterie ale fratelui său erau motivul pentru care argintarul n-ar fi venit în Málaga. Dar era deja aici. Şi vorbea cu Pedro:

— Omul e din Madrid. Mă caută.

— Ce-i cu el, e de la poliţie? deveni Pedro bănuitor.

— Nu.

— De la Fisc?

— Nici.

— Nu-nţeleg atunci.

— Tăceţi, şuieră Marta arătând spre ce se petrecea în stradă.

Alex se despărţea de Pepe şi se apropia de poarta imobilului lor.

— Sigur i-a spus barmanul unde locuim, se îngrijoră Pablo.

— Şi ce? se lamentă pistruiatul care nu vedea un deranj în vizita necunoscutului din capitală.

— N-am timp să-ţi povestesc. Nu deschizi dacă omul sună la uşă.

— Are rost, Pablo? spuse Marta. O să revină.

— Uite ce facem, Pedro, decise argintarul. Dacă sună, îi spui că tu eşti Pablo Martinez.

— Pablo... protestă fratele neînţelegând nimic.

— Hai, fă-o pentru mine. M-ai scos din alte încurcături. Asta-i nimic.

— Te rugăm, îl imploră Marta.

Se auzi soneria.

— A venit, spuse argintarul. Pedro, ştii ce-ai de făcut.

— Mă duc să deschid, strigă Conchita din sufragerie.

— Nu, dragă, nu deschide. Merg eu, hotărî soţul ei.

— Bine, acceptă femeia.

Pedro se duse să întâmpine vizitatorul. Pablo şi Marta rămaseră ascunşi în dormitor cu uşa întredeschisă, aşteptând cu sufletul la gură deznodământul. Auziră vocea desenatorului:

— Bună ziua. Îl caut pe domnul Martinez. Pablo Martinez, de la magazinul de antichităţi de alături.

Pedro răspunse pe un ton sec:

— Eu sunt.

Câteva clipe se făcu tăcere.

— Cum aţi spus? se fâstâci Alex.

Pedro răspunse cu o voce egală, derulând parcă aceeaşi înregistrare audio:

— Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Pistruiatul nu primi răspuns.

Pe casa scărilor se auziră paşi, o voce de copil ţipă ascuţit:

— Bună ziua, domnule Martinez.

Fratele lui Pablo răspunse:

— Bună ziua, puştiule.

Zgomotul făcut de alergarea copilului se stinse treptat.

— Mă tem că m-am înşelat, căută să se scuze vizitatorul încurcându-se în cuvinte. Ştiţi, eu îl caut pe Pablo Martinez din Madrid. Dar, evident, dumneavoastră sunteţi Pablo Martinez din Málaga. Cred că am primit adresa greşită, că informaţia e greşită.

Nu caut magazinul acesta. Nu pe dumneavoastră vă caut...

Vocea lui Alex nu se mai auzi. Un zgomot înfundat dădu de înţeles că plecase trântind poarta de la intrarea în clădire. Pablo şi Marta merseră la geam, îl văzură în faţa barului răsucindu-se dezorientat pe un picior, ca la intersecţia a zece puncte cardinale. Nu ştia încotro s-o apuce.

Un taxi alb trecu pe stradă. Desenatorul îi făcu semn să oprească şi urcă lângă şofer, maşina coti pe prima stradă la dreapta.

Argintarul răsufla cu uşurare când fratele lui intră în cameră încruntat.

— Eşti tâmpit, Pablo? izbucni pistruiatul. În ce situaţii mă bagi? Omul ăsta sigur era de la poliţie.

— Nu, Pedro, încercă Pablo să facă abstracţie de apelativul *tâmpit*. Omul căuta un joc video.

— Un joc video? Îţi baţi joc de mine. De mic ai fost mincinos. Un min-ci-nos!

Scandalul era montat. Pistruiatul nu suporta ca cineva să-i toarne gogoşi, spumega de furie. Marta încercă să aplaneze tensiunea:

— E adevărat, Pedro. Pe om îl interesa un joc video.

— Vă bateţi joc de mine? explodă pistruiatul ieşit din minţi.

— Dragule! se auzi vocea dojenitoare a Conchitei apărută în uşă cu scopul de a-şi tempera soţul ale cărui explozii de furie le cunoştea.

— Marş la bucătărie, o repezi Pedro. Marş!

Se întoarse spre fratele şi cumnata sa:

— Ştiţi ce sunteţi? Doi mincinoşi!

Pablo devenise roşu, în câteva secunde luă o decizie importantă:

— Nu te mai suport, Pedro. De când am venit, urli şi înjuri. Am plecat. Acum. Te las... cu afacere, cu magazin, cu tot. Găseşte alt tâmpit să lucreze pentru tine.

— Foarte bine, horcăi pistruiatul. Foarte bine. Afară din casa mea.

— Plecăm, fii sigur, zise argintarul. Luăm două valize, mâine trimit după celelalte lucruri.

— Pablo, să ne mai gândim, se strădui Marta să repare dezastrul iscat din senin.

— M-am săturat, se scutură argintarul. M-am săturat să mă ascund, să mint şi să trăiesc purtând perucă. Mergem în Madrid şi o luăm de la zero.

Obosit după patru ore de condus pe autostrada nesperat de aglomerată, Pablo opri Volvo-ul în faţa Colţului Clasic. Marta, care aţipise cu capul pe umărul stâng, se trezi din cauza şocului urcării pe bordură. Se privi în oglinda de deasupra parbrizului.

— Am ajuns? întrebă ea.

— Vezi ce văd eu?

— Ce să văd? spuse frecându-se somnoroasă la ochi.

— Uite, un anunţ în fereastra magazinului.

Marta observă o hârtie mare, pătrată, lipită

pe sticlă: *Angajăm vânzător*.

— Nu pot să cred, zise bărbatul.

Reveniseră în capitală cu două valize şi deja întâlneau prima oportunitate.

— Aşteaptă-mă, spuse Pablo.

Argintarul deschise uşa Colţului Clasic şi intră în magazin. Cocoşatul era la măsuţă, adâncit în studierea unor hârtii.

— Ziua bună, don Luis, salută Pablo.

— Oh, ce surpriză, se miră bătrânul. Fostul administrator îmi face o vizită de prietenie.

— Nu e o vizită de prietenie.

— Să fie o vizită de duşmănie? zâmbi bătrânul încreţindu-şi X-ul de pe frunte.

— Nici vorbă. Vreau să mă angajez.

— Poftim?

— Angajaţi un vânzător, aşa-i?

— Caut pe cineva. Ştii, problemele de sănătate ale neveste-mii... nu e bine să fiu plecat de acasă toată ziua.

— Atunci, angajaţi-mă. Am văzut anunţul.

— Nu e o glumă, presupun.

— Deloc. Caut de lucru. Am încercat ceva în Málaga, n-a mers. Am dat chix. De aia vreau să mă angajez.

Bătrânul îşi frecă nasul cu dosul mâinii drepte.

— Am primit câteva curriculum-uri, zise el. Dar... dacă e vorba de dumneavoastră, asta-i altceva. Cunoaşteţi clienţii, marfa. Ce mai,

candidatul ideal.

— Aşa e, confirmă Pablo. N-am curriculum...

— Mai mult de o mie patru sute de euro pe lună nu-ţi pot da, preciză don Luis. Vei lucra legal. Îţi fac contract pe perioadă indefinită. Două plăţi extra şi două săptămâni de vacanţă pe an.

— S-a făcut.

Pe uşă intrase Marta, auzi ultimele lor cuvinte.

— Bună ziua, se adresă bătrânului. Îl angajaţi pe soţul meu?

— Da, doamnă. Mâine începe.

— Apartamentul de sus, l-aţi închiriat, îl folosiţi la ceva?

— Nu, apartamentul e cum l-aţi lăsat. Vă interesează?

— Ne-ar face plăcere să-l închiriem. Peste noapte, e preferabil să stea cineva aici. Magazinul va fi bine păzit.

— Nu-i nevoie să găsiţi motive. Vă mutaţi când doriţi... Iată cheile de la intrarea principală.

— Preţul chiriei? întrebă Marta.

— Ştiţi ce? Plătiţi cheltuielile cu apa şi curentul electric pentru apartament şi pentru magazin. Nu cer niciun ban în plus.

— De acord, acceptă argintarul cunoscând valoarea aproximativă a facturilor lunare şi realizând că era un târg avantajos.

— Mergem să aducem valizele, se bucură femeia. O întrebare: de ce faceţi asta?

— E vorba de soţia mea, deveni trist cocoşatul. E grav bolnavă. De când aţi plecat, magazinul a fost mai mult închis decât deschis. Am nevoie de cineva serios, să se ocupe de vânzări în lipsa mea. În voi am încredere. Da, poftim şi cheile de sus.

— Nu pot să cred, spuse Pablo pentru a doua oară în ultimul sfert de oră.

O găsi pe Marta lângă Volvo, fredonând veselă o melodie. Se chinuia să scoată valizele din portbagaj. Argintarul o ajută, urcară în apartament. În penumbra holului, ea îl strânse cu putere în braţe.

— N-o să fie uşor, şopti el.

— Ştiu. Dar asta face totul mai uşor, zâmbi bruneta.

Pablo nu înţelese dacă *asta* însemna iubirea lor, angajarea lui, revenirea în locuinţă sau pur şi simplu faptul că ştiau dinainte că nu le va fi uşor.

Marta aranjă lucrurile pe vechile locuri, argintarul scoase un laptop mic cu ecranul de zece inchi şi îl instală pe masă. Computerul celălalt urma să sosească împreună cu bagajele.

— Calculatorul vine mâine, cu furgoneta, deocamdată ne folosim de laptop.

— Nu-i nimic, acceptă ea.

Terminară cu despachetatul, se întinseră pe pat, sleiţi de puteri. Rămaseră îmbrăţişaţi o jumătate de oră.

— Pablo, merg la coafor. Am părul mare

pentru căldura asta. Vreau să-mi tai din vârfuri.

— Perfect. Eu mă duc la locutorio să vorbesc cu Pedro despre furgoneta cu bagaje.

— Crezi c-a fost o decizie bună să întrerupi afacerea cu el?

— Ştii la ce mă gândesc? M-a folosit să-i deschid magazinul şi să i-l umplu cu marfă. După ce-a văzut cât de cât cum merge treaba, a profitat de prima ocazie să mă scoată din pepeni şi să mă trimită la plimbare.

— N-ar fi făcut asta. E fratele tău.

— Tocmai de asta-l cunosc. Pentru că-i fratele meu.

— Serios, cred c-a-ncercat să te-ajute.

— Vorbesc cu el, mai vedem.

— N-avem nimic de mâncare, îşi aminti ea.

— După ce vii de la coafor, mergem la supermagazin.

Se opriră lângă uşă. Marta îl întrebă:

— Ascultă. Ce faci dacă te întâlneşti cu Alex? Ştii că te caută.

— Îi spun ce ştiu despre *Domino*. Adică nimic.

— N-o să te creadă.

— De la început i-am spus că n-am manualul de instrucţiuni. E purul adevăr.

— Îţi pui peruca? întrebă Marta.

— În niciun caz. Vreau să redevin liber. Sunt gata să vorbesc cu oricine. Datoriile le plătim cu timpul.

Coborâră şi se despărţiră în faţa coaforului Paris. Argintarul intră în berăria lui Toni, îl salută cu euforie:

— M-am întors!

— Să vezi şi să nu crezi, se surprinse barmanul. Mă bucur să te văd, Pablo.

— Mersi, bătrâne. Dă-mi o bere.

Toni îl privi lung.

— Stai liniştit. Am cu ce plăti, râse argintarul.

Barmanul îi dădu berea şi o farfurioară cu salată rusească.

— E mai cald aici decât în Málaga, comentă Pablo.

Toni nu reuşi să întreţină conversaţia deoarece clienţii se înmulţiseră, fu nevoit să se ocupe de aceştia. Argintarul îşi bău berea în linişte şi trecu în locutorio pentru a-şi suna fratele.

— ... Bună, Pedro, salută prudent după ce formă numărul. Am ajuns în Madrid.

— Ce vrei?

— Am închiriat o camionetă, vine după lucrurile noastre. Ajunge la voi mâine, pe la trei după-amiază.

— Am înţeles. Altceva?

— Dacă mă caută cineva, spune...

— Clic!

— Pedro?... Pedro?

Fratele lui închisese. Pablo nu încercă să înţeleagă de ce. Nu se enervă, aşa cum făcuse cu

ocazia ultimei discuţii din Málaga. Puse calm receptorul în furcă.

— 30 de cenţi, ceru japoneza.

Frate isteric, *convorbire ieftină*, gândi pragmatic argintarul şi plăti suma necesară. Ieşi din berărie, regăsi cu un sentiment de satisfacţie imaginea străzii La Palma. O înşiruire pitorească de mici magazine, porţile înalte şi înguste ale clădirilor cu locuinţe, geamurile de la nivelurile superioare, ascunse la umbra unor tende decolorate de soarele uscat al Madridului. Porni spre coafor pe trotuarul îngust, întrebându-se dacă Marta îşi terminase de aranjat părul. *Paris coafor unisex* stătea scris deasupra vitrinei mari, plină cu fotografii de bărbaţi şi femei afişând frizuri impecabile.

Da, Marta era înăuntru, strălucitor de frumoasă acum. Vorbea cu coafeza.

— Bună ziua. Ai terminat, draga mea? întrebă Pablo prin uşa întredeschisă.

— Vino puţin, îi făcu ea semn să intre. Uite ce mi-a spus Raquel. Sau Raquel, mai bine spune-i tu.

— Nu, nu-i nevoie, se eschivă coafeza. V-am zis tot.

— Uite, continuă Marta, Raquel spune că a avut ieri un client ciudat. A venit sub pretextul că vrea să-şi spele părul, dar mai mult îl interesau vecinii de pe stradă.

— Straniu, se mulţumi să adauge argintarul. Era de la poliţie, sau de la Fisc?

— A întrebat despre patronii şi vânzătorii magazinelor de pe stradă. Şi despre câteva familii care locuiesc în clădirile învecinate.

— Când a avut timp să întrebe atâtea? o chestionă Pablo pe Raquel.

— În timp ce-i spălam părul.

— A zis şi de ce-l interesează?

— Nu, mi-a fost cumva să-l descos.

— A întrebat despre mine? se preocupă argintarul.

— A întrebat despre noi, spuse Marta.

— Şi despre mai cine?

— Despre Toni de la berărie, interveni Raquel. Despre nevastă-sa, japoneza.

— Cum arăta omul?

— La fel ca însoţitorul lui. Erau doi, celălalt a aşteptat tăcut în timp ce-l spălam pe primul. Amândoi la costum verde şi cravată, enormi, cât doi tauri. Nu erau spanioli. Chinezi, sau filipinezi, aşa ceva.

2.11

Soarele stătea să apună. În stradă, vântul apleca arbori înalţi, stoluri de lilieci despicau aerul. Noaptea avea să nege curând aceste frumuseţi.

Pablo intră cu un fel de sfială în clădirea ce găzduia birourile revistei săptămâna. Luminile de un galben intens dădeau interiorului prospeţimea dimineţii. Nu-l întâmpină nimeni, nu-l opri nimeni.

Descoperi pe perete o săgeată vişinie care arăta drumul spre biroul de mica publicitate. Merse în direcţia indicată, ajunse într-un fel de salon rotund cu multe uşi închise sau deschise. Pe una dintre ele scria *Mica publicitate*. Bătu cu degetul.

— Intră, strigă o voce de femeie.

Argintarul apăsă clanţa, păşind înăuntru:

— Bună seara.

— Bună seara. Doriţi să daţi un anunţ?

Posesoarea vocii era o femeie între două vârste, cu părul şaten şi ochelari, amabilă, cu faţa obosită la sfârşitul zilei de muncă.

— Nu.

— Aici e mica publicitate. Dumneavoastră ce căutaţi?

— Mica publicitate.

— Atunci, nu vă interesează să daţi un anunţ?

— Vă explic, se relaxă Pablo.

— Vă rog, repede. Peste puţin timp închidem.

— Bine. Am citit un anunţ în săptămâna şi am sunat la telefonul scris acolo. Numărul era greşit. Persoana nu ştia nimic.

— Vă înţeleg.

— Pot afla numărul de telefon corect?

— Încercăm. În ce ediţie a apărut anunţul?

— E ziarul din săptămâna care începe la 19 septembrie. La vânzări-cumpărări. Un anunţ despre un joc video. *Dominoul viselor*.

Fata bătu cu degetele în tastatură.

— Perfect. L-am găsit. Deci numărul nu e

corect?

— Nu.

— Bine, îl găsim repede, zise femeia şi căută îndemânatică într-un sertar printre multe formulare meticulos aranjate.

Privi spre argintar pe deasupra ochelarilor şi scoase un:

— O-o!

— Ce e?

— Probleme, spuse ridicând în aer o bucată de hârtie albă. Ăsta e anunţul. Numai că... nu e scris pe un formular standard, cum se obişnuieşte, cu datele persoanei, cu numărul cărţii de identitate, adresa şi aşa mai departe.

— Ce înseamnă asta?

— L-a adus cineva în grabă, la ora închiderii ediţiei, nu-mi amintesc. Chestii de astea se-ntâmplă.

— Atunci, nu sunt şanse să găsim numărul corect?

— Cred că nu.

Un bărbat chel intră grăbit adresându-se femeii:

— Miriam, închide şi hai. Mergem. E *Noaptea cărţilor* în Retiro. Dăm o tură toată echipa prin parc, apoi intrăm să servim ceva la bar.

— Vin.

Femeia închise sertarul cu zgomot.

— Trebuie să plec, se justifică în faţa lui

Pablo.

Opri calculatorul şi puse o geantă pe umăr. Argintarul înţelese că subiectul era încheiat.

— Noapte bună, se retrase el.

— La revedere.

Pablo făcu drumul până la ieşire, se aruncă în strada săracă în strălucire. *Va să zică, în Retiro este „Noaptea cărţilor”*, îşi zise. Informaţia îi dădu idei. Cu ocazii ca asta, librarii scoteau din depozite tot felul de cărţi rare. Când spunea *cărţi*, argintarul spunea *cărţi despre trenuri*.

Îi sună telefonul mobil. Era cocoşatul.

— Don Luis, se miră Pablo.

— Bună seara. Fii atent, am o rugăminte. În noaptea asta e ceva eveniment cultural, vor fi oameni pe stradă. Vreau să deschizi magazinul între zece şi unşpe, aşa, să ne facem reclamă. Poate intră cineva.

— Între zece şi unşpe?

— Exact. Îţi plătesc o oră extra.

— Am priceput. La zece deschid.

— Salut. Ne vedem mâine.

Deşi îi displăcea ideea bătrânului, argintarul acceptă: trebuia să deschidă magazinul. La rândul lui, cocoşatul făcuse multe pentru ei. O oră în plus era totuna. Îşi privi ceasul. Îi rămânea timp să arunce o privire la standurile cu cărţi din Retiro.

Volvo-ul îl duse ca fulgerul la destinaţie. Niciun loc de parcare. Eterna poveste. Lăsă maşina pe o străduţă, în faţa unui garaj. Intră cu

paşi grăbiţi în mulţimea forfotitoare din parc, căută cu ochii printre volume vreun titlu legat de Rente sau de trenurile spaniole în general. În afară de istorii ale căilor ferate la nivel mondial, nu văzu nimic să merite atenţie.

O luă înapoi spre parcare, pe o scurtătură dosnică incredibil de întunecată. Nemulţumit, se gândi la delincvenţii ce spărgeau becurile şi la angajaţii primăriei ce întârziau să le înlocuiască. Gândurile îi fură întrerupte de conversaţia unor siluete negre vorbind tare.

— Aveţi poşeta? întrebă o voce nazală.

Pablo se lipi de un copac, rămânând nemişcat.

— Bineînţeles. E la mine.

— Are discul înăuntru?

— Nu ştiu.

— Să vedem, spuse cel care punea întrebările.

Una dintre siluete aprinse o lanternă, cotrobăi în poşeta aflată în mâinile celorlalţi. Dădu sentinţa:

— Nu e.

— Bine. La maşină. Repede.

Umbrele se supuseră comenzii fără să crâcnească, alergară câţiva metri pentru a urca într-un vehicul oprit în apropiere. Maşina demară, se îndepărtă silenţios.

Pablo se dezlipi de copac. Ce spaimă trăsese. Auzise despre Retiro că ar fi cuibuşorul unor

traficanţi de droguri şi al unor tâlhari ce furau carduri bancare, dar n-avusese niciodată de-a face cu astfel de indivizi.

Alergă până la o alee luminată, ajunse la străduţa unde lăsase Volvo-ul. Culmea culmilor! Nici urmă de maşină. Citi cuvintele pictate pe uşa garajului: *Nu parcaţi, avizez macaraua*. Îi luaseră Volvo-ul cu macaraua primăriei. Avea de plătit şi amenda. Alţi bani, altă distracţie.

Luă metroul, intră în Colţul Clasic la zece fără un sfert.

— Pe unde ai umblat, dragule? îl luă la rost Marta.

Pablo observă că ea aranjase pe masa din sufragerie farfurii şi două lumânări ca pentru o ocazie specială. Zâmbi involuntar, gest care femeii nu-i scăpă.

— Ce te amuză? îl întrebă.

— Între zece şi unşpe deschid magazinul.

— Ai înnebunit? Am închis după-amiază şi deschidem la zece?

— Nu e ideea mea. Şeful. Azi e *Noaptea cărţilor*, a zis că poate vor veni unii să vadă marfa.

— Bătrânul e senil.

— Ştii ceva? propuse Pablo.

— Ce? oftă Marta dezamăgită.

— Eu stau la calculatorul din magazin între zece şi unşpe, iar tu stai la calculatorul nostru de aici. Şi ştii ce facem?

— Jucăm o partidă de *Domino*. Cu burta

goală.

— Asta e.

— Bine, dragule. Îţi pregătesc un pateu cu atun, luăm cina la unsprezece.

— Am fost căutat? se interesă el.

— Te referi la cei doi în costum verde despre care vorbea Raquel?

— La ei.

— Nu. Nici pe stradă n-am văzut pe nimeni cu înfăţişarea asta.

— Ce-a zis Raquel m-a pus pe gânduri. Mi-am amintit de doi recuperatori dintr-un film.

— Pablo, tu datorezi bani la Fisc şi la Direcţia muncii. Ăştia nu folosesc recuperatori.

— Ai dreptate.

— La cine mai ai datorii?

— Câteva mii de euro la două depozite, plus alte mărunţişuri la barurile din cartier. Egal cu zero.

— Aşa cred şi eu, spuse Marta.

— Bine, mă duc, să nu zică ceva bătrânul, se retrase argintarul luând pacheţelul pregătit de ea. Ne vedem peste o oră.

Coborî scările şi aprinse luminile din magazin, deschise larg uşa de la intrare. Căldura era la fel de mare afară ca înăuntru.

Se aşeză la computer. Începu partida de *Domino* muşcând cu poftă din pateul Martei. Cineva trecu pragul magazinului. *Ia te uită*, gândi Pablo, *bătrânul avusese dreptate*, *lumea circulă*.

Era o femeie blondă, cu o mică arsură triunghiulară pe faţă. Imediat, argintarul o asocie cu desenatorul. Da, o văzuse prin crăpătura uşii de la etaj când venise cu acesta să întrebe despre manualul *Dominoului*. Era soţia lui Alex. Ea nu-l cunoştea.

— Bună seara, salută femeia cu neîncredere aşteptând parcă să găsească pe altcineva la măsuţă. Aţi primit recent cărţi?

— Din păcate nu, răspunse Pablo fixându-i arsura de pe faţă. Intenţionăm să desfiinţăm raftul cu cărţi.

2.12

— Ştii, Marta, se întinse argintarul leneş sub pătură, în dimineţile de după cinele noastre romantice patul ăsta are magnet. Nu te poţi dezlipi de el.

— Patul? Nu eu? rosti ea cu ochii închişi.

Zâmbea obosită, sânul îi era piatră caldă în palma lui Pablo. Ar fi dorit să rămână aşa, învăluită în oboseală dulce.

— Raquel mi-a lăsat lungi şuviţele bretonului, spuse ea.

— Ce ziceai? mormăi argintarul ocupat cu sărutatul sprâncenelor.

— Că merg iar la coafor, să-mi taie Raquel din vârfuri. Nu-mi place cum le-a lăsat.

— Îţi spun eu, a făcut-o intenţionat. Să mai plăteşti o dată.

— Nici vorbă, replică ea. Nu fi rău.

— Glumesc, se justifică el.

— Drept pedeapsă, o să pregăteşti micul dejun.

— Ce vrea să servească prinţesa?

— Chec... cu puţin lapte.

— S-a făcut. O bucată de tortilla vrei?

— Nu.

Pablo se ridică din pat, făcu un duş fulger. Pregăti în grabă micul dejun.

— Mâncăm în bucătărie, îi strigă Marta care se spălase la rândul ei şi se îmbrăca. Aşezaţi la masă, lângă fereastră, puteau vedea de sus traficul din strada La Palma.

— Ce crezi? întrebă Pablo. N-ar fi bine să vorbeşti cu Conchita? Tu te înţelegi cu ea mai bine decât eu cu Pedro. Să nu creadă că-i purtăm pică.

— Înainte de coafor merg la locutorio s-o sun, spuse bruneta luând indecisă o bucată de tortilla. E ieftin dacă sun de la Toni.

— Ai zis că nu vrei tortilla, îi aminti el.

— O să spionez masa japonezei, să văd dacă încă are jocul, spuse ea ignorându-i observaţia.

— Să-l întreb şi pe Toni, rosti argintarul privind camioneta oprită pe trotuar să descarce pâine pentru Mustaţa Galbenă. Poate după amiază. Trebuie să plătesc amenda pentru parcare.

Terminară de mâncat şi coborâră împreună. Pablo să deschidă magazinul, Marta să meargă la

coafor.

— Întârzii mult? întrebă el.

— Nu. De la locutorio mă duc la coafor şi vin acasă.

Bruneta ieşi. Argintarul se aşeză la computer, interesat să arunce o privire peste stocul de marfă. Se gândi să-l sune pe cocoşat, să-i spună că nu vânduse nimic în *Noaptea cărţilor*. Amână discuţia. Oricum, bătrânul urma să treacă pe la magazin.

Nu-şi dădu seama cât de repede se scurse timpul până când pe uşă intrară cei doi. *Ei sunt*, îşi spuse Pablo gândindu-se imediat la descrierea coafezei. Aveau, cum spusese Raquel, trăsături faciale orientale şi o statură impunătoare, sigur îşi făcuseră costumele la comandă. Părul le era prins într-un fel de coc la spate. Călcară apăsat pe covorul bej şi se opriră în faţa argintarului, luat prin surprindere.

— Femeia este? întrebă cel scund, aflat aproape de măsuţă.

Avea un accent străin pronunţat, constată Pablo.

— Nu e nicio femeie aici. Pe cine căutaţi?

— Femeia ta este? întrebă din nou asiaticul legănând sub braţ o servietă maro şi privind spre scările ce duceau la etaj.

Pe Pablo îl deranja insolenta vizită. Se ridică din fotoliu şi spuse:

— Ce doriţi? Ăsta e magazin de antichităţi. O

cunoaşteţi pe soţia mea?

— Unde este?

— Va reveni de la coafor, în curând.

Cine erau namilele? Ce voiau? De ce-o căutau pe Marta? întrebările astea dădeau ocoluri în mintea argintarului fără să primească răspuns. Bărbatul aflat în spate se uita la o sabie de samurai. Renunţă după ce primul îi adresă câteva vorbe.

— Ce doriţi? repetă Pablo.

— ... La revedere, salută străinul cu servieta şi se întoarse pe călcâie îndreptându-se către ieşire.

Celălalt îl urmă.

— La revedere, bolborosi argintarul uşurat.

Bărbaţii închiseră uşa dispărând la fel de repede precum apăruseră. *Sigur erau tipii despre care vorbise Raquel*, gândi Pablo. Nu reuşea să înţeleagă scopul vizitei lor.

Sună telefonul fix de pe măsuţă. Era cocoşatul.

— Bună, don Luis.

— Ce faci, Pablo? A mers totul bine aseară?

— Am deschis cum aţi spus, între zece şi unşpe. Nu s-a vândut nimic.

— A intrat cineva?

— O singură persoană.

— Femeie sau bărbat?

— Are importanţă?

— Femeie sau bărbat?

— Femeie.

— ... Aha, se auzi la capătul firului vocea dezamăgită a cocoşatului.

Ciudat, cugetă argintarul, *parcă bătrânul ar fi vrut să audă cuvântul „Bărbat”*. Şi chiar voia, deoarece continuă să întrebe:

— Şi n-a intrat niciun bărbat în magazin?

— Nu. De ce?

— Dar azi dimineaţă?

— Ba da. Au intrat doi graşi. Ciudaţi, în costume verzi...

— Trebuie să închid, îl întrerupse cocoşatul. Mai vorbim.

— La revedere, salută Pablo realizând că bătrânul se deconectase.

Ce să facă? Nu-şi găsea locul pe scaun. Deveni brusc cuprins de agitaţie, simţi că trebuia să întreprindă ceva. S-o sune întâi pe Marta, să-i spună de vizita celor doi. Dacă asiaticii aveau de gând s-o caute la coafor?

Formă numărul ei şi aşteptă. Telefonul era închis. Marta nu oprea niciodată mobilul. Argintarul sări în picioare. Era îngrijorat. Lăsă computerul aprins şi părăsi Colţul Clasic încuind în urmă.

Intră la coafor. Raquel se ocupa de părul unei adolescente blonde.

— Bună, Marta a fost pe aici? întrebă din uşă.

— A plecat soţia ta. Are o coafură de vedetă, o să-ţi placă, îl asigură Raquel masând părul

blondei cu vopsea neagră.

Pablo o lăsă să-şi facă treaba şi merse la locutorio. Culmea, uşa era încuiată.

Închis scria pe geam. *Nu se poate*, se enervă argintarul. Desluşi o mişcare dincolo de sticlă, îşi dădu seama că cineva era înăuntru. Strigă cu toată gura:

— Toni, sunt eu, Pablo! Toni!

Auzi paşii cuiva venind să deschidă. Era barmanul.

— Ce vrei, Pablo? întrebă el.

Faţa lui Toni nu era cea a gazdei amabile. Înăuntru, argintarul o zări pe japoneză cu faţa plânsă. Sigur se certaseră.

— A trecut nevastă-mea pe aici, să dea un telefon? întrebă.

— Aţi înnebunit cu toţii! Mă scoateţi din minţi! exclamă Toni.

Se adresă japonezei:

— Nanako, soţia lui Pablo a fost la locutorio?

— Da. A vorbit la telefon, puţin.

— Altceva? îl întrebă barmanul pe vizitator.

— Nimic, se retrase argintarul un pas înapoi. Nu ştiu. Nu ştiu unde e soţia mea...

Toni închise uşa cu furie. Continuă să vorbească tare cu japoneza, nu se înţelegea ce. Pablo se întreba încotro s-o apuce. Fugi pe stradă până la chioşcul de ziare de unde Marta cumpăra cataloage de modă. Îl abordă pe vânzător:

— A fost pe aici soţia mea? Doamna brunetă,

frumoasă, de la magazinul de antichităţi. Cea care ia reviste.

— A, ştiu. N-am văzut-o azi.

Îşi continuă drumul. Unde să caute? Poate Marta se întorsese acasă. Reveni la Colţul Clasic şi văzu de departe un obiect aşezat în uşa magazinului. Nu înţelese ce era până când se apropie: o păpuşă gonflabilă, de un galben aproape portocaliu. Cineva o aşezase pe prag, în poziţia unui cerşetor apelând la mila trecătorilor. O imagine sinistră.

Argintarul bănui că ceva groaznic se întâmplase. Scoase mobilul cu intenţia de a forma 112 când simţi o mână nevăzută pe umăr. Se întoarse. Un agent de poliţie.

— Pablo Martinez Valdés?

— Sunt eu. Aţi venit pentru amenda de parcare?... Ce bine că sunteţi aici, se învioră argintarul. O plătesc... Vreau să reclam dispariţia unei persoane.

— Despre cine e vorba?

— Soţia mea, Marta. Am o presimţire.

— Veniţi cu noi la secţie, să depuneţi reclamaţia. Avem maşina aici.

Poliţistul arătă cu mâna spre autovehiculul de teren cu girofar urcat pe trotuar.

— Luaţi şi păpuşa cu dumneavoastră, spuse agentul.

A treia parte
Nanako

3.1

Şoferul camionetei de pâine lăsase cutia cu marfă în bucătărie, Toni se pregătea să-i pună pe tejghea banii pentru ultima săptămână.

— Ţine, o sută douăzeci de euro.

— Foarte bine, zise tânărul polonez numărând bancnotele. Pe mâine.

— Pe mâine.

Băiatul îşi trase şapca pe frunte şi plecă să continue ruta de distribuţie. La acea oră matinală, în restaurant era linişte, clienţii nu veneau ca altă dată.

— Sunt toate pâinile. Niciuna nu lipseşte, anunţă Nanako ieşind din bucătărie cu mâinile ude.

— Excelent.

Dimineaţa, pe Toni îl încânta chipul soţiei sale, de o prospeţime incredibilă. Când Nanako trecea prin apropierea tejghelei, o privea atent, savurându-i pe îndelete tinereţea.

Femeia se retrase în bucătărie să pregătească gustările pentru clienţi. Barmanul căzu pe gânduri, mintea îi zbură în trecut, la ziua în care o cunoscuse.

În urmă cu doi ani şi jumătate, primăvara, pe strada Alberto Aguilera. Ploua torenţial. Toni aştepta sub umbrelă un agent de asigurări ce nu

mai sosea.

O remarcă în mulţime.

Japoneza ieşea din gura de metro Bilbao plângând în hohote. Urca scările, udă leoarcă, în nişte haine prea mari pentru ea. Era disperarea întruchipată. Nu vorbea, nu cerea ajutor. Păşea şi plângea.

O privi minute la rând, fără să-şi poată dezlipi privirea de pe chipul ei.

Puţine lucruri îl impresionau pe Toni. Văzuse nenumăraţi cerşetori şi oameni ai străzii, îi considera parte din viaţă. Dar femeia asta care ofta întruna şi despre care, din cauza ploii, nu puteai şti dacă încetase să plângă sau nu, îl şocă profund.

Sosi agentul de asigurări. Barmanul semnă sub umbrelă nişte hârtii şi-i dădu de înţeles omului că întâlnirea se încheiase:

— Îţi transfer banii mâine.

Fără să gândească prea mult, se apropie de necunoscuta rămasă în ploaie ca un actor de pantomimă. Îi adresă câteva cuvinte, nu-şi amintea ce. Se aflau sub umbrela lui. Înţelese că nu vorbea spaniola. O întrebă dacă ştia engleză. Ea încuviinţă.

— Te rog, vino cu mine, îi spuse în engleză.

— N-o să-mi faci rău?

— Dacă mă laşi, vreau să te ajut… Acceptă.

Scoase mobilul, chemă un taxi care veni târziu şi care îi duse până la Mustaţa Galbenă,

închisă pentru renovare.

— Aici locuiesc, îi explică Toni şi o invită înăuntru.

Îl privea speriată, cu ochii pe care barmanul îi îndrăgise din prima clipă.

— Mă întreb ce ai putea gândi, zâmbi el. Cel mai greu va fi să ai încredere în mine. Un lucru să ştii: nu se va întâmpla nimic. Nimic rău.

Luă din bucătărie un vas de plastic în care puse pâine, brânză şi felii de jambon, apucă şi o sticlă cu apă.

— Hai, o chemă să urce scările spre camera goală de la etaj închiriată cândva în regim de hotel.

Toni deschise uşa cu cheia aflată în broască la exterior. Lăsă mâncarea şi sticla pe pat. În prag, ea îl privea năucă. Ezita. Barmanul aduse din camera alăturată, camera lui, un prosop şi haine bărbăteşti, altele nu avea.

— Uite, vezi cheia? Închizi şi nimeni nu va intra. Acum e camera ta, înţelegi?

— Mulţumesc, reuşi să şoptească femeia şi intră să încuie grăbită pe dinăuntru.

— Vorbim dimineaţă, îi spuse prin uşă. Noapte bună.

Ce noapte! îşi amintea Toni. Nu închisese ochii o secundă. Meditase la viaţa lui în care nu fusese cu adevărat atras de vreo femeie şi deodată, iată, japoneza asta dormea în camera de alături. Cu câtă nerăbdare aşteptase dimineaţa!

Muncitorii angajaţi să se ocupe de renovare sunară la opt fix. Toni îi lăsă să-şi facă treaba şi urcă să bată la uşa ei. Îi deschise imediat, da, era fascinantă, el se concentră să vorbească în engleză.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, răspunse femeia.

— Eu sunt Toni. Cum te cheamă?

— Nanako.

— Nana... cum?

— Nanako.

— Nanako, bine. Nanako, te rog, vino să iei micul dejun.

Muncitorii, ocupaţi să repare tavanul de rigips într-un colţ al sălii, fură uluiţi să-l vadă pe proprietarul restaurantului coborând scările alături de o japoneză îmbrăcată în haine bărbăteşti şi oferindu-i cu curtoazie un scaun la o masă lângă perete. Toni pregăti micul dejun pentru doi, mâncară fără grabă. Meseriaşii continuau lucrul antrenaţi de muzica unui radio ce emitea melodii din anii optzeci.

Sorbindu-şi ceaiul, Nanako povesti despre părinţii ei foarte săraci şi despre un unchi care, după moartea părinţilor, o adusese din Japonia în Madrid în urmă cu trei luni ca să-l ajute la administrarea unui bordel din zona Simancas. O abuzase sexual şi o dominase în tăcere, ca pe o sclavă privilegiată. În urmă cu două săptămâni, unchiul luase o supradoză de cocaină şi murise în

biroul lui. Trei dintre bodyguarzii acestuia îi deschiseră seiful cu un aparat de sudură cu argon şi furară tot: droguri, bani, bijuterii, după care dispărură. Prostituatele profitară şi fugiră care încotro. Ea, rămasă singură, cu o bancnotă de zece euro în buzunar, pornise la întâmplare pe străzile Madridului.

După nopţi nedormite, petrecute sub poduri şi prin staţii de autobuz, ajunsese în halul în care o găsise Toni.

— Nu-i nimic, spuse el. S-a terminat. Dacă vrei, rămâi să lucrezi la mine. Ai lucrat în bucătărie?

— În bucătăria familiei.

— Minunat. Îţi voi arăta ce să faci. Vrei să lucrezi pentru mine?

— ... Vreau.

Timp de şase luni trăiră aşa. Ziua ea lucra în bucătărie începând să înveţe limba şi produsele culinare spaniole, peste noapte dormea în cameră cu uşa încuiată. Toni plăti 3.000 de euro unuia dintre clienţii lui, Domingo, un poliţist ce nu se dădea înapoi când era vorba să facă favoruri contra cost. Acesta procură acte pentru Nanako, sub numele de Maria Dickens. Barmanul continua să-i spună Nanako, se îndrăgostise de vechiul nume.

Noaptea, după plecarea clienţilor, la o masă din restaurant, vorbeau vrute şi nevrute, mult în spaniolă şi tot mai puţin în engleză. Nanako

prindea repede limba, era inteligentă şi spontană. Treptat, Toni descoperi că era cultă. Citise mult, de la Homer la Hemingway, asculta muzică clasică şi operă.

Într-o seară, când ea terminase de spălat tacâmurile, barmanul o întrebă din uşa bucătăriei: *Vrei să fii soţia mea*? Nanako se apropie de el şi, fără să-l îmbrăţişeze, îi răspunse cu primul sărut. Fusese mai degrabă un sărut sub nas, decât un sărut pe gură. După care urcă şi se încuie în camera ei.

Toni se ocupă a doua zi de acte şi de alte adeverinţe medicale. Peste nicio lună, îi bătu la uşă şi îi dărui o rochie albă de mireasă. Entuziasmul cu care ea o luă în mâini îl bucură enorm.

Merseră în Peugeot la primărie, de unde ieşiră cu verighetele pe degete. Tot ce îşi amintea barmanul despre ziua aceea era că Nanako îl chemă înăuntru, în camera ei, să-i restituie rochia de mireasă.

Uneori, serile, după închiderea restaurantului, ea îşi punea rochia albă şi cinau împreună, amintindu-şi de începutul vieţii lor în doi. Alteori, Nanako se îmbrăca într-un kimono verde cu desene roz care pe el îl fascina şi îl făcea să simtă că trăia un basm, nu o existenţă obişnuită într-o berărie din Madrid.

Berăria nu era pentru Toni ce şi-ar fi dorit de la viaţă. Lucrase de tânăr ca ziarist, lucrase cu

pasiune. Îşi amintea redacţiile imense de la El Mundo şi El Pais, trecuse pe la ambele, regreta emoţia redactării articolelor şi mirosul cernelii proaspete. Viaţa de ziarist, prin natura ei, nu era plictisitoare. Să ştii azi ce oamenii vor citi abia mâine dădea fiecărei zile o aură specială. Lucrurile se schimbaseră radical pentru Toni când tatăl lui, la volanul autoturismului personal, se ciocnise frontal în Jadraque cu o cisternă ce transporta motorină, murind instantaneu. Evenimentul îl puse în faţa unei alegeri urgente: să continue în presă şi să vândă restaurantul, sau să renunţe la ziaristică şi să preia afacerea de familie. Mama îi decedase cu zece ani în urmă de cancer la sân. Fără rude în Madrid, rămăsese singur.

Se decise să preia restaurantul după săptămâni de ezitare, în momentul în care şeful departamentului Investigaţii din redacţia unde lucra refuzase să-i publice un articol despre ilegalităţile unui proeminent om de afaceri.

— Vezi? îi arătase şeful pagini întregi de ziar cu publicitate pentru firmele dubiosului personaj. Asta îţi plăteşte ţie salariul.

— Deci nu-mi publici articolul? întrebase Toni.

— Nu poţi scrie împotriva salariului tău, îi replică şeful. Nu poţi muşca mâna care te hrăneşte. Bagă la cap. Fugi şi scrie altceva.

Tânărul ziarist fugi, dar nu ca să scrie

altceva. Demisionă în ziua aceea. Începu să înveţe cum să servească ceai, cafea, bere, whisky, tot ce se putea consuma într-o berărie. Nu după mult timp în viaţa lui apăru…

— Nanako, strigă el. Adu-mi o cutie cu alune.

— Imediat, răspunse ea.

Femeia aduse cutia cerută şi întrebă:

— Mâine mergem în parc?

Ziua următoare era luni, Mustaţa Galbenă urma să fie închisă *pentru odihna personalului*, cum preciza orarul afişat pe zidul exterior. Toni ştia că o entuziasmau plimbările în parc.

— Unde vrei să mergem, Nanako?

— În parcul cu balene.

— Mergem.

— Şi la prânz mâncăm pui la KFC.

— De acord.

Ea îi mulţumi cu o mişcare a pleoapelor, închizând ochii pe jumătate. Se întoarse în bucătărie.

Parcul cu balene era parcul Manzanares, unde o alee lungă pavată cu scânduri de lemn trecea printre o mulţime de bazine artificiale. Din bazine ţâşneau luându-te prin surprindere coloane de apă despre care Nanako îşi imagina că erau jeturi aruncate de respiraţia unor balene imaginare.

Toni observă că nu rămăsese nimeni în local. Adună paharele de pe tejghea, începu să le spele. În timp ce dădea drumul la apă caldă, simţi

braţele de catifea galbenă ale lui Nanako înconjurându-i mijlocul. Auzi vocea ei şoptindu-i la ureche:

— Te iubesc când faci lucruri şi te iubesc când nu faci nimic.

3.2

Era o zi obişnuită de 15 septembrie.

După trei ore de când Toni deschisese Mustaţa Galbenă, la mesele din berărie clienţii păreau interesaţi mai mult în a frunzări ziarele decât în a face consumaţie. Dimineaţa se anunţa plină de evenimente. Doi şomeri stăteau cocoţaţi pe scaunele înalte la tejgheaua din spatele căruia barmanul îi privea cu atenţie. Un tânăr roşcovan cu părul tuns în formă de creastă de cocoş şi o femeie la vreo cincizeci de ani cu fizionomie caracteristică imigranţilor din Europa de Est. Ambii veniseră la 11, cum le ceruse barmanul, pentru a aduce câte un curriculum. Toni le luă foile şi se retrase în spate, în bucătărie, să le citească. Avea nevoie de cineva calificat să pregătească gustările.

Alvaro, bucătarul ce lucrase o viaţă la Mustaţa Galbenă, se pensionase stabilindu-se în satul natal, lângă Cáceres.

Pentru barman, săptămânile trecute fuseseră extrem de stresante. El şi Nanako deciseseră să deschidă în sala de mese a localului un locutorio. Ideea avea să le pară multora originală, chiar

trăsnită, dar ultimul cuvânt îl avu Jorge, contabilul, care le spusese că ori găseau o soluţie să crească vânzările ori se vor vedea nevoiţi să închidă afacerea. Încasările abia acopereau cheltuielile curente. Toni nu era îngrijorat, avea puşi deoparte o sută cincizeci de mii de euro, însă Nanako îl convinse că un locutorio putea fi o sursă suplimentară de venit. Instalaseră douăsprezece cabine telefonice şi zece mese cu computere conectate la internet, plus un fax care funcţiona ca imprimantă şi făcea fotocopii. Încheiaseră contracte cu Moneygram şi cu Western Union, erau pregătiţi să efectueze transferuri de bani în şi din străinătate pentru imigranţii din America de Sud şi din Europa. Balamucul cu actele fusese epuizant, dar Nanako se ocupase de toate până în cele mai mici detalii. În plus, îşi întrecea soţul în ce priveşte mânuirea calculatoarelor. Rămânea de rezolvat o problemă: să angajeze pe cineva în bucătărie la pregătirea gustărilor.

Toni analiza gânditor cele două curriculumuri. Tânărul se chema Angel şi făcuse un curs de bucătar, avea nouăsprezece ani, îi plăceau filmele horror şi jumpingul, avea aşteptări salariale între o mie şi o mie două sute de euro. Femeia, pe nume Veronica, era româncă, lucrase trei ani în bucătăria unui restaurant din Aluche ce falimentase. *Care să fie alegerea cea bună*? se întreba barmanul. Fu strigat de soţie:

— Toni, a venit băiatul de la inscripţionare!

— Sosesc.

Barmanul abandonă bucătăria pentru a-l saluta pe slăbuţul în albastru sosit să aplice pe exteriorul ferestrei principale literele LOCUTORIO.

— Bună, sunt Fran, de la Maimuţele Violete.

— Mă bucur. Antonio.

— Am venit.

— Văd.

— Puteţi ieşi o clipă afară să-mi arătaţi unde doriţi să lipesc literele?

— Desigur. Aşteptaţi, se adresă Toni candidaţilor la postul de bucătar.

Barmanul ieşi în stradă, îi explică lui Fran cum şi unde să aplice pe sticlă cuvântul LOCUTORIO. Deoarece pe firma aflată deasupra intrării, lângă numele Mustaţa Galbenă se aflau inscripţionate calificativele *Restaurant* şi *Berărie*, îi ceru meseriaşului să şteargă cuvântul *Restaurant*. Din momentul desfiinţării sălii de mese, restaurantul dispăruse. Slăbuţul îşi pregăti o scară şi se puse pe treabă. Toni reveni în local, citi iar curriculumurile. Cât ai zice peşte, luă decizia. Merse să le-o comunice celor doi. Ieşind din bucătărie, sesiză intrarea un nou client. Înainte de a-l servi, se hotărî să încheie socotelile cu candidaţii la postul de bucătar. I se adresă roşcovanului:

— V-am citit curriculumul. Dumneavoastră vă mulţumesc, deocamdată *nu*.

Tânărul îşi schimbă expresia feţei. Dezamăgit, insistă:

— Pot să revin?

— Mai încercaţi, răspunse Toni diplomat, deocamdată *nu*. O zi bună.

Băiatul plecă, în timp ce femeia continua să privească spre barman plină de speranţă.

— Tu rămâi pentru o perioadă de probă, îi spuse bătrânei. Cum scria aici că te cheamă?

— Veronica.

— Bine, Veronica. Orarul tău e de la opt la şase, în fiecare zi. Luni închidem. În plus, marţi deschidem numai la douăsprezece. Deocamdată îţi pot da şapte sute de euro, nu ştiu mai încolo cum va fi. Îţi convin condiţiile?

— De acord.

— Ia şorţul ăsta şi pregăteşte o tavă cu salată rusească. Ai în frigider tot ce-ţi trebuie. O să-ţi explice soţia mea.

— Da, domnule.

Toni aruncă prin fereastră o privire spre slăbuţul cocoţat pe scară şi poposi în sfârşit în faţa noului venit. Era Alex, vecinul de vizavi, lucra ca desenator la o revistă locală. Niciodată nu consuma mai mult de o băutură răcoritoare, fie era sărac, fie era mână strânsă.

— Bună, Alex, salută barmanul. Cu ce te servesc?

— O Coca Cola.

— Fără gheaţă, ca de obicei?

— Nu. De data asta cu gheaţă.

Numai o Coca Cola, ca întotdeauna, constată Toni. Se gândi să-i ofere ceva lângă băutură. Îl întrebă:

— O gustare?

— Nu, nimic.

Barmanul desfăcu o sticlă de Coca Cola de două sute de mililitri şi o vărsă peste trei cuburi de gheaţă, într-un pahar înalt. Desenatorul nu întârzie în a-l goli. *Sigur n-o să ceară încă una*, îşi spuse barmanul. Îl uită pe Alex văzând că în berărie intra altcineva.

O persoană incomodă, nedorită chiar, Pablo, argintarul de la magazinul de antichităţi din colţ. Cândva un client care lăsa în casa de bani de la Mustaţa Galbenă sute de euro lunar, dar care de o vreme venea, consuma, şi – i cerea lui Toni să noteze suma pentru a plăti ulterior. *Nici afacerea lui nu merge*, îşi spunea barmanul cu un sentiment de solidaritate, şi îl servea. Totuşi, îşi propuse să fixeze la o sută de euro limita datoriilor lui Pablo. Când avea să treacă de o sută de euro, gata cu băutul pe datorie.

— O bere mică, Toni, ceru Pablo.

— Mda, se conformă barmanul prost dispus intuind că nu avea să vadă niciun cent de la argintar.

Pregăti sticla scundă fără să pună alături obişnuita gustare.

— Salut, Alex, se adresă anticarul către

desenator.

— Ce mai faci? veni răspunsul de la celălalt capăt al tejghelei.

Pe strada asta toţi se cunosc, gândi barmanul amintindu-şi de vremurile bune când localul se umplea de lume, îndeosebi în serile cu meci de fotbal. Acum, deşi cumpărase un televizor enorm şi folosea odorizante cu parfum de ocean, aglomeraţia microbiştilor rămăsese o amintire.

Nanako făcuse curăţenie în locutorio şi intră în berărie pentru a spăla ferestrele pe dinăuntru. *E atât de frumoasă, oamenii ar trebui să plătească numai ca s-o vadă*, îşi spuse Toni rămas cu gândurile în lumea financiară.

Japoneza folosea apa cu detergent dintr-o găleată verde ca să cureţe sticla ferestrei principale. Toni, nemulţumit, observă cum slăbuţul lipea distrat literele pe partea cealaltă a geamului zâmbindu-i soţiei lui. Fără să plătească.

— Nanako, strigă barmanul. Ai şters de praf ecranele computerelor?

— Da, sigur.

Toni nu ştia cum s-o îndepărteze de fereastră şi de slăbuţul de pe scară.

— Mai şterge-le o dată.

— Dar, Antonio, se miră japoneza.

Barmanul repetă imperturbabil:

— Te rog, mai şterge-le o dată.

Nanako îşi opri un nou protest muşcându-şi buzele şi reveni în locutorio. *Problema lui Nanako*,

gândi Toni, *era că zâmbea tuturor, şi normal că toţi îi întorceau zâmbetul*. Afară, lângă maşina de la Maimuţele Violete, oprise o furgonetă pentru transportul persoanelor handicapate. Barmanul privi să vadă pe cine aduceau. Pablo îl abordă, aplecându-se peste bar:

— Toni...

Vocea îi era doar o şoaptă.

— Spune, îl repezi barmanul sigur de ceea ce urma să audă.

— Ştii, în ultima vreme mi-a mers rău, n-am la mine bani să-ţi plătesc berea.

E timpul pentru o discuţie deschisă, îşi zise Toni.

— Pablo, omule, îmi spui asta de patru zile. Uite, am notat pe o foaie tot ce ai consumat.

— Eu ţi-am spus să notezi, se apără Pablo.

Barmanul fu ferm:

— Pablo, nu se poate aşa, trebuie să-mi laşi ceva.

Argintarul nu îşi găsea cuvintele, era evident că mintea lui căuta o soluţie pentru a ieşi din impas:

— Uite, telefonul nu ţi-l pot lăsa. Mă sună unii alţii, adăugă băgând mâna în buzunar. Îţi las asta.

Puse pe tejghea un fel de plic pătrat.

— Ce-i înăuntru? întrebă Toni.

— O să vezi, evită anticarul să dea lămuriri. Mai vorbim. Nu te uit, nu-ţi fie teamă.

Pablo salută şi dispăru. Barmanul lăsă plicul alb peste hârtia unde notase datoriile.

Curând, plecă şi desenatorul.

Rămas fără clienţi, Toni continua să-l privească cu un ochi critic pe slăbuţul care-l fixa şi el prin cercul ultimului o din cuvântul LOCUTORIO. *Maimuţele Violete*, *ce nume ţicnit*, opină barmanul. Îşi dădu seama că unii ar putea considera la fel denumirea Mustaţa Galbenă. Numele fusese ales cu ani în urmă de tatăl lui, a cărui mustaţă stufoasă devenise proverbială în cartier.

— Ce ţi-a lăsat Pablo? întrebă Nanako ieşind din bucătărie şi venind în spatele barului.

— Aha, m-ai urmărit, glumi Toni încercând să risipească răceala cuvintelor adresate adineaori.

— Serios. Ce ţi-a lăsat?

— Să vedem, rosti misterios barmanul apucând husa albă. Nişte CD-uri, aşa ceva. Sunt două CD-uri.

— Le-ai cumpărat?

— Nu. Mi le-a lăsat până-şi va plăti datoria. Uite, pe fiecare CD scrie ceva: *Dominoul viselor*.

Nanako încremeni la auzul cuvintelor. Toni nu sesiză uluirea din ochii ei, deoarece Veronica ieşise din bucătărie să anunţe:

— Salata rusească este gata.

3.3

Toni se trezi în zori, deranjat de zgomotul

infernal venit din stradă. Era maşina de gunoi. *De obicei, ăştia lucrează noaptea*, îşi spuse şi se întoarse să privească ceasul. Era şapte fără un sfert. Nicio grabă. Berăria deschidea la opt. Răsucindu-se spre ceas, se descoperi singur pe cearşaf. Unde putea fi Nanako? Uşa băii era deschisă, dinăuntru nu se auzeau zgomote. *Bizară chestie*, concluzionă şi sări din pat direct în papucii de casă. Gunoierii îşi terminaseră treaba cu containerele, duseseră camionul şi gălăgia undeva în cartier, departe.

Barmanul îşi puse un pahar cu apă din sticla de pe noptieră, porni în căutarea japonezei. În cealaltă cameră de la etaj nu se afla. Coborî scările în berărie. Da, la parter era. Dinspre locutorio se auzea zumzetul făcut de unitatea centrală a unui computer în funcţiune. Nanako, în pijamaua cu flori, stătea pe scaunul de la postul cinci, cu capul aplecat înainte, absorbită de ce vedea pe ecran. Din când în când atingea tastele, fără să plece privirea. Îl simţi pe Toni apropiindu-se şi îl salută, cum altfel?, cu zâmbetul ei infinit.

— Hei, stai lângă mine, îl invită pe scaunul de la postul patru.

— Ce faci? întrebă barmanul privind ecranul unde o femeie brunetă păşea pe poteca unei păduri de conifere.

— Stai jos.

— Dacă ţi-ai pierdut noaptea să reconfigurezi calculatoarele, ce pot zice? N-a meritat. Poţi

instala programele ziua.

— Nu-i asta, vreau să-ţi spun ceva.

Toni o privea mut, neştiind ce să creadă.

— Îţi mulţumesc pentru cadoul făcut, spuse cu ochii strălucind şi îl sărută tandru pe buzele umede.

— Cadou? Ce cadou? se bâlbâi barmanul luat prin surprindere.

— Dominoul viselor. Jocul.

— Vorbeşti de discurile de la argintar?

— Da. *Dominoul viselor*. E un joc... e absolut uluitor.

Vorbea cu o bucurie care pe Toni îl încântă, dar în acelaşi timp îl sperie. Pentru el, era o bucurie necunoscută. Ce putea fi atât de extraordinar la jocul lăsat de Pablo?

— Nanako, tu ai rămas un copil, dădu sentinţa mângâindu-i părul mătăsos.

— Aşa e, încuviinţă ea. Dar sunt copilul tău.

— Hai, spune-mi odată. Ce-i cu jocul ăsta?

— Fii atent. M-am jucat ieri un pic şi mi-am dat seama că e ceva special, dar aseară eram obosiţi amândoi şi n-am avut timp să vorbim. Pe la trei noaptea m-a trezit un zgomot de sticlă spartă. Nişte cheflii. N-am reuşit să adorm la loc şi am coborât în locutorio să joc.

— De ce zici că-i special?

— Fii atent, repetă ea. Sunt nişte chestii, jocul efectiv iese din tipare. Îl poţi juca numai conectat la Internet.

— Majoritatea jocurilor sunt aşa, replică Toni.

— Aşteaptă. Ai dreptate, majoritatea sunt aşa... Ascultă-mă. Niciodată nu ţi se permite să abordezi acelaşi scenariu. Odată încheiată partida, scenariul a dispărut. Definitiv. Cu excepţia cazului când reiei o partidă întreruptă. De câte ori te conectezi, ţi se oferă posibilitatea să alegi între diferite scenarii, mereu altele. Ai opţiuni: misiune, vis, jurnal.

— Până aici am înţeles. Nu văd scânteia aparte.

— Meniul e în opt limbi.

— Nu-i mare lucru.

— Stai puţin. Pe parcursul partidei, la subsolul ecranului, pe banda asta galbenă, o vezi, se derulează un text care descrie ce faci în timp ce joci. Înţelegi, Toni? În timp ce joc, am libertatea de a alege, pot să o iau la dreapta sau la stânga, pot să creez pentru avatarul meu replica asta, sau aia, sau oricare alta, pot să mă îmbrac aşa sau aşa, dar orice aş face, la subsol se scrie instantaneu povestea *mea*. Nu e vorba de un text banal. E o scriitură de calitate, ca şi cum Mark Twain ar descrie instantaneu ce fac eu. Uneori textul e poezie pură.

— Instantaneu? Asta, da, pare interesant.

— Şi nu-i doar atât. Dacă vrei, la terminarea partidei poţi salva textul în format pdf şi îl poţi citi ca pe o povestire.

— Chestia asta se poate face în opt limbi?

— În opt limbi, confirmă Nanako convinsă că reuşise să-i trezească soţului ei interesul pentru *Dominoul viselor*.

— Şi care-i scopul jocului? Ce urmăreşti când joci?

— Uite, jocul este în mod normal pentru doi jucători, un bărbat şi o femeie. De aceea în husă sunt două CD-uri. Câte unul pentru fiecare jucător. Pe parcursul partidei, jucătorii caută modalităţi de a-şi exprima tandreţea unul pentru celălalt. Bine, poţi juca şi singur, dar în mod normal e pentru doi. Abia aştept să-l jucăm împreună.

— Clienţii noştri matinali abia aşteaptă să deschidem berăria. Jucăm diseară, de acord? Dar nu mi-ai spus care-i finalul jocului.

— De fapt, nu cred că există un final.

— Cum să nu existe final?

— Din videourile demonstrative pe care le-am văzut, am înţeles că la un moment dat partida ajunge la apogeu, partenerii se îmbrăţişează, şi atunci apar doi luptători de sumo care despart jucătorii ducându-i spre destinaţii diferite. Nu în toate partidele se întâmplă aşa.

— Sumo e sportul în care adversarii se împing cu burţile?

— Îhî.

— Ce invenţie, se minună Toni. A ieşit de mult pe piaţă jocul ăsta? Barmanul aştepta un răspuns. Soţia lui tăcea.

— Nanako, am întrebat dacă a ieşit de mult pe piaţă jocul ăsta?

— Aici e lucrul cel mai special dintre lucrurile speciale pe care le are *Dominoul viselor*. Nu există nicăieri în meniu numele fabricanţilor şi nicăieri pe net nu există informaţii despre joc.

— Imposibil. Înseamnă că nu-i legal. Trebuie să fi vorbit cineva despre *Dominoul viselor* pe vreun forum, undeva.

— Chiar dacă ar fi aşa, n-am găsit nicio urmă. E posibil ca fabricanţii să fie hackeri şi să şteargă orice le-ar dezvălui identitatea.

— N-are sens. De ce să creezi un joc şi apoi să distrugi informaţiile în legătură cu el? Mi-ai spus că joci conectându-te la Internet, iar conexiunea funcţionează. Azi-noapte ai jucat, nu-i aşa?

— Întocmai, şopti Nanako strângându-i mâna. De aceea ţi-am spus că jocul e special.

— Bine, se scuturã Toni. Despre vise vorbim mai târziu. Realitatea îmi spune că la opt trebuie să deschidem. Hai să pregătim micul dejun.

— Doar o chestie, îl opri ea.

— Spune-mi.

— Jocul este al tău? Pablo, de la Colţul Clasic, ţi l-a făcut cadou?

— Nu prea. Mi-a dat de înţeles că mi-l lasă până plăteşte datoria.

— Atunci, te rog ceva. Fă ce ştii ca jocul să rămână pentru noi, implorã japoneza privindu-l în

ochi. Puţine lucruri mă încântă ca *Dominoul*.

— Bine, bine, încuviinţă el. Voi găsi ceva să-i spun. Hai să luăm micul dejun.

Nanako puse CD-urile pe etajera de lângă computer şi îl urmă în berărie. Ciuguliră în grabă gogoşi reci cu cafea. Se îmbrăcară şi reuşiră să deschidă cu puţin înainte de opt, la timp pentru ca noua bucătăreasă, Veronica, să înceapă a doua ei zi de lucru. Toni luă de pe prag ziarele Marca, El Pais şi El Mundo. Le răsfoi pe tejghea, atent la textele semnate de foştii colegi. Peste tot, articole despre criză şi despre conflictele internaţionale, mai puţin în ziarul de sport care bătea monedă pe un posibil transfer bombă al unui jucător francez la Real Madrid.

Pe la unsprezece, în berărie intră Alex, desenatorul, salutând şi trecând direct în locutorio.

— O oră de Internet, la masa zece dacă se poate, auzi barmanul vocea lui Alex.

Masa cerută de desenator era retrasă, cu greu puteau vedea alte persoane aflate în sală ecranul de la postul zece. *De ce-o fi cerut masa zece*? se întreba Toni. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o arătare care solicită să fie servită:

— O bere fără alcool.

Omul, la vreo şaizeci de ani, avea părul rar, era cocoşat. Deasupra ochiului stâng ieşea în evidenţă o cicatrice în formă de cruce înclinată. Dacă o asociai cu montura rotundă a ochelarilor,

ai fi zis că cineva încercase să joace X-O pe faţa lui.

Barmanul îi oferi berea.

— Cum merge afacerea? întrebă cocoşatul.

Mulţi clienţi îi puseseră întrebarea asta proprietarului de la Mustaţa Galbenă, dar acum Toni avea impresia că interesul neobişnuitului client nu era unul oarecare.

— Merg afacerile în zonă? întrebă omul din nou văzând că barmanul nu se sinchisise să răspundă.

— De ce vă interesează? răspunse Toni cu o întrebare.

— Eu ştiu, mormăi bătrânul. În caz că vreau să mă mut pe aici.

— Pe strada La Palma? ceru barmanul detalii.

— Eu ştiu?

Cocoşatul punea întrebări, dar nu părea dispus să răspundă când el era cel întrebat. Toni avu o bănuială vagă: putea fi un agent de la Fisc, sau de la Protecţia consumatorului. Îi aşează lângă halba cu bere o farfurioară gemând de calmari prăjiţi, să fie mulţumit omul.

— Afacerile merg aşa şi aşa, lansă barmanul o momeală în speranţa că va scoate ceva de la omuleţ.

— A mea o să meargă, rosti bătrânul.

— A dumneavoastră?

— Da, a mea. Cumpăr afacerea anticarului din capătul străzii. Colţul Clasic. Renunţă la

magazin.

— Sincer... nu eram la curent.

— Da, vreau să cumpăr afacerea ratatului ăsta, sublinie cocoşatul cu o voce sarcastică ce îl situă irevocabil pe lista cu persoane antipatice din mintea lui Toni.

Bătrânul mâncă şi bău totul, plecă după cinci minute.

Barmanul privi spre locutorio, o văzu pe Nanako aşezată la tejghea. Era absorbită de ce vedea pe ecran, la fel cum o găsise dimineaţă. Toni nu ştia că japoneza descoperise un lucru uluitor. Clientul de la postul zece se conectase la Internet şi juca *Dominoul viselor*.

3.4

Nanako decise să nu-i spună nimic lui Toni despre clientul care jucase ieri o partidă de *Domino* la postul zece. Nu voia să îl împovăreze cu asta. Avea el destule pe cap. Japoneza, la tejghea în locutorio, îşi odihnea mintea. Terminase de jucat singură o partidă de *Domino*. Jocul îl interesa şi pe Toni, dar fiind mai toată ziua la bar nu-i rămânea timp să joace. Nanako îşi privi prin uşa deschisă soţul ocupat să aranjeze în mica vitrină nişte tăvi cu gustările pregătite de Veronica.

Japoneza văzu intrând în local un bărbat blond, cu părul neobişnuit de lung, a cărui figură i se păru cunoscută. Străinul se apropie de Toni.

Sala berăriei şi cea de la locutorio erau ca două cutii de rezonanţă deschise una spre cealaltă. Ce se vorbea întruna se auzea cu uşurinţă în cealaltă, şi invers. Nanako ciuli urechile ca să înţeleagă ce vorbesc cei doi. Nu misteriosul client vorbi primul, ci Toni:

— Pablo, eşti de nerecunoscut.

Parc-ai fi coborât din reclamele de la coafor, vru să zică barmanul, dar argintarul îl opri:

— Pssst. Să nu te audă cineva. Am o grămadă de datorii în cartier.

E Pablo, de la Colţul Clasic, îşi zise japoneza. Presimţi că omul urma să vorbească cu barmanul despre CD-urile cu *Dominoul* pe care le lăsase cu câteva zile înainte, deveni brusc atentă la conversaţia din berărie.

— Şi în localul ăsta ai ceva datorii, se adresă Toni laconic argintarului.

— De-aia am venit, mărturisi Pablo băgând o mână în buzunarul drept al pantalonilor. Nu ţin minte cât trebuie să-ţi dau, uită-te pe notiţele tale.

Barmanul se conformă încordat şi îi comunică:

— 62 de euro.

— Deci 62 de euro, repetă papagaliceşte argintarul punând câteva bancnote pe tejghea. Dă-mi o halbă de bere, ţine 65. Păstrează restul.

Toni se execută, îi lăsă lângă bere o farfurioară cu cartofi în sos picant. Pablo îşi umezi buzele cu spuma rece din halbă şi rosti cuvintele

pe care le anticipase Nanako:

— Poţi să-mi înapoiezi plicul alb pe care ţi l-am lăsat ultima dată?

Barmanul dădu din umeri răspunzând mirat la întrebare:

— Plicul? Ce plic?

— Ţi-am lăsat un plic alb, ieri, când n-am avut cu ce să-ţi plătesc. Îţi aminteşti?

— Pablo, îşi continuă Toni reprezentaţia, eu la sfârşitul zilei fac un fel de curăţenie generală şi arunc tot ce prisoseşte. Îmi amintesc că în plicul tău nu erau bani, doar nişte discuri.

— Da, discurile alea le vreau.

Argintarul aştepta alte explicaţii, dar dialogul ajunsese în impas.

— Stai puţin, tresări barmanul amintindu-şi ceva important şi privi spre nevastă-sa. Nanako, ştii ceva de un plic alb lăsat aici de cineva?

Femeia răspunse fără să clipească:

— Nu.

— Îmi pare rău, Pablo, comentă Toni ca şi cum ar fi deplâns moartea cuiva. Clientul deghizat era descumpănit.

— Dar zi, ce era pe discuri? se interesă barmanul.

Pablo bău o gură de bere, rosti enervat:

— … Nimic important.

Termină de consumat cartofii şi berea, întrebă:

— Toni, dacă dau un telefon din locutorio,

plătesc aici sau...?

— La nevastă-mea, în spate. Se ocupă ea.

— Bine, mersi.

Argintarul se îndreptă spre Nanako, grăbită să ascundă CD-ul cu *Dominoul viselor* pe care îl scosese din computer la sfârşitul ultimei partide.

— Bună ziua, salută cu complezenţă Pablo. Pot intra în orice cabină?

— În oricare, acceptă japoneza vizibil stânjenită să-l vadă pe argintar cu perucă.

— În 6? mai întrebă acesta.

— Foarte bine. În 6.

Pablo intră în cabină, formă un număr pe care-l citi de pe telefonul mobil. Nanako îl auzi vorbind cu un oarecare Pedro despre afaceri cu antichităţi, reţinu cuvintele *mii de euro*, *magazin* şi *profit*. Japoneza constată că argintarul ştia să-şi controleze furia, de câte ori părea că interlocutorul îl provoca ducea mâna la frunte şi închidea ochii făcând un efort să nu-şi arate nemulţumirea.

După zece minute, Pablo reveni la tejghea. Să plătească, credea Nanako. Dar argintarul ceru altceva:

— O oră de Internet.

— Sigur. Luaţi loc la postul 3. Plătiţi când terminaţi.

— Numărul 3? Mersi.

Se aşeză la masa repartizată. Nanako descoperi că vecinul de la Colţul Clasic începuse o

partidă de *Domino* cu o femeie pe nume Marta. Întâi desenatorul, acum Pablo! *Incredibil*, *incredibil*, îşi spuse. După fix o oră, timp în care Nanako îşi făcuse tacticos manichiura, argintarul încheie partida şi băgă în buzunar CD-ul folosit la conectare. Plăti japonezei lăsând bacşiş şi plecă.

Nanako cunoştea deja doi bărbaţi care posedau *Dominoul viselor*, dar se reţinea să vorbească cu Toni despre asta.

Luă un CD gol şi încercă să facă o copie după unul dintre discuri. Jocul nu se lăsa copiat. Protecţia fişierelor era puternică, niciunul dintre codurile general cunoscute nu dădea rezultat. Ce putea face? îi veni subit o idee. Merse la bar.

— Toni, ai terminat cu Veronica?

— Spală vase. De ce? Ai nevoie de ea?

— Ar fi bine s-o învăţ câteva lucruri simple. Să încaseze convorbiri telefonice şi să conecteze computerele la Internet. Dacă va trebui să mă înlocuiască.

— Grozav. Dar nu cred c-are habar ce înseamnă să manevrezi un computer...

— Te rog, trimite-o la mine când termină cu vasele.

— ... V-am auzit, apăru Veronica din bucătărie scuturându-şi mâinile de apă. Am terminat spălatul vaselor. Cât despre Internet, nu sunt inexpertă. Vorbesc în fiecare săptămână pe messenger cu feţele mele.

Toni se ruşină de ceea ce spusese, o întrebă:

— Sunt mari feţele?

— Amândouă merg la facultate. De aceea muncesc, să le plătesc taxele. Cea mare vrea să facă masteratul.

— Veronica, zise barmanul. Du-te cu soţia mea, o să te înveţe cum poţi încasa banii la locutorio. În caz că trebuie s-o înlocuieşti.

— Am înţeles, domnule. Cu plăcere.

Nu-i femeie rea, *românca asta*, observă Toni. Fu chemat de un client care cerea cafea cu gheaţă.

Nanako o duse pe Veronica la tejgheaua din locutorio, trase un scaun pentru ea. Un peruan terminase convorbirea cu cineva din ţara sa. În acelaşi moment, aparatul de pe masa japonezei scuipă afară un tichet pe care scria numărul cabinei, 5, şi costul convorbirii, 2 euro şi 20 de cenţi.

— Ai văzut, Veronica? Când un client pune receptorul jos, tichetul iese automat. Uite aici, ai 12 cârlige, câte unul pentru fiecare cabină. Trebuie să agăţi tichetul de la cabina 5 în cârligul 5. Când clientul termină, trece pe aici şi plăteşte. Fie că e vorba de o convorbire sau de mai multe. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

Peruanul trecu pe la tejghea, japoneza încasă costul convorbirii.

— Încă ceva, Veronica. Sunt clienţi care intră, dar nu trebuie să plătească. Asta înseamnă

că la celălalt capăt nu a răspuns nimeni, că sună ocupat, că nu este disponibil, sau chestii asemănătoare. Bine, să-ţi arăt cum faci când porneşti un computer şi cum poţi limita sau prelungi timpul de conectare. Avem aici o mică reţea de 10 computere, cu ăsta 11. Computerul meu e pentru administratorul reţelei.

După ce explică detaliile, pe Nanako o frapă uşurinţa cu care românca asimila informaţiile. Mai mult, Veronica ştia să instaleze programe şi să descarce muzică şi filme de pe torente.

— Feţele m-au învăţat, se amuză ea.

Japoneza descoperi că avea un înlocuitor ideal. O lăsă pe româncă să stea pe scaunul ei, să capete experienţă.

— Veronica, am treabă. Ne vedem peste o oră. Dacă vrea cineva să trimită bani, roagă-l să revină.

— Bine, doamnă. Fiţi fără griji.

— Mulţumesc.

Japoneza luă din sertar funda albă cu *Dominoul viselor* şi merse să-i spună deoparte barmanului:

— Toni, am încercat copiez jocul. S-avem o rezervă, în caz că se uzează CD-urile.

— Şi?

— Nimic. Imposibil de copiat. Vreau să mă duc la Top Computer, să-mi facă o copie.

— Se descurcă Veronica în locutorio?

— N-o cunoşti pe Veronica, zâmbi larg

Nanako şi dispăru trecând prin reţeaua de mărgele colorate.

Afară, japoneza se văzu obligată să clipească des pentru a-şi obişnui ochii cu soarele arzător. Porni pe strada La Palma, ajunse repede la vitrina înţesată de accesorii informatice deasupra căreia scria cu litere de-o şchioapă Top Computer. Era deschis. Înăuntru găsi un bărbos desfăcând cu şurubelniţa carcasa de la o unitate centrală.

— Bună, vă ajut cu ceva? o întâmpină el.

— Da. Vreau să copiez un CD şi nu reuşesc.

— Să văd.

Nanako scoase discul şi-i arătă faţa pe care scria cu mov *Dominoul viselor*.

— Doar un CD? întrebă bărbosul. Floare la ureche.

3.5

Nanako: conectată.

Scenariu: Jurnal intim.

Am, aşa, o piele de culoarea caiselor, cum n-are nimeni aici în oraş. Ochii mei se unduiesc sub pleoape, ca gondolele. Astăzi am înţeles un lucru. Sunt conştientă de existenţa trupului meu numai când mă doare, când mănânc, beau, transpir, scuip, obosesc, doresc un alt trup. Ciudat... Cât am gândit asta, n-am fost conştientă de existenţa trupului meu. N-am avut trup.

*

Sunt fericită. Am inima veselă. Toni mi-a

promis că mă va duce la plimbare în parc. Acolo, pe frunze şi sub frunze, îl voi săruta, îmbrăţişa, muşca...

*

Nu înţeleg de ce-i atâta agitaţie în oraş. Au înnebunit cu toţii. Urlă trecătorii, urlă sirenele, urlă vântul şi ploaia prin ganguri. În vacarmul ăsta e greu să-mi cobor întrebările în degete. Am nevoie de linişte, când scriu.

*

Afară e răcoare şi semiîntuneric, ziua de azi seamănă cu o dimineaţă lungă. Mi-am ridicat capul din perna cu pene să privesc pe fereastră. În zori, prefer oglinzii imaginea proaspătă a grădinii udată de rouă. Pot spune că sunt eu, cu ochii umezi, cu păsări în păr.

*

Am stat minute întregi la oglindă. Sunt frumoasă. Ah, cum îmi răsar mâinile din umeri, cum mi se întâlnesc picioarele în trup. Buzele mi-s pline. Pielea netedă. Şi-mi tremură sub bluză, când mişc, sânii mereu albi şi câte o singură dată roz. M-am privit mult, mută de uimire. Aşa m-a găsit Toni.

*

E seară. Sunt dusă pe gânduri. E numai umbră. În mine, şi afară din mine.

*

M-a ajuns dorul de Toni. Nu ştiu unde-i şi, am spus-o, m-a ajuns dorul. Cum să descriu ce mă

apasă? Nu mă pot face înţeleasă celui care va citi aceste rânduri decât strigând, strigând către ecranul alb. Ascultaţi-mă:

*

Am visat cu Toni.

Se făcea că ne aflam într-o livadă de meri, peri, pruni, caişi fără mere, pere, prune, caise. Mă îmbrăţişa. Îi vedeam un obraz, cel arătat de lumina venită dinspre sud. Începu să mă legene într-un dans uşor, mutându-şi buzele de pe umărul meu stâng pe urechea stângă, de pe ureche pe gât şi iarăşi pe umăr. Acolo, în livadă, singuri, nu scoteam o vorbă. Ne lăsam înconjuraţi de tăcere şi de braţe. Fiecare, de braţele celuilalt.

*

Stau întinsă pe sofa şi citesc.

Într-o altă cameră, Toni face acelaşi lucru. Gândul meu îl cheamă. Încerc să regăsesc gustul sărutărilor lui rămase între dinţi. Ne desparte un perete opac, dar îi zâmbesc. Îmi răspunde cu zâmbetul lui. Vreau să cred asta. Cred asta.

*

Mintea mea dispune de o capacitate stranie. Transformă sunetele în imagini. E suficient să am ochii închişi. Aştept un sunet şi încerc să-l traduc. Îl transform în imagini. Adesea nu-mi iese. Adesea reuşesc.

Sărutul dat azi dimineaţă lui Toni a rămas neterminat.

A sunat telefonul. El s-a desprins din

îmbrăţişare. A mers să răspundă.

Braţele mele l-au eliberat. L-au regretat. Ar fi vrut mai mult.

Mi-am continuat ziua cu sentimentul că am lăsat în voia valurilor o corabie pe care n-o voi revedea o vreme.

*

Dac-aş putea să păşesc pe coridoarele minţii lui Toni, să văd gândurile şi dorinţele lui ca pe nişte uşi. Să bat. Dacă doreşte, să deschidă. Dacă nu, nu. Voi putea face vreodată asta?

*

Ieri seară s-a luat curentul în cartier. Eram la bucătărie, împăturam nişte feţe de masă. M-am speriat. O mână s-a lăsat în întuneric peste mâna mea. Inima stătea să-mi explodeze în piept.

Şoapta „Hai”, şi întunericul m-a tras după el. Atingerea unor obiecte cu colţuri ascuţite. Paşi făcuţi pe negru. Trecerea printre pereţi labirintici. La final, lângă fereastră, luna mi l-a arătat pe Toni. Iar Toni mi-a arătat luna.

*

Îmi place să fac duş, dimineaţa. Ceasul sună, sar ca arsă din pat. Ajung la baie, în faţa oglinzii, odată cu frumoasa adormită de dincolo de sticlă. Pun apă pe mâini, pe ochi. Reglez duşul şi mă arunc în calea jetului lichid, apa fierbinte mă atinge peste tot. Muşchii se relaxează în confortul apei. Când consider că e destul, închid robinetul. Prosopul mă îmbrăţişează ca pe cineva drag.

*

Astăzi sunt săracă. Gândesc ce am gândit nu demult şi ce voi gândi nu peste mult timp. Repetiţia îmi arată cât de săracă sunt. Gândul nu inventează simboluri noi, cum făcea odată. Sunt săracă.

Toni. Ochii lui. Ochii lui.

Mâna mea dreaptă se târăşte pe masă aidoma unui şarpe, înaintează cu mişcări şovăitoare către locul unde se odihnesc mâinile lui. Mâna mea, mâinile lui.

*

Toni îmi vorbeşte, mă descrie în cuvinte. Spune ce simte faţă de mine. Vreau să-i mulţumesc. Mă ridic pe vârful degetelor de la picioare, îmi apropii gura de gura lui. Când îl sărut, buzele lui încă mişcă.

*

Îmi plac şi una şi cealaltă.

Îmi place să stau în braţele lui Toni şi să ne povestim unul altuia nimicurile de peste zi. Flecărim. Râdem.

Îmi place şi când tăcem. Ochii lui Toni, în ochii mei. Şi-atât.

*

N-am ochi decât pentru Toni. Străzile oraşului sunt pline de zarvă. Agitaţie, energie cinetică, euforie cum n-am mai văzut. Mulţi oameni. Se mănâncă, se bea, se dansează bând şi mâncând. Sunt rostite cuvinte din cale-afară de

importante sau fără noimă. În timp ce toată lumea vorbeşte cu toată lumea, eu tac cu Toni.

*

Îmi imaginez că sunt degetul pe care, uneori, îl duci gânditor la buze.

Cât dor de tine poate să încapă între pereţii unei camere, Toni. Vreau să te păstrez o clipă sub pleoape, asta vreau. Mă fac ghem sub pături. Ochii mei te cer. Ochii mei te au. Mă gândesc la tine cu braţele amândouă.

*

Plâng în faţa computerului, scriind, nu pot lega un gând de alt gând. E noapte, târziu. Nu ştiu cum să-mi mişc gândurile. Nici mâna.

Există pentru tine pe lumea asta o fiinţă unică. Te duci pe la ea, îi faci vizite scurte, vizite lungi, într-o zi te întrebi dacă fiinţa unică este într-adevăr fiinţa unică. Simţi că se prăbuşeşte în tine o lume. Lumea pe care ai avut curajul s-o plăsmuieşti gândindu-te la amândoi. Îţi vine să plângi. Şi chiar plângi.

... În momentul în care tasta ultimele cuvinte, Nanako văzu pe ecran o fereastră de dialog cu textul:

Akiro cere permisiunea de a se conecta la această partidă în calitate de al doilea jucător. Accepţi, Nanako?

Japoneza îşi cuprinse instinctiv tâmplele între palme, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Clipe întregi, rămase în nemişcare, privind

paralizată cuvintele de pe ecran.

În faţa ei se deschise o altă fereastră de dialog:

Ştiu că eşti încă acolo. Accepţi, Nanako?

Se scutură brusc. Închise partida, fără să o salveze cum făcea de obicei. Se ridică de pe scaun şi merse grăbită la toaletă. Se aplecă deasupra chiuvetei, începu să îşi arunce apă rece pe faţă.

Când îşi simţi mâinile de gheaţă, se opri.

3.6

Afară se înserase.

— Ce faci, nu vii? strigă Nanako către Toni. Se răcesc aripioarele.

Barmanul stătea la gemuleţul mic de lângă tejghea şi încerca să închidă lamelele jaluzelei, rămase întredeschise. Gânditor, se oprise să privească nu ştiu ce în stradă.

— Toni! îşi repetă chemarea japoneza.

— Numai puţin, draga mea.

— Ce vezi acolo?

— Numai puţin.

Nanako merse şi ea în spatele barului, la ferestruica ce dădea spre stradă, privi alături de Toni printre două lamele din jaluzea pe care el le depărtase cu degetele. Afară, o mogâldeaţă ridicase capacul containerului de gunoi de lângă intrarea numărul 99, căuta febril răscolind pungile aflate înăuntru. *Un om al străzii*, gândi japoneza şi îşi chemă din nou soţul la masă.

— Hai.

— Stai puţin.

— Îl cunoşti? Cine-i?

— E Alex, desenatorul. Vecinul de la etajul trei. Trece uneori pe aici.

— Ce caută în container?

— N-am idee, în niciun caz mâncare. Probabil ceva important. E o persoană serioasă.

Umbra cenuşie a desenatorului desfăcu una dintre pungile din container. Dezamăgit, probabil nu găsise ce căuta, o aruncă înapoi şi se întoarse cu faţa spre partea carosabilă a străzii. În acel moment, Nanako îl recunoscu. Era clientul care jucase *Domino* la postul zece cu o zi în urmă. Fu pe punctul de a-i vorbi despre asta soţului ei. Ceva o reţinu şi se răzgândi.

— Mă aşez la masă. Te aştept, anunţă ea.

— Vin imediat.

Scrutând în continuare trotuarul opus, Toni văzu o siluetă cocoşată, individul care servise recent o bere în local lăudându-se că va prelua afacerea lui Pablo. Omul se opri în faţa uşii de la Colţul Clasic şi deschise cu cheia. *Formidabil*, îşi zise barmanul, *a reuşit bătrânul*. Ce îl nedumeri fu că Alex, renunţând să caute în container, se apropiase de magazinul de antichităţi, ale cărui ferestre erau acum luminate. Desenatorul privi în jur. Rapid, se strecură în vestibulul de la Colţul Clasic. Pe strada La Palma se petreceau lucruri inexplicabile, trase concluzia Toni. Lăsă jaluzeaua

şi se aşează la masă.

— Mulţumesc c-ai avut răbdare, se scuză.

Nanako pregătise aripioare de pui prăjite. Ar fi putut încerca vreun preparat tradiţional japonez, dintre acelea care se servesc cu două beţişoare, dar gătea întotdeauna mâncărurile lui preferate.

Cinau, ca de obicei, în berărie. Coborâseră jaluzelele uşii şi ale ferestrelor, se bucurau în linişte de clipele pe care le aşteptaseră o zi întreagă. Ea aranjase masa cu meticulozitate şi privea încântată cum Toni ronţăia carnea de pe oase cu o poftă de copil.

— Ai mai jucat *Domino*? se interesă barmanul.

— Da. Joc singură. Tu eşti ocupat, joc fără partener. Abia aştept lunea, să jucăm în doi. Apropo, la Top Computer n-au reuşit să-mi facă o copie după *Domino*. Fişierele sunt bine protejate.

— Te-ai întrebat, Nanako...? Cum ar fi... dac-am renunţa la afacerea cu berăria? o luă bărbatul prin surprindere.

— Ce vorbeşti? şopti ea.

— Nu m-am gândit serios, recunoscu barmanul punând mâna pe ultima aripioară din farfurie. Dar m-am gândit.

— Spune-mi...

— O vrei? întrebă el referindu-se la aripioară.

— Nu. Nu mai pot.

— Adevărul e, îşi continuă Toni ideea, că

după ce te-am găsit ne ducem viaţa ca doi colegi de serviciu. N-avem timp unul pentru altul.

— Vrei să te întorci la ziaristică?

— E o opţiune. Dă-ţi seama. Jumătate din zi am fi împreună. Am putea face o mulţime de lucruri.

— Când te simţi tentat să iei o decizie, spune-mi.

— Gata, la culcare. Sunt frânt.

— Şi eu, recunoscu Nanako.

Se ridicară de la masă, barmanul urcă în dormitorul de la etaj. Japoneza rămase să ducă farfuriile la bucătărie. Când ajunse în camera de sus, Toni se afla sub pătură, cu ochii închişi.

Nanako îşi puse pijamaua, se spălă pe dinţi şi se băgă în pat luându-şi soţul în braţe. Închise lumina. Curând, respira profund, regulat, semn că adormise. Barmanul deschise ochii şi o privi fără să mişte. După minute în care o contemplase la lumina slabă venită de la felinarele de afară, îşi luă mâna ei de pe gât. Se ridică din pat şi coborî în berărie. Localul era cufundat în întuneric. Mai mult pipăind decât văzând, merse în locutorio şi porni computerul lui Nanako. Se aşeză pe scaunul ei. Îl preocupa pasiunea asta spontană pentru *Domino*, faptul că ea juca singură un joc făcut pentru doi. Scoase un CD din sertar şi-l introduse în computer. Făcu dublu clic pe iconul având forma unei inimi într-o sticlă. Intră în meniu, căută dosarul cu textele partidelor salvate. Într-adevăr,

Nanako salvase textele în pdf, fie că jucase singură, fie că jucase cu el. Îl interesau partidele jucate fără partener, cele de la opţiunea *Jurnal*. Varianta *Jurnal* era interactivă, permiţând utilizatorului să introducă texte personale, pe care programul *Dominoului* le prelucra afişând simultan imagini relaţionate cu cuvintele. *Înfricoşător de complicat*, gândi Toni admirativ.

Deschise textele salvate de Nanako, descoperi că erau în spaniolă. Pentru ea ar fi fost simplu să joace în japoneză, una dintre cele opt limbi ale *Dominoului*, totuşi n-o făcuse. Asta îi dovedea barmanului că n-avea nimic de ascuns.

Textul ultimului *Jurnal* salvat începea astfel:

Am, aşa, o piele de culoarea caiselor, cum n-are nimeni aici în oraş. Ochii mei se unduiesc sub pleoape, ca gondolele. Astăzi am înţeles un lucru. Sunt conştientă de existenţa trupului meu numai când mă doare, când mănânc, beau, transpir, scuip, obosesc, doresc un alt trup. Ciudat... Cât am gândit asta, n-am fost conştientă de existenţa trupului meu. N-am avut trup.

Toni citi mai departe, încântat că putea să pătrundă în mintea soţiei sale. Savura fiecare cuvânt, fiecare frază.

Un pasaj îl puse pe gânduri:

Există pentru tine pe lumea asta o fiinţă unică. Te duci pe la ea, îi faci vizite scurte, vizite lungi, într-o zi te întrebi dacă fiinţa unică este într-adevăr fiinţa unică. Simţi că se prăbuşeşte în tine

o lume. Lumea pe care ai avut curajul s-o plăsmuieşti gândindu-te la amândoi. Îţi vine să plângi. Şi chiar plângi.

Barmanul nu putea fi sigur dacă textul îi aparţinea integral lui Nanako, sau dacă unele fraze fuseseră introduse automat pe parcursul partidei. Documentul nu evidenţia care dintre cuvinte aparţineau jucătorului şi care nu.

Înainte de a continua să citească, merse la frigider şi luă o bere. Noaptea era uscată, gâtlejul lui şi mai şi Duse cu sete sticla la gură, o bău pe nerăsuflate. Lăsă recipientul gol pe tejghea. Sticla semăna cu iconul *Dominoului*, doar că n-avea înăuntru vreo inimă.

Se apropie de gemuleţul dinspre stradă, desfăcu două lamele să privească afară. Strada La Palma era pustie. Nu. Uşa de la Colţul Clasic se deschise pe neaşteptate. Cineva ieşi alergând, cu o înverşunare pe care numai disperarea o poate da. Recunoscu silueta la lumina becurilor cu neon. Era desenatorul de la 99. Alex. Se împiedică de o bordură, continuă să alerge şi să şchiopăteze. Nu se îndrepta spre poarta unde locuia, coti pe strada San Andrés şi dispăru în noapte. Toni nu înţelese de ce. În magazinul de antichităţi se aprinseră luminile. Nimeni altcineva nu ieşi afară. *Fără îndoială, noaptea misterele curg în valuri*, medită barmanul. Rămas pe gânduri lângă geam, îl zări după zece minute pe desenator venind dinspre centrul medical aflat în direcţia opusă celei în care

fugise şi intrând pe poarta 99. La scurt timp, în mansarda de la etajul trei se aprinse un bec. Totuşi, strada nu se liniştise. Barmanul îl descoperi pe Pablo, cu peruca pusă, ieşind din magazinul de antichităţi pentru a privi spre mansarda luminată. Argintarul contemplă fereastra galbenă de la etaj şi se întoarse pe călcâie revenind în Colţul Clasic. *Ce poate să însemne asta*? se întrebă Toni. Ştia puţine despre cei care treceau pragul berăriei. Întotdeauna crezuse că n-aveau nimic de ascuns. Se înşelase.

— Ce faci, Toni?

Surprins, barmanul se întoarse.

Era Nanako. Oprită la jumătatea scărilor, îl privea nemişcată în întuneric. El nu găsi cuvinte să răspundă, merse să apese întrerupătorul de pe perete.

— Toni, te simţi bine?

— ... Da, draga mea. Sunt în regulă. Muream de sete. Am coborât să beau o bere.

— Nu mai e bere în frigiderul de sus?

— Ba da, ba da. Simţeam nevoia să mă mişc.

— Aş bea şi eu o înghiţitură...

— Vino, fac cinste, glumi el.

Japoneza coborî făcând treptele îmbrăcate în plastic să sune sub papucii de casă. Barmanul merse la frigider şi deschise încă o sticlă, i-o dădu. Nanako sorbi cu sete.

— E într-adevăr bună, spuse.

Îl strânse pe Toni în braţe, cât putu de tare.

Peste umărul barmanului, văzu computerul ei aprins în locutorio, şi înţelese.

3.7

Obosit după noaptea nedormită, Toni nu pridiea în a servi clienţii, tot mai mulţi pe măsură ce ora mesei se apropia. Majoritatea nu-şi permiteau un meniu complet în altă parte şi veneau la Mustaţa Galbenă limitându-se să mănânce un sandviş sau chiar numai gustarea oferită din partea localului lângă bere. În bucătărie, Veronica era ca băgată în priză, pregătea încontinuu salate şi aperitive. Nanako se afla la postul ei din locutorio.

Ca şi cum consumatorii de până atunci n-ar fi fost de ajuns, în berărie intră un grup de opt persoane, agenţi comerciali la costum şi cravată, dornici să-şi potolească foamea după o dimineaţă de alergat din casă în casă. Cerură toţi acelaşi lucru, hamburger şi Coca Cola.

— Veronica, opt hamburgere, îi strigă Toni romăncei.

— Înţeles.

— Grăbeşte-te.

Barmanul pregăti pe tejghea opt pahare cu cuburi de gheaţă şi opt sticle cu băutura răcoritoare. Sosiră din bucătărie hamburgerele. Doi tineri exagerat de slabi veniră să ia comanda pentru restul grupului. De fapt, toţi erau supli, observă Toni, mai puţin cel ce părea şeful, un

individ gras cu ochelari. Acesta mânca de zor, spunea cu gura plină vorbe de duh care pe ceilalţi păreau să-i amuze. Pe ecusoanele lor se vedea sigla unei firme naţionale de energie.

— Señor! îl chemă şeful cel corpolent pe barman.

— Spuneţi.

— Eu!... Chiar eu! Vă fac un contract de energie cu o reducere bestială. O să plătiţi cu 30 % mai ieftin curentul folosit la pregătirea hamburgerilor.

— Mulţumesc. Noi... ştiţi... se eschivă Toni oprindu-se când ceilalţi agenţi comerciali începură să râdă.

— Lasă-l, Paco, interveni o fată şi toţi se întoarseră la hamburgerii pregătiţi pentru ei cu un consum de energie fără reducere.

Barmanul îl zări prin ferestruica de la stradă pe Alex, ieşind de la Top Computer. Avea faţa plouată. Desenatorul păşi în direcţia uşii de la Mustaţa Galbenă. Veni direct la tejghea:

— Ziua bună. Toni, vreau să dau un telefon de la locutorio. Cum fac?

— Vorbeşte cu nevastă-mea, în spate.

Alex merse în fosta sală de mese unde se conectase săptămâna trecută la Internet, cu nesiguranţa cu care te mişti într-o cameră unde alţii au schimbat poziţia mobilelor. Japoneza îl recunoscu. Era desenatorul, cel ce jucase *Domino* la postul zece.

— Bună ziua, i se adresă. Ce doriţi?

— Să dau un telefon.

— Cabina 12, indică Nanako oferindu-i cartonaşul cu cifra corespondentă. Mi-l restituiţi când plătiţi.

Alex intră stingher în cabină. Femeia, surprinsă, îl observă imediat după aceea pe celălalt bărbat care poseda *Dominoul*, Pablo de la Colţul Clasic, cu peruca blondă pe cap, pătrunzând în cabina 7. Atentă la vorbele celor doi, încerca să descopere dacă în convorbiri menţionau cumva jocul video. Desenatorul spunea în receptor următoarele:

— Caut un om. Pablo Martinez. A administrat un magazin de antichităţi, la colţul dintre La Palma şi San Andrés. A predat afacerea şi parcă a intrat în pământ.

Nanako asculta încremenită. Acel Pablo Martinez despre care vorbea desenatorul în cabina 12 se afla la doi paşi de el, în cabina 7. Să intervină şi să-i pună în legătură? Decise să nu se amestece. Urmau să se întâlnească, evident, după terminarea convorbirilor.

Japoneza ciuli urechile când argintarul rosti:

— M-am întâlnit cu băiatul oriental care mi-a vândut jocurile video.

Aşadar, Pablo primise jocurile de la un băiat oriental. Povestea provenienţei CD-urilor devenea din ce în ce mai captivantă. Nanako nu reuşi să audă ce zicea în continuare argintarul, fiindcă

Alex ieşea din cabină şi venea să plătească.

— 80 de cenţi, ceru ea.

Desenatorul plăti, reveni în berărie. Japoneza îl auzi cerând o bere fără alcool. Termină convorbirea şi Pablo. Nanako aştepta să vadă dacă cei doi se vor întâlni.

— 2 euro şi 10 cenţi, spuse.

Argintarul plăti. Îi solicită:

— Un computer cu Internet, liber. Plătesc la sfârşit... Nu, se răzgândi el. Plătesc înainte. O oră de Internet.

— Un euro, răspunse Nanako înţelegând că Pablo rămânea în locutorio şi că întâlnirea nu se va produce.

Japoneza ştia ce avea să facă argintarul. Îl urmări cu coada ochiului cum introducea un CD în computer. CD-ul cu *Dominoul viselor*. Pablo se conectă cu aceeaşi femeie cu care jucase data trecută, Marta.

Gălăgia din berărie fu întreruptă de sunetul unei sirene. Centrul Madridului era obişnuit cu alarmele maşinilor de intervenţie care nu mai speriau pe nimeni. Totuşi, de data asta părea că se întâmplase ceva în apropiere. Îl văzu pe desenator abandonându-şi berea şi alergând afară. Cineva strigă ascuţit:

— Au venit pompierii!

— Arde la etaj! se auzi vocea altei persoane.

Agenţii comerciali şi ceilalţi clienţi se grăbiră să iasă în stradă. Doar Pablo, cu căştile pe urechi,

ignora ce se petrecea în exterior, absorbit de lumea *Dominoului* şi a viselor.

Toni strigă:

— Nanako, arde mansarda de peste drum.

— La 99?

— Exact.

Veronica umbla speriată de colo colo cu palma la gură, adulmecând parcă umbra morţii. Nanako o luă de mână, îi propuse:

— Hai. Să vedem ce se-ntâmplă.

Ieşiră împreună şi se rezemară cu spatele de faţada berăriei. Mulţi pompieri în costume negre cu dungi galbene se agitau pretutindeni cerând pietonilor să facă loc. Nu se ştie prin ce miracol, două autovehicule gigantice de culoare roşie reuşiseră să pătrundă printre maşinile parcate pe îngusta stradă La Palma.

— Nu reuşim să spargem uşa, urlă cineva.

Situaţia părea în impas. Câţiva pompieri derulau furtune în încercarea de a le conecta la unul dintre camioanele de intervenţie.

— Este aproape vreo gură de incendiu? Este o gură de incendiu? striga imperativ cel care dirija operaţiunea.

Nanako îl văzu pe Toni scoţând capul pe gemuleţul de lângă tejghea şi chemând:

— Aici! Conectaţi aici.

Doi pompieri dădură buzna în berărie şi deschiseră uşiţa pătrată indicată de Toni. Desfăşurară furtunul făcut colac, îi înşurubară

capătul la ţeava vopsită în roşu. Un pompier fugi afară ţinând strâns celălalt capăt.

— Dă drumul la apă, se auzi un ordin.

Pompierul rămas înăuntru făcu întocmai. Spre ferestrele învăluite în fum negru se îndreptau două jeturi de apă, unul de la furtunul din berărie şi unul aparţinând maşinii de intervenţie. De pe platforma unui camion fu înălţată o scară spre etajul trei. Pe două ferestre ale mansardei continua să iasă un fum gros şi întunecat. Veronica plângea fără lacrimi. Un pompier curajos urcă scara şi ateriză pe terasă. Sparse geamul uşii de acces în locuinţă ferindu-se agil când flama din interior, alimentată de aerul proaspăt, deveni mai mare. Aplecat de spate, pătrunse temerar în interiorul apartamentului şi dispăru în norul dens.

— Riscantă meserie, îi şopti japoneza Veronicăi.

Cu mâna dreaptă la gură, romînca suspina. Pompierul de la etaj apăru în terasă având pe umăr corpul nemişcat al unei femei. Cu eforturi considerabile, reuşi s-o coboare pe scară până la sol.

— Respiră! strigă doctorul coborât ca o vijelie din ambulanţa SAMUR sosită în trombă. La o parte. Faceţi loc.

Doi infirmieri întinseră femeia leşinată pe o targă. Din imobilul incendiat ieşi desenatorul, cu faţa neagră de fum. Se adresă medicului:

— Sunt soţul ei. Urc şi eu.

— Cum? întrebă şoferul.

— E soţia mea.

— În regulă. Urcă în spate. Ţine-te bine. Să nu deranjezi doctorul.

Şoferul închise cu dexteritate uşile ambulanţei, demară cu girofarurile aprinse şi cu alarmele vuind. Pompierii continuau să arunce apă spre mansardă.

— Să intrăm, Veronica. S-a terminat cu bine, o încurajă japoneza.

Nanako se întoarse la locul ei. În locutorio, Pablo se pregătea să plece.

— La revedere, salută el cu o sclipire stranie în ochi.

— La revedere...

Japoneza se aşeză.

Realiză că lăsase la vedere, peste reviste, CD-ul cu *Dominoul viselor*. Numai un orb nu l-ar fi văzut. Acum argintarul ştia că ea avea jocul. Resemnată, luă discul şi îl băgă în sertar. Auzi hărmălaie în berărie, se ridică să vadă ce se întâmpla. Un bătrânel cocoşat, în mare vervă, îi adusese în local pe pompierii din cele două camioane şi ţipa cât îl ţinea gura:

— Fac cinste tuturor! Trăiască pompierii Madridului!

La care clienţii din local răspundeau:

— Trăiască!

Şeful pompierilor încerca să-l convingă pe

bătrân că erau în timpul serviciului şi nu puteau consuma alcool.

— Înţeleg, nu se lăsă descurajat bătrânul. Atunci ce beţi?

— Aquarius de portocale pentru toţi, decise şeful. Cu gheaţă.

Pompierul privi spre barman şi-l asigură:

— Nu vă faceţi probleme, nu murdărim. Rămânem în picioare. Imediat plecăm.

— Ai auzit, Toni? se adresă cocoşatul către barman ca şi cum l-ar fi cunoscut de când lumea. Aquarius pentru toţi. Trăiască pompierii noştri!

Nanako îi privea pe bărbaţii murdari din cap până-n picioare şi îşi aminti că Toni amâna de ceva vreme să facă revizia extinctoarelor, din cauza încasărilor scăzute. După închidere, cu siguranţă urmau să vorbească despre asta.

Între timp, Veronica adusese din bucătărie o tavă cu cârnăciori în care înfipsese scobitori, se întrecea în a-l îmbia pe fiecare pompier în parte. Majoritatea refuzau spunând că nu le era foame.

— Serviţi, insista românca. Serviţi, señor.

Un pompier închise robinetul de la hidrantul berăriei. Lăsă furtunul grămadă pe podea explicând că trebuia să se usuce înainte de a fi rulat din nou. Eroii zilei îşi băură paharele cu Aquarius şi părăsiră barul în ovaţiile celor dinăuntru.

— Eu plătesc, se lăuda cocoşatul. Trăiască pompierii noştri!

Străină de agitaţia din local, în intimitatea din locutorio, Nanako începu o partidă de *Domino*. Toni era la tejghea, ocupat cu recuperarea paharelor, grăbit să deschidă ferestrele pentru a scăpa de mirosul de fum.

Japoneza juca singură. La răstimpuri, câte un client intra lăsând aerul curat să pătrundă înăuntru. Într-un astfel de moment, Nanako îl zări afară pe Pablo, stând cu mâinile la spate şi contemplând meditativ faţada incendiată. Argintarul îşi aranjă peruca. Plecă în direcţia Colţului Clasic, dispărând din cadrul uşii.

Răsucindu-se spre ecran, Nanako înmărmuri. În clipele în care privise în altă parte, de undeva din reţea cineva se conectase la partida de *Domino*, cu parola pe care doar ea şi Toni o ştiau. *Imposibil*, îşi spuse.

Pe ecran apărură două cuvinte mici, negre:

Akiro: conectat.

3.8

Duminică seara. O seară liniştită.

În spatele tejghelei, Toni ştergea cu aer profesional un pahar albastru fără picior. Apropiindu-se de gemuleţul de la stradă, se uită spre ferestrele mansardei incendiate în urmă cu o săptămână. O văzu fugitiv pe soţia desenatorului în terasă. Se întorsese acasă. Femeia avea, se zvonea, arsuri de gradul doi pe suprafeţe mici. Pompierii făcuseră o treabă bună, interveniseră la

timp. Zilele trecute, barmanul zărise o echipă de muncitori roind în apartamentul afectat cu scopul de a-l face locuibil.

Lui Toni îi atrase atenţia o maşină de poliţie parcată pe trotuar, lângă Colţul Clasic. Din ea coborâră doi agenţi. Cel mai înalt se îndreptă spre coaforul Paris, celălalt intră în magazinul de antichităţi. *S-o fi întâmplat ceva*, trase concluzia.

După cinci minute, agentul înalt trecu pragul berăriei.

— Bună ziua, cu ce vă servesc? întrebă Toni.

— Antonio Muñoz Romero? se interesă agentul privindu-l întrebător.

— Da, sunt eu.

— Agent Carlos Gómez de la poliţia Madrid. Doresc să vă vorbesc.

— Vă ascult.

— Nu aici...

— Putem vorbi în spate, în bucătărie. E un control?

— Vă explic. Aş prefera să vorbim în magazinul de antichităţi de alături. Durează puţin, se scuză agentul.

— În magazinul de antichităţi? se miră barmanul amintindu-şi că nu-l suporta pe cocoşat. E duminică. Mă obligaţi?

— Aş aprecia dispoziţia dumneavoastră de a colabora, replică agentul cu tact. Toni stătu să cugete o clipă, strigă spre bucătărie:

— Veronica, ai plecat?

Românca apăru cu promptitudine:

— Sunt aici, domnule.

— Rămâi la bar, mă înlocuieşti.

— Bine, domnule.

— Un moment, se adresă Toni agentului. Îi spun soţiei că lipsesc.

Barmanul merse în locutorio şi se aplecă spre Nanako pentru a-i şopti la ureche:

— A venit cineva de la poliţie. Zice că vrea să vorbească cu mine, la magazinul de antichităţi.

— Ce s-a-ntâmplat? se nelinişti japoneza.

— Nimic. Nu stau mult, adăugă Toni şi o sărută pe păr.

Revenit lângă agent, îi comunică fără entuziasm:

— Sunt gata.

— Să mergem.

Se îndreptară spre uşă, ieşiră pe rând.

— Pot şti despre ce-i vorba? încercă Toni să scoată ceva de la agent.

— Sigur că da. Imediat ce ajungem.

În Colţul Clasic plutea o atmosferă însufleţită. Barmanul descoperi în sala puternic luminată mulţi vecini. Cocoşatul discuta aprins cu Julián, bărbosul de la Top Computer, în timp ce ai doilea agent încerca să tempereze spiritele aruncând câte un *Asta nu-i important*.

— A, ospătarul nostru! exclamă înţepat anticarul întorcându-se spre Toni.

— Tăcere, interveni celălalt agent. Eu

vorbesc.

Poliţistul îl inspectă pe barman cu o privire pătrunzătoare. Avea o frezã impecabilă şi ochi care te sfredeleau, semăna cu manechinele masculine din revistele de modă.

— Agent Santiago Barea, se prezentă scurt. Anchetăm o spargere în magazinul de antichităţi al domnului de Frutos. Vă rog să-mi răspundeţi la întrebări.

— Să vedem... rosti Toni agasat de privirea răutăcioasă a cocoşatului.

— La ce oră aţi închis localul în noaptea de luni 19 septembrie?

— Credeţi că mai ştiu? se concentră barmanul. Pe la miezul nopţii, sau o jumătate de oră după.

Intră în magazin Alex, desenatorul, însoţit de agentul Gómez, dispărut în urmă cu câteva minute.

— Ce să înţeleg, aţi închis berăria la zero treizeci sau la unu noaptea?

— Cred că era între, pe la unu fără un sfert. Nu-mi amintesc exact.

— Şi n-aţi auzit nimic, n-aţi văzut nimic suspect la magazinul de antichităţi?

— Nu, dădu Toni din umeri privind într-o parte spre grupul de vecini în care desenatorul îşi freca mâinile nervos.

— Aţi cumpărat marfă de aici, din Colţul Clasic? se interesă agentul.

— Recent, sau mai demult?

— Ce contează, aţi cumpărat ori ba?

— Am cumpărat, dar nu de la el, îl arătă Toni pe bătrân. De la cel care a avut magazinul înainte, Pablo Martinez.

Cocoşatul nu se putu abţine şi interveni adresându-se barmanului:

— N-ai intrat dumneata nici să arunci o privire de când am preluat afacerea?

— Nu, răspunse sincer Toni. Pe cuvântul meu. N-am avut timp.

Don Luis nu păru mulţumit de răspuns, insistă pe lângă poliţistul oacheş:

— Domnule agent, v-am cerut s-o aduceţi pe soţia lui. În ultima săptămână mi-au intrat două chinezoaice în magazin.

Furios, Toni izbucni:

— Soţia mea e japoneză.

— Ce contează? făcu cocoşatul un gest a lehamite. V-am cerut s-o aduceţi şi pe soţia lui.

— Soţia mea n-a călcat în magazinul ăsta, rosti apăsat barmanul. Garantez.

— Ajunge, decretă agentul Barea. Cu dumneavoastră am încheiat. Vă mulţumesc.

Se întoarse spre grupul de vecini, ca şi cum Toni n-ar fi existat.

— Vorbim cu Alex Garcia. Sunt agent Santiago Barea. Numele complet e Alex Garcia Bustos, ca pe cutia poştală?...

Barmanul le întoarse spatele tuturor, ieşi în

stradă trântind uşa.

Păşind alene pe trotuar, Toni încerca să-şi explice de ce nu le spusese poliţiştilor ce văzuse în noaptea aceea. Poate pentru că desenatorul fusese de faţă. Sau din cauza antipatiei ce-o nutrea faţă de cocoşat.

Nanako îl aştepta cu anxietate, se întreba care putea fi motivul discuţiei cu poliţia.

— A fost totul bine? veni japoneza în întâmpinarea lui.

— Nimica toată. Cineva a dat o spargere la magazinul de antichităţi. Poliţia vorbeşte cu vecinii, să afle dacă vreunul a observat ceva.

— Am fost îngrijorată.

— Crede-mă, n-ai de ce, o luă el pe după umeri. Nu uita, dimineaţă zburăm spre plajă. Málaga, sosim! La asta gândeşte-te. Merg s-o înlocuiesc pe Veronica, cred că aşteaptă să plece.

Veronica, însă, n-avea grabă. Toni o descoperi râzând pe înfundate cu un client de vârsta ei. Omul ceruse un cocteil şi-i spunea romăncei:

— Să nu uiţi lămâia, frumoaso.

— Invers se aşază lămâia, Veronica, interveni barmanul intrând în spatele tejghelei. Lasă-mă pe mine. Hai, du-te şi schimbă-te.

Veronica se făcu nevăzută fără să comenteze, jovialul clientul deveni tăcut.

Un alt muşteriu îl avertiză pe Toni:

— Poliţia e în faţa berăriei.

Aşa era. Agentul cu faţa de fotomodel şi cocoşatul se aflau lângă intrare vorbind agitaţi. *Nesuferiţii ăştia*, îşi spuse barmanul. Aproape fierbând, Toni ieşi de după tejghea, merse direct la ei:

— Bună seara. Vă pot fi de folos?

Bătrânul se uita la barman cu o privire diabolică. Agentul Santiago Barea rosti calm:

— Dorim să vorbim cu soţia dumneavoastră.

Toni simţi că-şi pierde controlul. Răspunse crispat, ridicând vocea:

— Soţia mea nu doreşte să vă vorbească.

— S-o întrebăm mai bine pe ea, sugeră poliţistul.

— Soţia mea nu doreşte! E clar?

Agentul îi aruncă o privire cu subînţeles cocoşatului, spuse către barman:

— Vă dorim o seară bună. La revedere.

Toni nu reveni în local decât după ce se asigură că vizitatorii nedoriţi intraseră la Colţul Clasic.

... Seara trecu repede. Pe la unsprezece rămaseră în berărie trei clienţi, barmanul coborî pe jumătate persiana uşii de la intrare. După ce ultimul muşteriu îşi termină consumaţia şi plecă, închise localul.

— La culcare, iubito, îi spuse japonezei luându-i faţa în mâini. Ne trezim devreme.

— Nu mănânci?

— Sărutul tău îmi ajunge. Serios, nu mi-e

foame. Ţie?

— Deloc.

Urcară înlănţuiţi până în dormitorul unde valizele erau deja făcute. Rupţi de oboseală, se culcară în hainele de lucru, îmbrăţişaţi…

La şase fix sună ceasul. Continuară să caşte, tolăniţi pe cearşaful alb, vreo cinci minute. Merseră împreună la duş. Într-un sfert de oră erau îmbrăcaţi.

— Cobor valizele la uşă şi merg să aduc maşina, anunţă Toni.

— Te aştept jos.

Barmanul merse după minifurgoneta Renault aflată într-un garaj închiriat la subsolul bibliotecii de pe strada Monteleon. O luă pe Nanako şi încărcă valizele în vehiculul pe care urmau să-l adăpostească în parcarea aeroportului.

La ora şapte erau în avionul de Málaga. La nouă ieşeau pe străzile oraşului lui Picasso. Luară un taxi, lăsară bagajele în camera hotelului Ibis, rezervată cu anticipaţie. Se îmbrăcară lejer şi merseră direct la plajă. Nanako vedea în plajă un fel de parc şerpuitor, o încântau plimbările pe nisipul umed, mai ales înainte de orele la care turiştii făceau ca ţărmul să devină o piaţă aglomerată. Alerga ca un copil ori de câte ori i se părea că vede o scoică mare şi căuta opinia soţului ei în legătură cu descoperirile făcute:

— O vezi, Toni? O vezi?

El zâmbea reţinut, neputându-se elibera de

starea de încordare din ultimele zile.

— Toni, o vezi? ciripi Nanako arătând altă scoică.

— O văd, confirmă el.

Japoneza îşi cunoştea bărbatul, simţi că nu era în apele lui. Veni lângă el, îi pieptănă tandră părul cu degetele.

— Toni, eşti obosit.

— Tu nu?

— Lunea? Niciodată. Viaţa noastră în doi se măsoară în zile de luni. Simt că explodez de fericire.

— Cred c-ar fi bine dacă am închide berăria, şopti barmanul absorbit de propriile gânduri.

— Tot la asta te gândeşti?

Toni nu-i răspunse, pe terasa de lângă plajă i se păru că vede, apoi fu sigur că-l vede pe Pablo Martinez de la Colţul Clasic, la o masă cu soţia lui. Ce descoperire! Deci în Málaga se refugiase argintarul de teama creditorilor...

— Mi-e foame, iubito, mărturisi barmanul.

— Să luăm micul dejun. Undeva aproape.

— Perfect.

— Vino, îmi place terasa asta, propuse Nanako.

— Nu vreau aici.

— De ce, Toni? E la doi paşi.

— Pe terasa asta nu. Să căutăm alta. Hai...

3.9

Pentru Nanako, dimineaţa de marţi fu plină de regrete. Regrete pentru orele petrecute cu Toni în Málaga, care îi alunecaseră printre degete precum firele de nisip de pe plajă. În faţa computerului din locutorio, savura în gând săruturile furate sub felinarele portocalii, pe aleile urbei de la malul Mediteranei.

Toni ştia să-i arate că o iubeşte. Pentru mulţi, barmanul părea preocupat numai de administrarea berăriei, de contabilitate şi aprovizionare. Dar soţul ei dispunea de o uriaşă rezervă interioară de tandreţe, din care scotea la iveală rar şi puţin. Excursia în Málaga fusese una dintre acele ocazii.

Luaseră micul dejun pe o terasă decorată cu plase de pescuit, unde albatroşi cât raţele veneau să ciugulească bucăţile de pâine aruncate de turişti. După dimineaţa superbă pe plajă, vizitară muzeul cu picturile lui Picasso, japoneza le admiră ca pe nişte autopsii geniale făcute de un patolog ce folosise pensula în loc de bisturiu.

Toni propuse să se deplaseze în maşină treizeci de kilometri până la nu ştiu ce peşteră renumită. N-o făcură, ea insistă să se plimbe pe străzile înţesate de turişti englezi, unde un spaniol împreună cu o japoneză nu atrăgeau atenţia. Săruturile lor, nici atât.

Luară prânzul la restaurantul hotelului. *Paella* cu fructe de mare, o reţetă locală. Mâncară ca sparţii şi urcară în cameră să se odihnească.

Barmanul ducea dorul siestelor de altă dată, obicei la care fusese nevoit să renunţe de când preluase Mustaţa Galbenă.

După amiază dădură o tură prin magazinele de suveniruri. Japoneza căută ceva pentru Veronica, ştia că orice atenţie personală o impresiona pe româncă până la lacrimi. Îi cumpără un lănţişor făcut din scoici rotunde, de culoarea sidefului.

— Crezi c-o să-i placă ieftinitura asta? întrebase Toni. Nu era bine să-i luăm ceva scump?

— Nici vorbă. N-o cunoşti pe Veronica, îl linişti Nanako.

De la magazine reveniră pe plajă. Băgară încălţămintea într-o pungă de plastic, bucurându-se să simtă nisipul sub tălpile goale. Merseră vreun kilometru de-a lungul ţărmului, pustiu la asfinţit, pe lângă marea ce le întindea sub picioare cearşafuri albe. Osteniţi, se întinseră într-un şezlong de lemn, dintre cele amenajate pentru turişti. Curând, pe mare se aprinseră lumini îndepărtate: stele, sau vapoare în larg. Acolo, în şezlong, în murmurul valurilor, Nanako avu curaj să-i vorbească pentru prima dată despre vecinii care posedau exemplare din *Dominoul viselor*, Alex şi Pablo.

— Eşti sigură? o întrebase Toni.

— Fără îndoială. Evident, şi soţiile lor au câte un CD.

— L-am văzut pe Pablo azi dimineaţă. Aici, pe

plajă...

— Serios?

— De-aia n-am ales terasa aceea. Nanako, ce-ar fi să vorbim cu ei? Le spunem totul. Poate ştiu mai multe despre ce se întâmplă cu jocul ăsta.

— Cum adică despre ce se întâmplă cu jocul ăsta? ceru ea explicaţii.

— *Dominoul*... vine de nicăieri. Ai mai căutat informaţii despre joc?

— Pe net nu există nimic. Tăcere absolută.

— Suspect, nu crezi?

— Normal nu este, răspunse ea negăsind puterea să adauge ceva despre intrusul care se conectase la partida ei cu o zi în urmă.

Dinspre bungalow-urile aflate lângă plajă începu să se audă tare acordurile unei melodii ritmate, pe Nanako o încânta melodia aceea. Se ridică şi-l trase pe Toni pe nisip:

— Hai. Să dansăm!

Barmanul, îmbătat de farmecul ei, acceptă. Se lăsă purtat de ritmul amestecat cu foşnetul valurilor. Tălpile lor desenară pe plajă sute de urme, luna le umplea necontenit cu lumină galbenă.

Se despărţiră de mare târziu, drumul până la hotel fu o îmbrăţişare lungă. Toni nu se dezlipise de Nanako nici când lăsă bacşiş şoferului de taxi şi nici multe ore după aceea, pe patul imens din camera mirosind a lavandă...

În zori, un tren de mare viteză îi purtă înapoi

în capitală, din gară merseră la aeroport să recupereze Renaultul. Dormiră până la douăsprezece, ora de deschidere din fiecare marţi.

Toni era epuizat, dar fericit. Umplea paharele clienţilor cu gândul la ziua precedentă, la Nanako, la viaţa lor în doi pe care ar fi dorit-o lungă, cât o plajă nesfârşită.

Se deşteptă din reverie când văzu Volvo-ul lui Pablo oprind în faţa Colţului Clasic. Măi să fie, ieri îl văzuse în Málaga, azi iată-l în Madrid. *Probabil mai au de luat lucruri din apartamentul de la etaj*, presupuse barmanul. Îl zări pe argintar intrând în magazinul de antichităţi. După câteva minute intră şi soţia lui.

Toni merse să-i spună lui Nanako ce se petrecea. Strigă în direcţia bucătăriei:

— Veronica!

— Da, domnule, apăru romînca toată numai zâmbet etalând colierul de scoici primit de la şefii ei.

— Înlocuieşte-mă un moment.

— Sigur, domnule.

Barmanul trecu în locutorio şi-i şopti japonezei:

— Au sosit vecinii de la magazinul de antichităţi. Pablo şi nevastă-sa.

— Cei pe care i-ai văzut în Málaga?

— Ei.

— Unde-s?

— Au parcat maşina la colţ. Ar fi bine să

vorbesc cu Pablo despre *Domino*. Şi cu Alex.

Toni era entuziasmat de idee. Nanako încercă să-l tempereze.

— Ştiu şi eu? Gândeşte-te.

— O.K., vorbim mai încolo. Mă întorc la tejghea.

Barmanul reveni la postul său.

Nu trecu mult şi în berărie îşi făcu apariţia argintarul. Jovial, proaspăt, fără perucă.

— M-am întors, salută cordial.

— Să vezi şi să nu crezi, rosti barmanul. Mă bucur să te văd, Pablo.

— Mersi, bătrâne. Dă-mi o bere.

În ochii lui Toni se citea că îşi amintea de vechile datorii, argintarul se grăbi să lase totul clar:

— Stai liniştit. Am cu ce plăti.

Barmanul îi servi halba împreună cu o porţie de urechiuşe de porc pregătite de Veronica.

— E mai cald aici decât în Málaga, opină Pablo.

Mie-mi spui? gândi Toni. Vru iniţial să încuviinţeze şi să adauge câteva cuvinte. Fu solicitat de un client de la celălalt capăt al barului, îl lăsă singur pe argintar. Pablo îşi bău berea cu satisfacţie, mâncă jumătate din porţia de urechiuşe. Puse două monede de un euro pe tejghea şi păşi în locutorio.

— O cabină, i se adresă japonezei.

— 2 este liberă.

— Mulţumesc.

Nanako îl urmări discret, decise să-l asculte când vorbea.

— Bună, Pedro. Am ajuns în Madrid, comunică Pablo cuiva pe un ton distant. Am închiriat o camionetă, vine după lucrurile noastre. Ajunge la voi mâine, pe la trei după-amiază... Dacă mă caută cineva, spune... Pedro?... Pedro?

Discuţia nu decursese sub auspiciile dorite de argintar. Acesta închise telefonul lent, cu perfectă stăpânire de sine. Ieşi din cabină şi se apropie de japoneză scoţându-şi portofelul.

— 30 de cenţi, îi dădu Nanako tichetul.

Pablo plăti, părăsi localul. Japoneza alergă la bar să-l întrebe pe Toni în şoaptă:

— Ai vorbit despre *Domino*?

— Nimic.

— Dar el? A amintit ceva?

— Nu. Cred că s-au întors în locuinţa de la magazin. I-am văzut scoţând din maşină bagaje şi ducându-le în Colţul Clasic.

Ca la un semn, priviră spre stradă. O văzură pe soţia argintarului, dincolo de geamul coaforului Paris, chemându-şi înăuntru soţul prin gesturi ale mâinii.

— Când vorbesc cu Pablo, te anunţ, promise Toni.

Japoneza încuviinţă, se întoarse la scaunul ei.

Conversaţia despre argintar îi reaminti momentele pasionate petrecute în Málaga,

plimbările în doi, săruturile sub felinare. Nanako, asta se întâmpla rareori, n-avea chef de lucru. Deschise *Dominoul*. Dorea să joace o partidă. Degetele fine îi dansau pe claviatură cu dexteritatea unui pianist experimentat. Alese opţiunea *Un jucător*. Dintre scenariile disponibile, se opri la *Mlaştina*. Nu începu bine partida că observă deschizându-se pe ecran o fereastră text: *Akiro*: *conectat*.

Se înfioră. Privi cu coada ochiului spre berărie, la soţul ei aflat în spatele tejghelei. Intră în meniu şi apăsă fără ezitare tasta de ieşire din joc.

Nanako: deconectată.

3.10

— Veronica, ajută-mă să aduc patru mese de la subsol, îi ceru Toni româncei văzând că în local nu rămăsese nimeni.

— Vin, domnule, se zori bucătăreasa.

Aduseră împreună, una câte una, patru mese de plastic verzi, înguste. Le scoaseră în faţa berăriei. Urcară din beci şi opt scaune, câte două pentru fiecare masă.

Strada La Palma părea fără viaţă.

— De ce folosim mesele, domnule? întrebă Veronica.

— Azi e *Noaptea cărţilor*. La lăsarea serii, lumea va începe să circule.

— Ce-i asta, o sărbătoare?

— Nu chiar. Un eveniment cultural. Şi comercial. O să fie trecere pe străzi. În parcul Retiro se deschide o piaţă de cărţi. Închidem mai târziu decât de obicei.

— Trebuie să stau peste program?

— Nu, Veronica. Mă descurc. Lucrezi orarul normal. Ia o cârpă, şterge mesele şi scaunele. Aşază-le lipite de perete, aşa... Câte o masă şi două scaune. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Toni reveni la tejghea, căută în sertare licenţa pentru terasă. O obţinuse în urmă cu o lună, era bine s-o ţină la îndemână. Un control putea ateriza oricând. Nanako, din locutorio, îi trimise un zâmbet prin aer.

— Don Toni! strigă Veronica din stradă.

— Ce se-ntâmplă?

— Se poate folosi terasa?

Barmanul privi pe gemuleţ să vadă cine dorea să ia loc la mesele de pe trotuar. Surpriză. Cocoşatul de la Colţul Clasic. Fără tragere de inimă, răspunse:

— Da. Se poate.

— Luaţi loc, îl invită Veronica pe bătrân la una dintre mesele ce sclipeau de curăţenie.

— Mulţumesc. Bună ziua, Toni, salută bătrânul.

— Cu ce vă servesc? întrebă barmanul.

— Un suc de piersici.

— Doar atât?

— Atât.

Toni pregăti băutura răcoritoare, o chemă pe româncă:

— Veronica, du paharul la masa domnului.

Bucătăreasa îndeplini ordinul şi continuă să cureţe scaunele de plastic.

Barmanul uită complet de cocoşat. Pe uşă intră vechiul lui prieten, Vicente, redactorul şef de la săptămâna.

— De când nu te-am văzut, omule! se bucură Toni şi ieşi de după tejghea să-şi îmbrăţişeze musafirul.

— Dragul meu, ţi-am simţit lipsa, îl strânse ziaristul afectuos de după umeri.

— Cred c-au trecut trei ani.

— Ai uitat unde-i redacţia noastră. Trebuie să te cert.

— Recunosc, rosti spăşit barmanul. M-am dat la fund.

— Dacă nu vine muntele la Mohamed...

— Vine Mohamed la munte, îl completă Toni. Ce vrea să servească Mohamed? Eşti invitatul meu.

— O bere merge la fix pe căldura asta. Ai făcut schimbări în berărie, nu glumă.

— Ştii ce, zise barmanul, să ne aşezăm un pic la masă, să vorbim pe îndelete.

Mintea lui căută o soluţie şi, ca de obicei, soluţia se numea:

— Veronica! strigă el.

— Da, domnule.

— Lasă mesele şi înlocuieşte-mă la tejghea.

— Sigur, domnule.

Toni luă două sticle de bere, se aşeză împreună cu oaspetele la o masă lângă fereastră.

— Arăţi bine, îi făcu Vicente un compliment. Spune-mi, ce-ai mai făcut în timpul ăsta?

— Multe.

— De exemplu?

— M-am însurat.

— Pe bune? Soţia ta? Cine e?

— Lucrează aici, cu mine.

— Nu-mi spune... Nu poate fi femeia asta, Veronica...

Barmanul râse copios.

— Nu. Soţia mea e acolo, zise arătând-o pe Nanako în locutorio.

Vicente privi femeia cu trăsături orientale, rămase în tăcere.

— E japoneză, îl lămuri barmanul.

— Ce să zic? După cum te cunosc, sigur e o persoană deosebită.

— Este.

— Hai, zise Vicente, prezintă-mi-o.

Merseră împreună în locutorio, Toni îşi recomandă musafirul:

— Un fost coleg de la ziar. Am fost prieteni buni.

— Vicente Ranera, rosti ziaristul.

— Nanako, răspunse timidă japoneza.

Doi clienţi intrară în locutorio, barmanul şi Vicente făcură un pas înapoi. Redactorul şef apucă să spună:

— Încântat de cunoştinţă.

Văzând că soţia lui avea treabă, Toni propuse:

— Vicente, să ne întoarcem la masă.

Reveniră la sticlele de bere, dădură pe gât o parte din conţinut.

— Ştii de ce-am venit? întrebă ziaristul pe un ton complice privind circumspect în stânga şi-n dreapta.

— Ca să-mi cunoşti nevasta, se amuză barmanul.

— Nu, vorbesc serios.

— De ce?

— Mă pensionez, Toni. Nu mai pot trage ca înainte. Îmbătrânesc, stresul e enorm.

— Aceleaşi probleme cu inima?

— Aceleaşi.

— Îmi pare rău. Eşti un şef de redacţie de mâna-ntâi, Vicente. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

— Toni, las-o baltă. Tu eşti cel care are talent cu carul. Ştii bine, eşti la fel de bun ca greii de la marile ziare.

— Exagerezi.

— Deloc. Ştiu ce zic. Sunt vulpe bătrână. Tu eşti un leu tânăr.

— Ei, nu chiar atât de tânăr.

— Trec la subiect. E timpul să mă retrag. În filfizonii care mă-nconjoară n-am încredere. Rataţi cu fumuri.

— Bine, ei duc redacţia înainte.

— Tu-nţelegi ce spun. N-au stofă, n-au chemare. De-aia te-ntreb. Vrei să-mi preiei postul? M-am gândit aşa... revii pentru început în redacţie şi treptat îţi transfer atribuţiile mele.

Barmanul încremeni.

— Deci de-asta ai venit, murmură el.

— Da, Toni. De-asta am venit, continuă Vicente şi bău berea până la fund.

Se ridică punând mâna pe umărul prietenului său:

— Te cunosc. Tu nu iei deciziile într-o secundă. Îţi dau termen de gândire o lună. Când sun, trebuie să spui doar un cuvânt. *Da* sau *Nu*. Asta-i tot... La revedere, bătrâne.

— La revedere, şopti Toni privind în urma ziaristului care pleca scuturând perdeaua de mărgele din uşă.

Luă sticlele de bere, reveni la bar.

— Veronica, pregăteşte-te de plecare.

Românca îşi dădu jos şorţul. Salută respectuos, porni spre casă.

Afară se lăsase întunericul. Barmanul se aşează gânditor pe un taburet de lemn, avea încă în urechi oferta lui Vicente. Era adevărat, în ultima vreme cochetase cu ideea de a lăsa berăria pentru a reveni la un serviciu normal, totuşi postul de

redactor şef nu era ce-şi dorea. Dacă accepta, însemna să stea şi mai puţin în compania soţiei lui. Căuta un post de opt ore, cel mult.

— Bună, Toni, îl trezi cineva din visare.

La gemuleţul dinspre stradă apăruse bustul lui Alex, vecinul de la 99. Barmanul îşi aminti că desenatorul lucra pentru săptămâna.

— Bună seara, Alex.

— O Fanta de lămâie pentru soţia mea. Şi o bere pentru mine.

Toni se ridică de pe taburet.

— S-a făcut.

O căută pe Veronica în bucătărie, nici urmă de romîncă. Nanako îl observă din locutorio şi-i strigă:

— Veronica a plecat. Te-a salutat, n-ai auzit.

— Aşa? Nicio problemă.

Pregăti băuturile pentru desenator, ieşi cu ele la gemuleţ.

— Plătesc acum? se oferi desenatorul.

— Nu te preocupa. Plăteşti la urmă.

— Ce noapte, adăugă Alex.

Barmanul îşi aminti că era *Noaptea cărţilor*. Aşteptata afluenţă de clienţi nu se produsese.

— Da, căldură mare, răspunse.

Revenit lângă taburet, descoperi că Nanako îl aştepta.

— Toni, până când ţinem deschis? întrebă ea cu voce tare fără să observe clienţii de pe terasă.

— Încă o jumătate de oră, atât, zise barmanul

privind spre adolescenţii din locutorio. Spune-le băieţilor de la Internet că mai mult nu pot continua.

Toni văzu că Nanako, cea mereu proaspătă, avea privirea epuizată. Îi luă tandru mâna dreaptă şi îi atinse unghiile cu buzele.

— Eşti obosită? şopti el.

— Nu. După ce închidem, vreau să jucăm o partidă de *Domino*.

— Aşa va fi, acceptă el sărutându-i vârfurile degetelor.

La rândul lui, barmanul se simţea slăbit. Mintea îi reveni la vechile sentimente de frustrare. Nu petrecea suficient timp cu Nanako, era clar. Trebuia să-i facă pe plac şi să joace cu ea o partidă de *Domino*. Neapărat. Dorea asta din toată inima.

Peste trei sferturi de oră cădea însă într-o lume a viselor care nu avea nimic de-a face cu *Dominoul*.

3.11

Izolat în locutorio, Toni lovea febril tastele computerului lui Nanako căutând între fişierele *Dominoului* textele partidelor pe care japoneza le jucase fără el. Descoperi ce-l interesa. Pe lângă optsprezece partide salvate la opţiunea *Un jucător*, identifică alte trei jucate cu partenerul numit Akiro. Deschise fişierele pdf cu rezumatele scrise. Observă că fuseseră întrerupte de la

început prin ieşirea lui Nanako. Nu puteau exista decât două explicaţii: ori japoneza refuzase să joace cu acesta, ori ştersese cumva conţinutul partidelor ca să lase impresia unui refuz. Barmanul se agăţa cu încăpăţânare de prima variantă, dar bănuiala că cea de-a doua ar putea fi adevărată îi înveninase deja inima. Îl durea că ea, încântarea vieţii lui, nu-i spusese nimic despre necunoscutul pe nume Akiro. Dacă nu era un necunoscut, dacă Nanako îl ştia?

Complet întors pe dos, se gândea să nu deschidă berăria în dimineaţa aceea. Se trezise la cinci dimineaţa şi o lăsase pe Nanako să doarmă, coborâse în locutorio să caute în computerul ei urme ale straniului personaj apărut în viaţa lor din umbra *Dominoului*. Ştia că japoneza urma să iasă din dormitor dintr-o clipă în alta, însă asta îl preocupa cel mai puţin. Chiar dorea să-l găsească acolo, voia să-i vorbească.

Nu trecu mult până când şlapii femeii se auziră sunând pe trepte şi atingând în final podeaua de parchet laminat a localului. Nanako veni în locutorio. Se opri în faţa lui. Toni nu ridică ochii, continuă să privească impasibil ecranul luminat.

— Nu e ce crezi, rosti ea cu ochii umezi.

— De unde ştii ce cred eu? întrebă barmanul vexat.

— Pentru că te cunosc.

Toni tăcea.

— Eşti soţul meu, adăugă ea. Te iubesc.

— Când o femeie îşi iubeşte soţul, vorbeşte cu el. Îşi deschide inima înaintea lui.

Nanako trase scaunul de la una dintre mese, se aşeză îngropându-şi faţa în palme. Barmanul nu auzea nimic, îi vedea lacrimile curgând printre degete.

— Cum a aflat acest Akiro parola noastră? întrebă el.

Ea îşi şterse obrajii cu un şerveţel:

— Nu ştiu. N-am nicio vină. N-am dat parola nimănui.

— Sigur?

— Da, suspină ea.

Toni nu se simţea pregătit pentru o astfel de conversaţie. Era supărat foc pe ea, totuşi i se frângea inima văzând-o plângând. Hotărî: urmau să vorbească mai târziu. Amândoi aveau nevoie de timp să-şi ordoneze gândurile.

— Mă duc să pregătesc berăria pentru deschidere.

— Sunt curată faţă de tine, să ştii. Eşti singurul bărbat cu care vreau să fiu. Nu există altcineva în viaţa mea.

— Vorbim diseară, puse el punct discuţiei şi merse în bucătărie să mănânce singur.

Nanako rămase pe scaun, privind stingheră în jur. Voia parcă să se asigure că locul ei era acolo, că încă aparţinea acelei case şi acelui bărbat.

În berărie, dimineaţa începu ca oricare alta.

Veronica sosi la opt fără zece, veselă nevoie mare, aflase că una dintre fete promovase un examen greu. Veselia îi pieri însă când observă feţele patronilor, cum nu le văzuse niciodată: triste, încordate, de piatră. Pentru româncă era evident: se certaseră. Fiindcă se întâmpla prima dată de la angajarea ei, se tulbură. Nu spuse nimic, decise să nu fredoneze în bucătărie melodiile favorite în timp ce gătea. Nici stăpânii berăriei nu scoteau vreun cuvânt, astfel că în lipsa clienţilor în local se aşternu o tăcere de criptă.

Pe la unsprezece, terasa se animă. O echipă de agenţi comerciali, dintre cei care se perindau prin zonă, uniră două mese de plastic şi se aşezară să servească sandvişuri.

Soţia lui Pablo, bruneta, intră în locutorio. Ceru o cabină telefonică. Toni o văzu după cinci minute ieşind fără să privească înapoi şi fără să salute. Urmărind-o, barmanul remarcă prezenţa la o masă de pe terasă a doi bărbaţi masivi, la costum şi cravată, probabil agenţi comerciali. Erau orientali, poate japonezi. În alte împrejurări ar fi rugat-o pe Nanako să-i servească. Datorită tensiunii din acea dimineaţă, renunţă la idee. Cei doi graşi nu veneau la gemuleţ să comande, merse Toni la ei.

— Bună ziua, ce doriţi?

— Este chelneriţă? întrebă cel mai solid, cu accent străin.

— Sunt chelnerul. Ce doriţi?

— Nu chelner, chelneriţă. Este chelneriţă?

— Nu, nu este, surâse barmanul amintindu-şi că Veronica trebăluia în bucătărie. Doar chelner. Ce servesc domnii?

— Cafea cu lapte. Două.

— Perfect. Va trebui să mergeţi acolo, la geam, să le luaţi. Vă anunţ eu când.

— Bine.

Toni se retrase amuzându-se în sinea lui de bizarii clienţi, le pregăti cafelele. Decise să nu-i mai cheme la geam, probabil nu înţelegeau cum funcţiona terasa. O trimise pe Veronica să-i servească. *Tot doreau ei să vadă o chelneriţă*, îşi zise. Îi privi prin geam cum sorbeau cafea din ceştile aburinde. Vorbiră ceva în limba lor, unul apăsă butonul la o telecomandă făcând să clipească luminile de semnalizare ale unei furgonete de închiriat parcată la zece metri în josul străzii. Evident, pentru a bloca uşile.

Mărgelele de la intrare sunară. Toni o văzu pe soţia desenatorului, blonda care supravieţuise incendiului. Atrăgea atenţia la ea o mică arsură pe faţă. Femeia nu venea niciodată singură la berărie, barmanul presupuse că va merge la locutorio. Exact asta se întâmplă.

O întâmpină Nanako, palidă şi slăbită de puteri. N-avusese chef să mănânce nimic de dimineaţă.

— Bună ziua, poftiţi.

— Un computer cu Internet.

— Cât timp?

— O oră.

— Aveţi postul 4, spuse japoneza atingând de câteva ori tastatura.

— Se poate în colţ, la numărul 10?

— Da. Vă schimb imediat. Aşezaţi-vă la numărul 10.

Lucia merse la postul indicat, căută printre lucrurile din poşetă. Nanako îl auzi pe Toni vorbind cu Veronica şi se întoarse pentru a-l privi. Barmanul purta pe faţă o durere vizibilă, se uita în jos făcând tot posibilul s-o ascundă. Japoneza nu-şi putu ierta că provocase asta. Scoase din calculator CD-ul cu *Dominoul viselor*, hotărî că nu va mai juca nici măcar o partidă fără Toni.

— N-a pornit postul 10!

Soţia desenatorului se ridicase de pe scaun venind lângă tejghea să-i spună japonezei că nu se putea folosi de computer. Deşi la început interesată să primească răspuns, acum privea fascinată discul auriu din mâna lui Nanako pe care scria *Dominoul viselor*. Japoneza, surprinsă la rândul ei, nu ştia ce să facă: să ascundă repede discul sau să se comporte în continuare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Blonda băgă mâna în poşetă şi scoase un obiect pe care-l arătă în tăcere: un CD identic, auriu, cu aceeaşi inscripţie mov: *Dominoul viselor*.

După secunde de stânjeneală, Lucia vorbi cu

toată căldura de care era în stare:

— Avem ceva în comun... noi două.

Japoneza îşi muşcă buzele.

— Nu-ţi fie teamă, continuă clienta ştiind că nu mai era nimeni în locutorio. Dacă pentru tine jocul ăsta e la fel de important ca pentru mine, trebuie să vorbim.

Nanako tăcea.

— Mă numesc Lucia, se prezentă soţia desenatorului încercând să-i câştige încrederea.

— Eu, Nanako, schiţă japoneza un zâmbet de politeţe.

Blonda văzu în micul surâs un motiv pentru a se deschide mai mult:

— De când joci Dominoul viselor?

Japoneza părea că-şi caută cuvintele:

— De... ceva vreme.

— Ştii, mărturisi Lucia, mi-am dorit să am un manual cu instrucţiunile jocului.

— N-a existat un manual. Niciodată.

— Nu ştim. Poate fabricanţii...

— *N-a existat* un manual, repetă cu deplină siguranţă Nanako.

— Cunoşti jocul, se surprinse Lucia. Spune-mi, ce ştii?

— Nimeni n-ar trebui să ştie mai multe despre *Dominoul viselor*.

— Joci cu soţul tău, nu-i aşa?

Japonezei îi păru rău că se angrenase în conversaţie. Răspunse totuşi:

— Cu soţul meu.

— Şi eu, cu soţul meu joc.

Nanako se scuturã, deveni dintr-odatã severã. Nu era dispusã sã redeschidã subiectul. Bãgã pripitã discul în sertar, îi comunicã blondei cu rãcealã:

— Acum, ar fi bine sã jucaţi.

Lucia înţelese cã dialogul se încheiase. Merse abãtutã la postul 10.

Din berãrie se auzirã zgomote. Toni şi Veronica aduceau înãuntru mesele şi scaunele de plastic. Barmanul veni în locutorio sã-i comunice Luciei, singura clientã:

— Îmi pare rãu, închidem.

— Am plãtit o orã, se mirã blonda.

— Îmi pare rãu. Vã restituim banii. E o urgenţã.

— În fine, oricum... am terminat.

Nemulţumitã, Lucia se ridicã, ieşi din local fãrã sã ia moneda lãsatã de japonezã pe tejghea. Dupã soţia desenatorului, plecã şi Veronica rostind un grãbit *La revedere*. Toni încuie în urma ei.

Nanako încerca sã înţeleagã ce se petrecea.

— De ce a plecat Veronica, Toni?

— I-am dat liber. Ziua asta nu poate continua aşa. Trebuie sã vorbim.

3.12

Toni şi Nanako. Doi strãini. Faţã în faţã, la o masã din berãrie.

Barmanul îşi stăpânea cu greu nervozitatea. Se ridică, începu să se plimbe prin sală. Afară, câte un client se apropia la răstimpuri de uşa localului, vedea anunţul *închis* şi plecă.

— Îmi spui? rosti Toni a nu ştiu câta oară.

Vocea îi tremura. Ea plângea fără zgomot, privind în podea. Barmanul nu-i putea descifra lacrimile. Ar fi vrut cuvinte, ar fi vrut s-o audă vorbind, explicându-i de la un capăt la altul ce se întâmplase.

— Nanako, îţi aminteşti când ne-am cunoscut?

Ea surâse cu ochii înlăcrimaţi.

— Îmi amintesc.

— Plângeai. Ca acum. Nu. Mai tare.

— Aşa e, spuse japoneza suflându-şi nasul într-o batistă de hârtie.

— Îţi aminteşti cât de lent, cât de încet mi-ai făcut loc în viaţa ta?

— A durat un timp, se mulţumi ea s-a aprobe.

— Ei bine, crede-mă, mă simt ca atunci. Parcă nu te-aş cunoaşte. Simt că am îmbrăţişat tot timpul ăsta o necunoscută.

— Dar nu sunt...

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus despre trecutul tău când am luat prima dată micul dejun împreună, aici, în berărie?

Japoneza nu răspundea, aştepta să vadă unde voia el să ajungă.

— Îţi aminteşti, Nanako. Berăria era în

renovare, o reparaţie la tavan, ceva de genul ăsta. Încercam să ne înţelegem în engleză. Mi-ai vorbit despre tine. Ce mi-ai zis atunci, povestea pe care mi-ai spus-o, era adevărată?

— Care poveste? încerca ea s-a prelungească producerea unei descoperiri nefavorabile.

— Cum care poveste? Povestea cu unchiul care te-a abuzat sexual şi te-a adus în Madrid să-i ţii evidenţele bordelului. Era adevărată?

Pentru a răspunde, Nanako îşi adună toată forţa în mâinile pe care le ţinea unite sub bărbie. Şopti:

— Nu...

— Nu?

Ea repetă sec:

— Nu.

— Bănuiam, se agită Toni mergând la bar să-şi pună într-un pahar două degete de whisky.

Un muşteriu, pesemne, dorea cu tot dinadinsul să intre în local, nu se mulţumise să citească anunţul şi să plece. Bătea sacadat şi enervant în geamul uşii. Omul începuse să strige insistent:

— Toni! Toni! Deschide!

Tracasat, barmanul merse la uşă scrâşnind din dinţi:

— Ce mai vrea şi ăsta?

Apropiindu-se de intrare, înţelese că personajul sâcâitor era Alex, desenatorul de la numărul 99. Îi deschise şi rămase în cadrul uşii,

nelăsându-l să intre.

— Care-i problema? se răsti Toni.

— Nevastă-mea, îngăimă Alex cu chipul schimonosit. E în locutorio, aşa-i?

— Nu-i nimeni în locutorio, îl asigură barmanul. Am închis.

— Dar a fost. A fost aici acum puţin timp, insistă desenatorul. Sunt sigur.

Toni văzu că n-are încotro. Prefăcându-se că nu-şi amintea maniera agasantă în care o scosese afară pe blondă, se întoarse spre Nanako:

— A fost nevasta lui Alex la locutorio?

Japoneza răspunse din fundul berăriei, de la masa aflată în penumbră:

— Da, a luat o oră de Internet. Ei bine, nu chiar o oră.

— Unde s-a dus? întrebă desenatorul.

— Nu ştiu, explică Nanako. N-a zis unde, a plătit şi-a plecat.

— Sigur nu-i aici? stărui Alex ca şi cum n-ar fi crezut ce i se spusese.

— Sigur, ridică tonul barmanul. Vrei să verifici?

Desenatorul cedă, lăsând capul în piept:

— Nu…

— Ce s-a întâmplat, Alex? încercă Toni să fie pentru o clipă solidar cu necazurile vecinului.

Nu primi răspuns, desenatorul pornise deja spre un loc numai de el ştiut, să-şi caute nevasta în altă parte. Toni privi strada liniştită, remarcă în

apropiere, parcată regulamentar, furgoneta clienţilor corpolenţi din acea dimineaţă.

Reveni în berărie. Nanako era o statuie a suferinţei. Urma să treacă printr-un interogatoriu pe care, deşi ar fi vrut, nu putea să-l evite. Barmanul încercă să-şi ordoneze gândurile. Se lăsă pe un scaun, la o masă alăturată de cea a japonezei. Continuă:

— De unde vii, Nanako?

Ea nu se aşteptase la întrebare. Îşi freca palmele, privindu-le insistent, ar fi preferat să răspundă cu gesturi, nu cu cuvinte.

— Ţi-am spus. Din Japonia.

— De cât timp eşti în Spania?

— Toni, tu ştii… se indignă ea.

— Răspunde, te rog, la toate întrebările. *Te rog*, apăsă el cuvintele fără amabilitate în voce.

— Bine, acceptă japoneza acea avalanşă de neîncredere. E cum ţi-am spus. Când m-ai găsit, eram de două săptămâni pe străzi… şi de trei luni în Spania.

— Unchiul tău?

— Nu există. Nici unchiul, nici bodyguarzii unchiului. Nu există bordelul, prostituatele, nimic.

— Ai inventat povestea.

— Toni, nu te cunoşteam. Puteai fi oricine.

Barmanul avea un plan, dorea să ajungă la răspunsurile care îi lipseau.

— Să revenim. Asta a fost atunci. Ce s-a întâmplat pe 5 octombrie 2009?

— ... Ne-am căsătorit.

— Mai eram în acel moment *oricine*?

— Nu, dădu ea drumul altui val de lacrimi. Sigur că nu.

— De ce te-ai căsătorit cu mine? continuă Toni.

— Pentru că eşti bărbatul cu care vreau să trăiesc.

— Orice femeie disperată şi înfometată vrea să trăiască în casa unui bărbat.

— Nu asta am vrut să spun, se ofensă ea.

— Dar ce-ai vrut să spui?

— Te iubesc, Toni, asta vreau să spun. Te iubesc şi am greşit pentru că nu ţi-am spus totul despre mine, rosti ea repede cuvinte care neîndoielnic veneau din inimă.

Vocea bărbatului redeveni blândă.

— Ai greşit, deci?

— Da, am greşit.

— Şi?

— E greşeala mea. E numai vina mea. Iartă-mă, oftă ea ţinând cele zece degete de la mâini pe marginea mesei.

Ajuns în acest punct, barmanul lansă întrebarea finală:

— Nanako, cine este Akiro?

Japoneza scoase o batistă de hârtie din pachetul de pe masă. O altă siluetă oprită dincolo de uşa berăriei începu să strige:

— Toni!... Sunt eu, Pablo!

Din nou:

— Toni!

— Vin imediat, îi spuse barmanul femeii şi se duse la uşă.

Pentru Toni, era ziua vizitelor inoportune. Deschise fără chef şi întrebă expeditiv:

— Ce vrei, Pablo?

Argintarul rămase contrariat de maniera bruscă în care fu primit, evident barmanul nu era în apele sale. Pablo o văzu pe japoneză cu lacrimi în ochi şi îşi dădu seama că nu nimerise în cel mai potrivit moment. Vorbi repede:

— A trecut nevastă-mea pe aici, să dea un telefon?

Toni explodă:

— Aţi înnebunit cu toţii! Mă scoateţi din minţi!

Ca într-o piesă de teatru absurd, barmanul se întoarse spre japoneză şi o întrebă, achitându-se parcă de o obligaţie împovărătoare:

— Nanako, soţia lui Pablo a fost la locutorio?

— Da, veni răspunsul. A vorbit la telefon, puţin.

— Altceva? încercă Toni să-l expedieze pe argintar.

— Nimic, bătu Pablo în retragere. Nu ştiu. Nu ştiu unde e soţia mea.

Barmanul închise uşa. Hotărî să nu mai deschidă, indiferent cine ar fi chemat. Se întoarse spre japoneză, pretinse cu voce tare răspunsul la

aceeaşi întrebare:

— Nanako, cine este Akiro?

Ca un făcut, lui Toni îi sună mobilul.

— E Veronica, explică el privind ecranul şi duse aparatul la ureche. Da.

Veronica... Aici sunt... Ce tot spui?... Unde ţi-a fost capul?... Bine, vin imediat.

Închise telefonul, continuă către Nanako:

— Veronica a dat de bucluc. Un poliţist i-a reţinut actele şi abonamentul de transport. N-are bani la ea. E aproape, la gura de metro San Bernardo. Fug să-i las zece euro. Închide uşa cu zăvorul.

— Când te-ntorci, îţi spun cine e Akiro, promise ea cu voce serioasă.

Barmanul ieşi fără să privească înapoi.

Merse abătut până la gura de metrou. O găsi pe Veronica transfigurată, bolborosind o explicaţie la cele întâmplate. Un bărbat în costum civil îi arătase o insignă de poliţist şi-i ceruse actele. Dar nu se mulţumise cu asta, îi reţinuse şi portofelul cu tot ce avea înăuntru. Îi spusese să-l aştepte acolo, în stradă, până mergea să verifice documentele. După care dispăru definitiv. Biata femeia îl aşteptase, tremurând, mai bine de o oră.

Pentru Toni era clar:

— Ai fost înşelată, îi spuse Veronicăi. Nu un poliţist te-a oprit, ci un escroc. Ţine zece euro, du-te acasă. Mâine vorbim despre cum poţi obţine acte noi.

— Nu se poate, izbucni romînca într-un plâns isteric.

— Du-te acasă, o îmboldi barmanul. Vorbim mâine.

Toni se despărţi de bucătăreasă îndreptându-se cu paşi repezi spre Mustaţa Galbenă, unde îl aştepta răspunsul ce urma să clarifice neînţelegerile ultimelor zile. În sfârşit, avea să afle identitatea acestui Akiro. Ceva din interior îi spunea că totul avea să fie bine.

Găsi uşa localului deschisă, sigur Nanako uitase să încuie în urma lui. Trase zăvorul. Japoneza nu se afla la masa pe care rămăseseră două batiste mototolite înmuiate în lacrimi.

— Nanako! strigă.

Nu primi răspuns. O căută în bucătărie, în locutorio, în micile încăperi de la parter. Fără să o găsească. Urcă scările până în dormitorul de la etaj.

— Aici erai, o certă observându-i silueta sub pătura cu dungi albastre.

Se apropie şi îi puse mâna pe umăr, o întoarse uşurel către el. Instantaneu simţi un fior de groază. De sub pătură îl privea, cu ochi sticloşi şi fără viaţă, o păpuşă gonflabilă.

A patra parte
Akiro

4.1

Un student la facultatea de litere din Tokyo. Înalt, subţire, palid, purtând haine demodate. Asta e tot ce puteau spune în legătură cu Akiro Tanaka profesorii şi colegii. Nici părinţii nu ştiau mare lucru despre băiatul pe care îl crescuseră şi îl hrăniseră mai bine de douăzeci de ani. Mama acestuia, casnică, se gândea la el cu iubire, îl vedea ca pe o pasăre rară în colivie, deşi simţea că va putea mereu să vadă numai colivia şi niciodată pasărea. Akiro fusese un adolescent retras şi introvertit. Vorbea puţin, răspundea la o singură întrebare sau la o avalanşă de întrebări cu acelaşi neutru *sunt bine*, ca un adult plin de diplomaţie ce nu dorea să îi implice pe cei din jur mă bucuriile şi problemele sale. Nu avusese prieteni apropiaţi, pentru cei care petrecuseră timp în preajma studentului era limpede că nu va avea vreodată unul. Tatăl acestuia era un poliţist conştiincios, obsedat de colecţia de bonsai de pe terasa apartamentului cu patru camere, şi care, atât timp cât fiul său nu comitea niciun delict, se declara mulţumit. De pe la treisprezece ani, Akiro începu să citească mult, o carte pe zi, ceea ce puse încă o barieră între el şi ai săi, citea întotdeauna pe o bancă din parcul Ueno sau în sala de la biblioteca universitară. Părinţii îl crescuseră împreună cu

sora mai mică şi cu trei verişori rămaşi orfani în 1995 după cutremurul din Kobe, dar viaţa în mijlocul unei familii numeroase nu îl făcuse o persoană sociabilă. De adolescent, dezvoltase o pasiune pentru informatică şi pentru jocurile video, mai mult decât jocurile în sine îi plăcea să le descopere măruntaiele şi să afle cum fuseseră construite. Frecventa un cerc al pasionaţilor de computere de pe lângă Institutul de Tehnologie din Tokyo, cu timpul aceşti specialişti făcură din tânărul Akiro, fără să fie conştienţi, un hacker de înaltă clasă. La rândul lor, vedeau numai colivia.

Alegerea lui de a urma Facultatea de litere îi surprinse pe părinţii ce se aşteptau ca băiatul să urmeze cursurile vreunui institut de informatică şi să facă o carieră în domeniu. El îşi motivase opţiunea spunând că despre computere nu îi rămăsese nimic de învăţat, dorind în schimb să-şi perfecţioneze cunoştinţele de limbi străine pentru care avea de asemenea un talent deosebit. Nu îi lipseau abilităţile în finanţe, chimie, muzică şi desen, însuşiri ce făceau din el o persoană aproape completă.

Akiro era un student strălucit, de întrebările căruia profesorii se temeau, totuşi lăsa impresia că la examene îi lipsea concentrarea necesară. Lua întotdeauna note intermediare, unii chiar îl bănuiau că urmărea intenţionat să nu iasă în evidenţă.

În anul doi de facultate, mentorul său de la

catedra de limbi străine aranjă ca Akiro să primească o bursă de vacanţă în Europa, mai exact în Spania, unde să petreacă două săptămâni în luna august, pentru a se familiariza la faţa locului cu limba lui Cervantes şi pentru a face un schimb de experienţe culturale. Tânărul student fu încântat de idee, îndeosebi după ce îl anunţară că era singura bursă din acel an pentru peninsula Iberică şi că urma să plece în călătorie singur. Tatăl lui îl conduse la aeroport cu maşina într-o seară ploioasă, îl debarcă împreună cu bagajele pe trotuar şi se grăbi să se întoarcă acasă deoarece unul din arborii în miniatură de pe terasă era bolnav şi avea nevoie de îngrijire specială.

Peste douăzeci de ore, Akiro se afla în Madrid, printre numeroşii purtători de valize din terminalul 1 al aeroportului Barajas. Luă metroul şi ajunse fără probleme la hotelul Husa Chamartin, unde îi fusese rezervată cazarea. Prima lui întrebare pentru blonda de la recepţie fu:

— Există o bibliotecă în hotel?

— Nu, domnule. De ce? se miră femeia auzindu-l vorbind în spaniolă.

— Doresc să citesc ceva la noapte. Abia mâine trec pe la facultatea de filologie.

— Ştiţi ce? Vă dau asta, îi arătă blonda o carte cu coperţi roşii. O citesc la serviciu, dar ies din tură peste o jumătate de oră.

— Mulţumesc.

— Nu uitaţi s-o restituiţi la colegul de dimineaţă.

Volumul, un roman stupid intitulat *Iubire în insule îndepărtate*, fu pentru Akiro soluţia perfectă de a-şi satisface setea compulsivă de lectură în alte limbi decât japoneza. Adormi la trei noaptea, după ce terminase cartea şi două pungi cu pufuleţi galbeni.

Dimineaţa se trezi cu un chef de viaţă formidabil. Lăsă la recepţie *Iubire în insule îndepărtate* împreună cu o notă de mulţumire. Se prezentă la biroul de schimb valutar al hotelului, transformă în euro toţi cei două sute de mii de yeni primiţi cadou de la un frate al mamei. De aici se deplasă la Facultatea de Filologie de pe lângă Universitatea Complutense, se interesă despre programul pregătit pentru el. O secretară în pragul pensiei îl informă că asistentul universitar care trebuia să-i fie ghid în cele două săptămâni se îmbolnăvise subit şi că, în consecinţă, trebuia să se descurce singur.

— Îmi pare nespus de rău, se lamentă secretara dându-i o coală ministerială cu un calendar de activităţi orientativ.

— Mie nu, fu răspunsul epatant al lui Akiro.

Salută şi se despărţi de femeia pe care urma s-o revadă peste două săptămâni, înainte de plecare, pentru a completa şi semna câteva formulare. Totul mergea ca pe roate. Avea două săptămâni de vacanţă în faţă, şi în spate pe nimeni

să-l deranjeze cu prezenţa.

Hoinări întreaga zi pe străduţele labirintice din zona Sol, aşa-numitul kilometru zero al Madridului. Tentat să încerce mâncarea tradiţională, la ora prânzului se mulţumi să servească o pizza cu salam şi ciuperci într-un local situat lângă clădirea Operei. În vreme ce mesteca, aruncă o privire pe foaia cu orarul de activităţi. Pentru ziua următoare programul prevedea o vizită în Sevilla, trebuia să asiste la o manifestare culturală.

Spre seară se deplasă cu metroul în gara Puerta de Atocha şi cumpără biletul de călătorie, la clasa Club. Bărbatul de la ghişeu îl informă că avea dreptul să folosească Sala Club a staţiei, cu două ore înainte de plecarea trenului.

În noaptea aceea, în camera de hotel, Akiro citi *La saga/fuga* de J.B. De Gonzalo Torrente Ballester, cumpărată cu şase euro dintr-un anticariat de lângă piaţa Callao.

A doua zi, la unsprezece, se afla în Sala Club din Puerta de Atocha. Un spaţiu al eleganţei, cu presă şi gustări gratis la dispoziţie. Îşi petrecu timpul tolănit într-un fotoliu luxos, frunzărind *The Financial Times* în engleză şi sorbind dintr-o sticluţă suc de mango. La un moment dat, femeia ce-i verificase biletele la intrarea în sală îl informă că trenul sosise deja pe linia 3. Coborî la peron cu rucsacul în care băgase câteva lucruri şi haine de schimb. Vagonul de clasa Club era primul în

compunerea trenului. Fu bucuros să vadă că locul său era orientat cu faţa înspre direcţia de mers şi că vagonul era aproape gol. Pe scaunul tapiţat găsi revista Paisajes, de fapt stewardesa mărunţică aşezase pe toate scaunele câte una. Puse revista pe măsuţa ce îl despărţea de locul neocupat din faţă. Trenul demară silenţios şi o voce nazală ură pasagerilor bun venit în trei limbi.

— Căşti? Căşti?

Mărunţica oferi călătorilor căşti pentru a asculta programe de radio sau pentru a recepţiona sonorul filmului de pe ecranele televizoarelor fixate în plafon. La scurt timp, stewardesa trecu din nou şi-i lăsă un ziar naţional din aceeaşi zi.

Asta da, *confort*, constată studentul. Dar mărunţica avea să-l abordeze de multe ori până la destinaţie. Întâi îi înmână un pliant cu meniul inclus în preţul biletului.

Aduse şerveţele fierbinţi pentru spălatul mâinilor, după care urmară: un whisky ca aperitiv, o lazana cu multă brânză, o prăjitură la desert, plus băuturi răcoritoare, vin şi bere la discreţie. Afară începuse o ploaie torenţială, pe geamul vagonului apa curgea prin nişte vene transparente care îşi schimbau mereu poziţia. Akiro se simţea reconfortat şi bine dispus. Se amuză copios când înţelese că indiferent de câte ori ar fi apăsat un buton aflat lângă scaun, stewardesa venea şi îi servea orice băutură dorea. *Totul e inclus în bilet*, îl înştiinţă mărunţica. Tânărul consumase deja un

whisky şi patru beri, când hotărî că băuse prea mult.

Atunci se întâmplă.

Din iureşul furtunii de afară, Akiro văzu desprinzându-se o formă translucidă care se aşează pe scaunul din faţa lui. Deşi avea contururi neclare şi lipsite de consistenţă, era cu siguranţă o femeie. O femeie de sticlă.

Tânărul se uită în jur. Puţinii pasageri nu observară diafana siluetă, nici măcar stewardesa trecând din nou pe culoar pentru a aduna paharele şi recipientele goale.

Palidul student privea sedus prezenţa feminină de pe scaunul din faţă. Eterica fiinţă îi semăna în multe privinţe. Era zveltă, distinsă, palidă, privea mereu pe fereastră înspre furtuna din care venise.

— Tu eşti...? îndrăzni el să întrebe cu buzele întredeschise.

Ea întoarse faţa să-l privească, încuviinţă. Strălucea toată. Akiro nu-şi putea dezlipi privirea de la surâsul ei enigmatic, simţi pentru prima dată în viaţă că nu voia să mai fie singur. În pieptul său se născuse instantaneu o dorinţă uriaşă de a rămâne pentru totdeauna alături de acea femeie de sticlă.

— Care este numele tău? întrebă după ce un minut o privise în ochi şi-i spusese cuvinte în gând.

Femeia răspunse, nu imediat:

— Eu sunt numele meu, înţelese Akiro vocea gingaşă ca un cântec amestecat cu sunetul ploii pe sticlă.

Privirea studentului zigzagă pe faţa ei, de la curbele obrazului la pavilionul urechii, încerca să absoarbă fiecare detaliu al acelui chip desăvârşit.

— Paharul? auzi tânărul întrebarea.

Dar nu, asta nu era vocea femeii de sticlă.

— Mai folosiţi paharul? îl întrebă din nou stewardesa aşteptând cu răbdare un răspuns.

— Nu, nu, se fâstâci Akiro şi înmână paharul de plastic pe care mărunţica îl aruncă într-o pungă de nailon.

Când se întoarse, scaunul din faţă era gol. Nici urmă de femeia de sticlă. Dispăruse. Doar sticla geamului păstra sclipiri ale prezenţei ei.

Imposibil, îşi spuse Akiro. A fost aici. Aici a fost.

Căzu într-o meditare lungă, necesară pentru a se redescoperi, pentru a accepta că era un om singur care dintr-odată nu dorea să mai fie singur.

Ploaia încetă.

Tânărul merse la toaletă să evacueze lichidele ingerate. Reveni la loc şi ceru un Red Bull. Asta îl dezmetici într-o oarecare măsură. Făcu restul drumului privind ca hipnotizat scaunul din faţă. Nu se ridică nici după oprirea finală a trenului. Stewardesa cea mărunţică îl invită de două ori să coboare pe peron, altfel fără îndoială ar fi rămas. Ieşi din vagon privind înapoi.

Gara din Sevilla era înecată în semiîntuneric, prin ferestrele înalte se puteau vedea nori albaştri şi albi.

Încercă să-şi reamintească de ce se afla acolo. Desigur, trebuia să ajungă la un centru cultural pentru a asista la şedinţa unui cenaclu literar studenţesc. Găsi clădirea, găsi sala. Petrecu trei ore ascultând diferite fete citindu-şi poemele şi textele în proză. Vreo două dintre ele erau spectaculos de frumoase, aveau voci catifelate şi suave. Dar, conchise Akiro, nu erau nici măcar umbre în comparaţie cu femeia de sticlă.

4.2

MINISTERUL DE INTERNE
DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE
BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011, efect al redeschiderii dosarului 1875/2010

Raport 0001/2011

Subiect: Datorită noii solicitări de colaborare înaintată de Poliţia metropolitană Tokio (Japonia) în 8 iunie 2011, se întocmeşte prezentul raport asupra activităţilor ilicite desfăşurate de gruparea mafiotă „Dominoul viselor”.

Context: Pentru a descrie circumstanţele redeschiderii dosarului 1875/2010, se citează un fragment din raportul întocmit de Biroul Interpol

Madrid în 10/05/2011. Concluziile intermediare ale anchetei sunt rezultatul colaborării a zece birouri Interpol, şi anume birourile din Londra, New York, Tokyo, Melbourne, Madrid, Buenos Aires, Paris, Roma, Lisabona şi Moscova. Obiectul anchetei îl constituie dispariţia unui număr încă nedeterminat (până în prezent au fost arhivate 83 de cazuri) de persoane de sex feminin, de pe teritoriul a 14 state: Marea Britanie, SUA, Canada, Australia, Japonia, Spania, Argentina, Franţa, Belgia, Luxemburg, Italia, Elveţia, Portugalia, Federaţia Rusă. Deoarece cauza exactă a dispariţiei acestor femei nu a fost încă elucidată, asocierea cu gruparea mafiotă „Dominoul viselor" este probabilă, dar nu certă, cel puţin nu în toate cazurile. Nu se exclude posibilitatea încorporării la dosar a altor cazuri de dispariţie, deocamdată nerelaţionate cu ancheta.

Se prezintă în cele ce urmează o descriere succintă a două cazuri tipice.

1. Michelle Burnett, 29 ani, dispărută în Melbourne, în 12 ianuarie 2010. Căsătorită cu Samuel Burnett, 31 ani.

Familia Burnett cumpără jocul video „Dominoul viselor" de la un vânzător ambulant neidentificat, în octombrie 2009, la târgul organizat cu ocazia unei sărbători locale. Ambii soţi utilizează jocul, dar cea care face o adevărată pasiune pentru „Dominoul viselor" este Michelle Burnett. Samuel Burnett acceptă să joace cu soţia

sa doar pentru a-i face pe plac acesteia. După participarea la un număr de peste 20 de partide, relaţia de cuplu este deja afectată. Samuel Burnett îşi ameninţă soţia cu distrugerea celor două CD-uri ce conţin jocul video. În data de 15 ianuarie 2010, Michelle Burnett anunţă că pleacă să facă unele cumpărături şi părăseşte locuinţa familială la volanul unui autoturism Citroën Picasso. Seara, Samuel Burnett reclamă dispariţia soţiei. Autoturismul Citroën Picasso este descoperit în ziua următoare, abandonat lângă zona de jocuri infantile a unui parc din suburbiile oraşului Melbourne. Pe un balansoar din apropiere este găsită o păpuşă gonflabilă purtând la gât eşarfa dispărutei. Samuel Burnett este iniţial acuzat că şi-a ucis soţia. Este eliberat din lipsă de probe.

După trei luni, în 4 aprilie 2010, Michelle Burnett este întâlnită de o patrulă de poliţie în zona parcului unde în ianuarie fusese descoperită maşina abandonată. Femeia era îmbrăcată cu haine de provenienţă necunoscută şi prezenta tulburări psihice evidente. Este supusă unui examen medical, analizele scot la iveală prezenţa excesivă în organism a psilocibinei, substanţă farmaceutică cu efect halucinogen. Tot ce îşi aminteşte din perioada dispariţiei se rezumă la un cuvânt pe care îl repetă obsedant: ploaia. Medicii care au tratat-o opinează că în cele 3 luni femeia nu a avut contact cu lumina solară. Soţul îşi

îngrijeşte soţia la domiciliu, dar sănătatea mintală a pacientei pare grav şi definitiv afectată.

2. Natalia Mihailova, 25 ani, dispărută lângă Sankt Petersburg în 8 decembrie 2009. Căsătorită cu Vladimir Mihailov, 27 ani.

În timpul unei călătorii de vacanţă cu Transsiberianul, cuplul Mihailov achiziţionează în tren un set din „Dominoul viselor”. Ambii dezvoltă dependenţă faţă de jocul video, ceea ce face ca tânăra familie să se izoleze de apropiaţi, spre îngrijorarea rudelor. Cei doi soţi renunţă la locul de muncă şi îşi vând apartamentul din Sankt Petersburg. Se mută în localitatea Kolyasovo, unde viaţa lor gravitează în jurul partidelor prelungite de „Dominoul viselor”. Întrerup cu timpul orice relaţie cu cercul familial şi de cunoscuţi. Pe 29 decembrie 2009, o zi însorită, Natalia Mihailova îi comunică soţului că iese la o plimbare în marginea pădurii, pentru a culege ghiocei de sub stratul subţire de zăpadă. Femeia nu se mai întoarce. După ce o caută fără succes în pădure, Vladimir Mihailov anunţă la postul de poliţie local dispariţia soţiei. Poliţiştii din Kolyasovo primesc sprijin din Sankt Petersburg, dar încercările de a o găsi pe dispărută cu ajutorul câinilor lup antrenaţi special în acest scop eşuează. Tot ce găsesc câinii într-o poiană plină cu ghiocei este o păpuşă gonflabilă.

Natalia Mihailova reapare la marginea aceleiaşi păduri, în 17 martie 2010. A pierdut aproape jumătate din greutatea corporală,

prezintă tulburări psihice şi se exprimă cu dificultate. La interogatoriile conduse cu tact de medicii psihiatri, femeia relatează versiuni diferite şi contradictorii în legătură cu perioada dispariţiei, astfel că poliţia nu obţine piste verosimile care să îndrepte atenţia spre presupuşii răpitori.

Niciuna dintre femeile asociate cu dosarul „Dominoul viselor”, regăsite după dispariţia lor, nu prezentau urme de violenţă sau urme ale unor abuzuri sexuale.

Medicii au certificat că în intervalul dispariţiei subiectele nu au întreţinut relaţii sexuale.

Evenimentele: Direcţia Generală de Poliţie a fost înştiinţată în scris de Biroul Interpol Madrid încă din primele luni ale anului 2010 despre existenţa anchetei internaţionale „Dominoul viselor”. Totuşi, datorită faptului că la vremea respectivă nu fusese încă înregistrată în Spania nicio dispariţie relaţionată cu ancheta, nu s-a răspuns scrisorilor primite de la Interpol şi nu s-a considerat necesară informarea agenţilor noştri.

Dosarul se deschide odată cu reclamarea dispariţiei, în iulie 2011, în Santander, a numitei Pilar Ignacio Bonito. Situaţia a fost tratată iniţial ca un posibil caz de violenţă domestică finalizată prin asasinat şi ascunderea cadavrului. Ancheta ia un nou curs când, pe parcursul interogatoriilor, soţul dispărutei, Juan Pablo Ramirez Cámara,

declară că soţia cumpărase cu două luni înainte de la un imigrant african, pe stradă, un joc video numit „Dominoul viselor”. Ambii soţi fac o pasiune pentru jocul video, relaţia de cuplu nefiind afectată. Nu există tendinţe de izolare şi nu se întrerupe legătura cu cercul familial. Pilar Ignacio Bonito îşi identifică tot mai mult soţul cu avatarul masculin din jocul video, ataşamentul ei faţă de Juan Pablo Ramirez Cámara creşte. În ziua de 10 iulie 2011, la orele prânzului, perechea face o vizită în perimetrul turistic al Peninsulei Magdalena. La un moment dat, se opresc să privească pinguinii în captivitate cărora la acea oră le era administrată hrana. Pilar îşi roagă soţul să o aştepte spunându-i că îi va face o surpriză, apoi se îndreaptă în direcţia Palatului Regal, aflat în punctul cel mai înalt al peninsulei. Dispare fără urmă. Prima ipoteză a poliţiei locale a fost că femeia s-ar fi prăbuşit în gol de pe faleza abruptă şi şi-ar fi găsit sfârşitul în ocean. Agenţii sosiţi la faţa locului zăresc de departe un corp feminin contorsionat, întins pe o stâncă joasă, aproape de nivelul valurilor. Însă ceea ce recuperează de pe stâncă alpinişţii chemaţi ulterior este o femeie gonflabilă. Valurile nu aduc la mal corpul dispărutei nici atunci, nici în zilele următoare. Asocierea celor doi soţi cu jocul video „Dominoul viselor” indică spre o dispariţie înrudită cu a celorlalte femei din dosar, nu spre un accident. În prezent nu se cunoaşte nimic despre locul unde s-

ar putea afla Pilar Ignacio Rubio.

Echipa însărcinată cu cercetarea dispariţiei femeii din Santander şi cu descoperirea activităţilor infracţionale desfăşurate de gruparea mafiotă „Dominoul viselor” în Spania este condusă de:

colonel Manolo González Pérez.

Din echipă mai fac parte:

căpitan Santiago Barea Sánchez, agenţii Francisco Arroyo Mota.

Javier Akashi.

Fernando Jiménez Ballestero Alba Dominguez Calzada.

Se aprobă ca în caz de necesitate să fie puşi la dispoziţia echipei până la opt agenţi de filaj din subordinea Comisariei Superioare a Poliţiei Madrid.

Date despre „Dominoul viselor”: Ne aflăm în posesia unui raport întocmit de experţii Interpol asupra jocului video „Dominoul viselor”. Colegii noştri au tras concluzia că este vorba despre un joc video din categoria mijlocie-mică, a cărui utilizare necesită următoarele cerinţe minime: Windows 2.000, Pentium II 300 MHz, 64 MB RAM, 400 MB spaţiu liber pe hard-disk, 4 x viteză CD-ROM, 8 MB 3D card accelerator cu suport Direct 3D, Direct X 7,0 sau superior Direct X compatibil, 16 bit, card de sunet 56 k modern sau LAN pentru solo/multi-jucător. Deşi cifrele nu sunt foarte răsunătoare, conexiunea Internet cu serverele

centrale transformă jocul într-o platformă cu un potenţial mult mai ridicat decât promite la început. Nu s-a reuşit localizarea serverelor, în mare parte deoarece posesorii lor au creat un program deocamdată indescifrabil, un fel de sistem de servere virtuale care ia naştere prin ataşarea parazitară la un server gazdă ales la întâmplare. La un moment dat, se părea că jocul este găzduit de serverele Pentagonului. Deoarece la intervale scurte şi aleatorii severul virtual este înlocuit mereu cu un altul, nu s-a descoperit încă un IP valid. Specialiştii Interpolului lucrează în continuare la asta. Totuşi, un program de statistică a scos la iveală faptul că până la ora actuală cele mai multe servere gazdă utilizate prin ataşare parazitară de „Dominoul viselor „se află pe teritoriul Japoniei, de aceea colegii noştri de la Poliţia metropolitană din Tokyo se simt responsabili de rezolvarea acestui caz, ca şi cum ar fi vorba de o activitate criminală desfăşurată în jurisdicţia lor. Se estimează că la realizarea jocului au lucrat între 5 şi 10 informaticieni şi graficieni, pe durata a minim 5 ani. Interpolul studiază profilul creativ al realizatorilor de la marile companii producătoare de jocuri video din Occident şi din SUA pentru a identifica eventuale similitudini. Până la ora actuală, nu s-au descoperit mesaje subliminale în „Dominoul viselor”, ceea ce pune sub semnul întrebării modul în care se creează relaţia de dependenţă faţă de

jocul video. Pe de altă parte, investigatorii nu au elucidat complet mecanismele interactive unice specifice jocului, mecanisme situate la un nivel care nu a fost atins încă de industria de profil.

Din punct de vedere legal, în aria de interes a anchetei intră mai puţin elementele tehnice de realizare a jocului, ceea ce interesează primordial fiind motivul dispariţiei unora dintre utilizatori. În cazul în care este vorba de răpiri, fapt nedemonstrat deocamdată, nu se cunoaşte nimic despre mobil. În termen de două săptămâni, echipa desemnată îşi va prezenta în scris, printr-un raport, strategia de acţiune.

Nu se va oferi niciun fel de informaţie opiniei publice prin intermediul presei despre mersul anchetei, datele dosarului fiind clasate cu calificativul STRICT CONFIDENŢIAL.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă.

4.3

Akiro Tanaka se afla singur la masa pătrată, în restaurantul unde obişnuia să cineze, nu departe de piaţa de peşte Tsukiji. Interiorul somptuos, decorat în roşu şi negru, era legănat de lumina delicată a unor felinare de hârtie, tradiţionalele Chochin, agăţate de tavan la intrare. De fiecare dată când venea la restaurant, alegea o masă lângă fereastră. Trecuseră ani buni de când vizitase Europa ca student, însă gândurile lui erau

tot acolo, la femeia de sticlă întâlnită în trenul de Sevilla, la momentele săpate în memoria lui ca în granit, savurate de atunci de mii de ori în vis sau cu ochii deschişi. Femeia de sticlă. Acea femeie de o frumuseţe sublimă care trebuia redescoperită. Cu orice preţ.

Toţi aceşti ani îi petrecuse solitar, respingând la răstimpuri tentativele de apropiere ale câte unei fete. Terminase facultatea cu brio, spre încântarea părinţilor. Dar băgase diploma într-un sertar şi o uitase acolo, spre dezamăgirea lor. Optase să lucreze pentru cumnatul său, Toyota. Sora lui i-o luase înainte şi se căsătorise cu bogatul magnat, mai în vârstă cu douăzeci de ani decât ea. Câteva plimbări cu yahtul personal al lui Toyota, pe mare la asfinţit, fuseseră suficiente pentru a o cuceri pe tânăra naivă şi nepregătită pentru viaţă. Părinţii feţei nu vedeau cu ochi buni căsătoria, motiv pentru care la nuntă feţele lor arătau ca şi cum proaspăta mireasă ar fi decedat. Cu timpul, cadourile scumpe făcute de Toyota îi mai îmbună. Tatăl lui Akiro rămăsese însă cu o suspiciune în ceea ce priveşte averea ginerelui său şi a felului în care o acumulase. *Trebuie să fie ceva ilegal la mijloc*, repeta mereu. Dar Toyota se bucura de stima tuturor. Conducea un imperiu axat pe tranzacţii bursiere şi pe *Dominoul viselor* – o reţea de cazinouri binecunoscută în Japonia. Înţelegând că nu va avea niciodată în mod deplin simpatia socrilor, magnatul încercă să se vâre sub

pielea lui Akiro, cumnatul său. Şi reuşi. Îl invita în călătorii de afaceri, îi cumpăra calculatoare şi accesorii informatice scumpe, practic îi satisfăcea orice capriciu. Când îşi dădu seama că era un geniu în computere, mai capabil decât informaticianul care-i conducea contabilitatea companiilor, îl concedie pe acesta din urmă iar postul îl dădu cumnatului. De atunci, Akiro lucra pentru Toyota, încântat că evidenţa veniturilor sale era condusă impecabil. Când omul de afaceri descoperi că într-adevăr cumnatul lui ştia să păstreze secretă latura veroasă a tranzacţiilor pe care le contabiliza, înţelese că găsise omul potrivit. Îi oferi un salariu consistent şi îl introduse în înalta societate din Tokio, cu recepţii fastuoase unde îşi etalau toaletele exorbitante actriţe în vogă şi prostituate de lux, toate afişând diamante şi zâmbete. Tânărului palid nu-i luă mult să înţeleagă că, din această etalare ostentativă, doar diamantele erau veritabile.

Pe sticla ferestrei din restaurant începură să cadă picături rare de ploaie. Akiro îşi aminti din nou de femeia de sticlă. Nu apucă să îi reconstruiască imaginea pentru a o admira cu ochii minţii deoarece îl văzu intrând în restaurant pe Toyota. Îl însoţeau bodyguarzii săi, Makoto şi Masataro, foşti luptători de sumo. Omul de afaceri era punctual la întâlniri, nici de data asta nu făcu excepţie.

— Bună seara, Akiro, puse magnatul mâna

cordial pe umărul palidului său cumnat şi contabil.

— Bună, Toyota.

— Frumos din partea ta să mă inviţi la masă în oraş. Makoto, Masataro, luaţi loc, le porunci matahalelor.

Giganţii se aşezară fără să spună un cuvânt şi rămaseră în tăcere. Nu vorbeau neîntrebaţi.

— N-am comandat nimic, le-am spus că aştept pe cineva, zise Akiro.

— Perfect. Ospătar! făcu magnatul un semn către bărbatul în frac aflat într-o aşteptare discretă şi privind spre masa lor.

Tânărul se apropie:

— Poftiţi. Ce vă servim?

— Pentru mine şi pentru cumnatul meu câte un *fukagawa-meshi*, iar pentru băieţi două porţii de *chanko nabe*. De băut, vin franţuzesc şi apă minerală.

— Imediat vă aduc, îi asigură tânărul notând meticulos comanda şi se retrase în grabă.

Afară, ploaia se înteţi făcând ca atmosfera din interior să pară caldă şi protectoare. Toyota sorbi jumătate din paharul cu vin pe care ospătarul îl servise neaşteptat de repede. Akiro îşi umezi buzele, hotărî că e momentul să deschidă discuţia:

— Toyota, ştii de ce te-am…

— Scuză-mă, îl întrerupse magnatul. Mai întâi am o întrebare. De la cazinoul din Yokohama mi-au spus că au virat ieri încasările pe săptămâna

trecută, dar n-am văzut în cont niciun yen în plus. Verifică, te rog.

— Desigur, răspunse ascultător Akiro.

Scoase din geanta rezemată lângă scaun un laptop mic şi accesă pagina bancară cu informaţiile cerute, confirmă cu promptitudine:

— E adevărat. Au trimis banii. Transferul s-a făcut târziu şi s-a reflectat în contabilitate acum… douăsprezece minute.

— Admirabil. Asta voiam să aud, se bucură Toyota.

Makoto, cel mai scund şi mai gras dintre bodyguarzi, puse ambele mâini pe masă, semn că cerea permisiunea să vorbească. Magnatul îi sesiză gestul şi îl încurajă să se exprime:

— Spune, Makoto.

— Aş merge la toaletă, şefule.

— Nicio problemă. Poate merge şi Masataro. Să vă duceţi pe rând.

Makoto se ridică cu mişcări domoale de pe scaunul de lemn care pârâi uşor şi plecă spre fundul localului.

Între timp, sosiră farfuriile. Toyota începu să mănânce primul, vorbind ceva despre vreme şi despre naţionala de fotbal. Makoto se întoarse de la toaletă şi îşi reluă locul, înfulecă pofticios din porţia uriaşă de *chanko nabe*. Masataro se ridică şi merse la rândul lui să se uşureze.

Încălzit de vinul din care băuse deja două pahare, magnatul îşi privi cu afecţiune cumnatul şi

rosti cuvintele pe care le amânase atât:

— Spune-mi. Care e lucrul important pentru care m-ai invitat aici?

Akiro îşi curăţă buzele cu un şerveţel, ordonându-şi ideile.

— Am dorit să vorbim liniştiţi.

— Exact asta facem, râse Toyota. Despre ce-ai vrut să vorbim?

— Despre... jocul meu, se destăinui tânărul.

Magnatul deveni atent. Motivul invitaţiei la masă nu mai avea mistere pentru el, se relaxă şi bău încă o gură de vin.

— Aşadar, n-ai renunţat la proiect, rosti circumspect Toyota.

— De fapt, e unul dintre lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult.

— Serios? întrebă magnatul privindu-şi cumnatul ca pe cineva în care avea încredere absolută dar care în unele domenii gândea diferit.

— Am făcut un calcul, şopti palidul contabil.

— Nu e bine să vorbim despre asta în restaurant.

Masataro reveni şi se aşează pe scaunul său.

— Ştiam că Makoto şi Masataro sunt practic o parte din tine, Toyota. Nu le ascunzi nimic.

— Aşa e. Nu la ei mă refeream.

— Înţeleg... Despre joc însă putem vorbi. Detaliile financiare le lăsăm pentru mai târziu. Sau e vreo problemă cu banii de care am nevoie?

— Banii nu sunt o problemă, îl asigură placid

magnatul. Înţeleg că e vorba de o sumă importantă, dar, repet, banii nu sunt o problemă.

Bodyguardul cel scund puse iar mâinile pe masă. Toyota reţinu semnalul şi se interesă:

— Da, Makoto?

— Dacă şeful doreşte, eu şi Masataro ne putem retrage la o masă alăturată.

— Nici vorbă, se răsti magnatul. Rămâneţi la locurile voastre. Vorbim numai despre un joc video.

Akiro simţi o notă de ironie în vocea lui, dar nu comentă nimic.

— Spune-mi, ce urmăreşti cu jocul ăsta? îl interogă Toyota.

— De ce crezi că urmăresc ceva?

— Păi, te cunosc ca pe buzunarul meu. Eşti planificarea întruchipată. Nu există proiect pe care tu să-l fi început fără să ştii unde vrei să ajungi.

— Dacă-s prea sincer, s-ar putea să râzi de mine, explică tânărul motivul pentru care se reţinea să vorbească.

— N-am să râd, promise magnatul.

Akiro bău tot vinul din pahar. Abia după aceea continuă:

— Aşa cum ţi-am spus şi în ultima conversaţie, jocul poartă numele *Femeia de sticlă*. În joc, un bărbat întâlneşte o femeie. Iar o femeie întâlneşte un bărbat. E un joc pentru doi…

— Aha, spuse meditativ Toyota. Femeia tu nu

poţi fi. Înseamnă că eşti bărbatul.

— Ai ghicit.

— Şi mai înseamnă că tu, bărbatul, vrei să întâlneşti femeia. Să înţeleg că până acum ai refuzat atâtea fete superbe ca să cauţi alta folosindu-te de un joc video? Pentru mine e limpede. Ce cauţi nu există. Cum vrei să întâlneşti femeia asta? O să pui jocul pe Internet, presupun...

— Categoric.

— Crezi că ai vreo posibilitate cât de mică să găseşti ce vrei?

— Te îndoieşti?

— Akiro. Eşti cea mai exigentă persoană pe care o cunosc. N-o să găseşti nicio femeie pentru tine, niciodată. Vei muri singur, cumnate.

— ... Ştii care e dovada mea, Toyota? Dovada că femeia există?

— Care?

Tânărul răspunse privindu-l pătrunzător în ochi:

— Eu exist...

Toyota îşi examină îndelung cumnatul, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că acesta exista. Evident, Akiro exista.

— Vei primi banii de care ai nevoie, îi garantă magnatul. Cu o condiţie. Condiţia mea. Jocul nu va avea numele *Femeia de sticlă*. O femeie... făcută din sticlă. E absurd... mai mult decât absurd. Ascultă-mă. Jocul se va numi *Dominoul viselor*.

— Dar, Toyota, ripostă contabilul nedumerit. Ce legătură au cazinourile cu...?

— Am vorbit. Asta e tot. Jocul se va numi aşa. *Dominoul viselor*.

Palidul bărbat rămase pe gânduri, deplin încredinţat că magnatul îşi spusese ultimul cuvânt. Apropie de buze, foarte încet, paharul cu vin. Era făcut din sticlă.

4.4

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0005/2011

Proiect pentru planul de acţiune a organelor de poliţie. Elaborat de căpitan Santiago Barea Sanchez, la solicitarea făcută de colonel Manolo Gonzalez Pérez.

Conform raportului 0001/2011 în acelaşi dosar 2963/2011, unicele informaţii despre activitatea infracţională a grupării mafiote „Dominoul viselor” în Spania sunt cele conţinute în dosarul Pilar Ignacio Bonito, femeia dispărută în 10 iulie 2011 în zona Peninsulei Magdalena din Santander. În declaraţia făcută de Juan Pablo Ramirez Cámara, se precizează că jocul video a fost achiziţionat de soţia sa în luna mai 2011 de la un vânzător ambulant ilegal, de origine africană.

O verificare efectuată de echipa noastră cu ajutorul colegilor de la Unitatea de Delincvenţă Economică a Poliţiei Madrid a dezvăluit că în 2010 au fost descoperite şi închise pe teritoriul naţional trei fabrici de producere de DVD-uri pirat, care ajungeau pe piaţă prin intermediul unor vânzători ambulanţi de origine africană. Liderii acestor reţele de piraterie nu au fost încă prinşi, una dintre reţelele ilegale s-a reorganizat în Madrid într-un spaţiu subteran din zona Pirámides, furnizând în continuare marfă ilegală pentru nordul Spaniei, inclusiv Santander. Fabrica din Pirámides este lăsată să-şi desfăşoare activitatea o vreme, cu scopul de a se descoperi identitatea capilor reţelei. Până la ora actuală, aceşti piraţi nu au desfăşurat acţiuni de copiere şi producere de jocuri video, ceea ce pune sub semnul întrebării declaraţia numitului Juan Pablo Ramirez Cámara, sau, posibil, cuvintele soţiei acestuia. În ultimă instanţă, declaraţia soţului nu este relevantă, având în vedere că femeia a fost cumpărătoarea jocului.

Pe de altă parte, colaboratorii noştri din Santander nu au putut oferi nicio informaţie despre existenţa vreunei filiere de vânzare de jocuri video ilegale în oraş. Patru vânzători ambulanţi ilegali de origine africană reţinuţi de poliţia locală în zona plajei din Santander declară că nu au vândut niciodată jocuri video. Între mărfurile ilegale descoperite asupra lor (DVD-uri,

ochelari de soare, poşete) nu s-au găsit jocuri video. Celor patru le-a fost arătată fotografia numitei Pilar Ignacio Bonito, dar niciunul nu îşi aminteşte să o fi cunoscut sau să îi fi vândut ceva.

În consecinţă, datorită lipsei probelor de la dosar, propun o reaudiere a tuturor celor implicaţi: soţul, cei patru traficanţi din Santander, salariaţii perimetrului turistic al Peninsulei Magdalena aflaţi la muncă în ziua dispariţiei. De asemenea, propun instituirea unei supravegheri 24 din 24 de ore a Peninsulei Magdalena, cu ajutorul Poliţiei locale şi al firmei private de pază ce supraveghează zona turistică, în eventualitatea că persoana dispărută ar putea să îşi facă prezenţa acolo pe neaşteptate, ca în cazurile similare prezentate de Interpol. Pentru aceasta, solicit suplimentarea efectivelor echipei noastre cu...

Colonelul Manolo González ridică ochii din foaia cu nota informativă pe care o citea, se adresă laconic căpitanului Santiago Barea:

— Un plan prost făcut.

Pe moment căpitanul amuţi, dar se dezmetici şi îşi formulă apărarea:

— Domnule colonel...

— Planul e prost făcut, îi tăie vorba superiorul său.

Santiago îşi privi cu atenţie şeful pe care îl respecta enorm şi îşi dădu seama că nu glumea deloc. Manolo González era unul dintre cei mai

vechi ofiţeri activi din poliţie, poate cel mai vechi. Era o enciclopedie ambulantă a cazurilor dificile cu care se confruntase poliţia spaniolă în ultimii treizeci de ani, interval care lăsase asupra lui urme adânci. Suferise o cădere cu elicopterul în timp ce urmărea un criminal în serie ucrainean pe o plajă din Alicante, accident ce îi afectase coloana vertebrală şi îl obligase să umble pentru tot restul vieţii ca un cocoşat. În plus, avea deasupra ochiului stâng o cicatrice în formă de X, amintire a unei confruntări cu arme de foc din sucursala unei bănci de pe Gran Via. Ce mai, o legendă în carne şi oase. Cu tot respectul pe care-l nutrea pentru superiorul său, Santiago nu considera că planul făcut de el era atât de prost şi încerca să-şi apere punctul de vedere:

— Domnule colonel, sunt sigur că poliţiştii din Santander au făcut o cârpeală de anchetă şi au scăpat o mulţime de detalii esenţiale.

— De unde-i cunoşti tu pe poliţiştii din Santander?

— Păi, nu e greu să-mi imaginez.

— Nu-ţi mai imagina. Nu-i cunoşti pe poliţiştii din Santander. Eu am lucrat cot la cot cu oamenii ăştia timp de patru ani şi îţi spun că există acolo profesionişti de prima mână. În plus, văd că ceri personal suplimentar în echipă.

— M-am gândit că dacă supraveghem…

— Te-ai gândit prost. Asta ştii ce e? Clasica cerere a poliţistului când n-are habar pe care pistă

s-o apuce. Cere mai mulţi oameni.

— Eu cred cu seriozitate că avem nevoie de întăriri.

— Nu cere alţi oameni, că n-o să-ţi dea nimeni... Lasă asta. Ştii ce-am primit acum două zile?

— Pachetul din Japonia.

— Exact. Ai avut timp să te uiţi peste ce ne-au trimis colegii din Tokyo?

— Sigur. Sunt şase seturi din *„Dominoul viselor”*. Mă întreb cum de le-a venit ideea să ne trimită jocul.

— Nu lor le-a venit ideea. Mie mi-a venit.

— Dumneavoastră aţi comandat jocurile?

— Da.

— Nu m-aţi anunţat în legătură cu intenţia dumneavoastră...

— Acum ce fac? se răţoi bătrânul.

— Mă informaţi.

— Aşa. Ai înţeles perfect.

Santiago tăcea, considera că adesea şeful său îl umilea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Iată direcţia de urmat, continuă colonelul. Eu îţi prezint un alt plan de acţiune. Unul bun, adevăratul plan. Iar tu mă ajuţi.

— Vă ajut? În ce fel?

— Mă urmăreşti şi încerci să găseşti o fisură în proiectul meu.

— De acord, acceptă căpitanul provocarea. Vă ascult.

— Bine. Încep cu o întrebare. De ce Unitatea de Delincvenţă Economică a lăsat să funcţioneze fabrica ilegală de DVD-uri pirat din Pirámides?

— Fiindcă nu reuşiseră să descopere liderii mafioţilor. Lăsând fabrica să-şi continue activitatea, agenţii au posibilitatea să supravegheze mişcările piraţilor şi să aştepte până când o să apară capii reţelei, pentru ca apoi să pună mâna pe ei.

— Ţi se pare bună tactica colegilor noştri?

— Foarte bună.

— Ei bine, asta vom face şi noi.

— Vom supraveghea fabrica din Pirámides?

— Nu face pe prostul cu mine, Santi. Urmăreşte-mă. Imaginează-ţi că în Madrid, într-un colţ oarecare al capitalei, se pune în vânzare un set din „*Dominoul viselor*".

— Într-un magazin de jocuri video?

— Nu neapărat. Nu, nu într-un magazin de jocuri video. Mai degrabă printr-un comerciant ambulant sau printr-un anticariat, ceva de genul ăsta. Undeva într-un loc unde sursa de provenienţă a jocului să nu poată fi verificată.

— De ce?

— Pentru că *noi* vom scoate pe piaţă jocul video „*Dominoul viselor*". Şi pentru că aşa au procedat până acum cei care l-au conceput.

— Am înţeles, acceptă Santiago Barea continuând să fie ochi şi urechi la cuvintele bătrânului.

— Bun. Plasăm jocul video undeva în Madrid pentru a fi vândut. Spune-mi tu ce se întâmplă mai departe.

— Cineva cumpără jocul.

— Perfect. Ce se întâmplă după aceea?

— Acel cineva, fie că e bărbat sau femeie, joacă *„Dominoul viselor”*, probabil cu perechea sa.

— Mai departe.

— Cei doi parteneri fac o pasiune pentru joc. În special femeia.

— Şi apoi, în final?

— Genial. În final, femeia dispare.

— Bine, bine... femeia nu dispare. Fiindcă noi, noi unde suntem?

— Noi suntem pe aproape şi, hopa! punem mâna pe răpitori.

— Ăsta e planul, Santi. Ăsta e un plan bun.

— Dar v-aţi gândit... la toate consecinţele?

— Dă-i drumul! Spune ce-ai în minte, îl încurajă Manolo pe căpitan să se exprime.

— V-aţi gândit la cine ar putea ajunge jocul video? Dacă jocul ajunge în familia unei personalităţi. Un politician, sau un star de televiziune. Am putea da naştere unei încurcături de toată pomina, şi-apoi nu ştiu pe unde o să scoatem cămaşa.

— Ai dreptate. E de datoria noastră s-avem grijă să nu se întâmple asta. Jocul trebuie să ajungă la oameni de rând, oameni obişnuiţi.

— Încă ceva.

— Zi-i, Santi.

— Dacă femeia, femeia care urmează să joace *„Dominoul viselor”*, va dispărea cu adevărat, iar noi nu vom putea interveni?

— Santi, femeile nu dispar în eter. *Cineva* trebuie să le ducă *undeva*. Sau ele însele trebuie să meargă într-un loc. De dispărut pur şi simplu nu dispar.

— Daţi-mi voie să vă spun, încep să am îndoieli în ce priveşte planul dumneavoastră.

— De ce?

— Dacă femeia dispare? Imaginaţi-vă că dispare. Ar fi lipsit de etică să facem aşa ceva.

— Dar ce fac tipii care au inventat jocul e etic?

— Noi nu suntem ei, domnule colonel. Nu avem acelaşi scop.

— Ca să-i prindem, trebuie să jucăm cu cărţile lor.

— Mă tem că nu pot fi de acord cu dumneavoastră.

— Fie că eşti, fie că nu eşti de acord, lucrezi în echipa mea şi lucrezi în subordinea mea. Şi vei pune în aplicare *planul meu*.

— Revin cu aceeaşi întrebare, domnule colonel. Dacă femeia va dispărea cu adevărat?

— Dacă într-adevăr femeia vă dispărea, înseamnă că cel care dirijează toată nebunia numită *„Dominoul viselor”* este mai deştept decât mine.

4.5

Nimeni nu ştia că în clădirea despre care se credea că adăpostea o sală de gimnastică, Toyota ţinea închişi doi cocori-cu-coroană-roşie. Nimeni, în afară de soţia şi de cumnatul lui, ca să nu-i punem la socoteală pe Makoto şi Masataro. Foştii luptători de sumo păstrau secretele familiei mai bine decât ar fi făcut-o două piese de mobilier. Nici prin tortură n-ar fi reuşit cineva să scoată informaţii confidenţiale de la ei. Cocorii-cu-coroană-roşie erau protejaţi prin lege, vânarea şi posedarea lor l-ar fi putut arunca după gratii pe cel ce comitea asemenea fapte. De aceea, Toyota păstra cu străşnicie secretul sălii de gimnastică. Incinta, lungă de o sută de metri şi lată de douăzeci şi cinci, fusese amenajată în stilul marilor grădini zoologice. Copaci, tufişuri, movile, bălţi cu apă pline cu peşte. De la sol până la plafon erau vreo zece metri, ceea ce le permitea păsărilor să facă scurte zboruri. Pe întreg perimetrul clădirii erau amplasate ferestre mari cu gratii, a căror sticlă avea la exterior suprafaţa de oglindă. Astfel, de afară nu se putea vedea ce se afla înăuntru.

Într-un colţ al paradisului artificial, Toyota instalase o masă rotundă de lemn, unde obişnuia să servească ceaiul, singur sau împreună cu unul dintre privilegiaţii care aveau acces aici. De această dată, se afla faţă în faţă cu Akiro. Tânărul

cel palid sorbea cu delicateţe din ceaşca ornamentată cu modele artizanale, privind în gol. Omul de afaceri dorise să discute cu el din nou înainte de a-i da banii pentru servere şi pentru aparatura necesară la realizarea jocului video de care cumnatul său era obsedat. Cu un gest flegmatic, de aroganţă, Toyota aşezase cecul inscripţionat cu importanta sumă în mijlocul mesei, deocamdată nesemnat.

După ce îşi savură îndelung ceaiul şi privi destins cocorii opriţi somnoroşi lângă un ochi de apă, magnatul rosti primele cuvinte:

— Cum se va numi jocul tău?

— *Dominoul viselor*, răspunse Akiro fără să clipească.

Toyota îl scrută prin aburul ieşit din ceai şi declară satisfăcut:

— Asta-i bine.

Cei doi făcură o pauză şi sărutară iar ceştile, într-un gest deja mecanic.

— De ce nu te-ai căsătorit până acum, Akiro?

— M-ai întrebat asta. De multe ori.

— Ştiu. Dar n-am înţeles. Doresc să-mi explici încă o dată.

Tânărul se concentră o secundă.

— Imaginează-ţi, Toyota, că vrei să-ţi priveşti faţa. Cineva îţi pune la îndemână o cutie ce conţine sute de poze cu tine. Printre fotografii, a strecurat o oglindă de aceleaşi dimensiuni cu acestea. Apoi ţi le înmânează pe rând, scoţând din

cutie una câte una, fără să ştii dinainte ce va scoate. Când îţi va da şi vei privi oglinda, vei şti că e oglinda?

— Bineînţeles.

— Există vreo posibilitate minimă să confunzi oglinda cu una dintre fotografii?

— Niciuna. Voi şti sigur că e oglinda.

— Ei bine, de aceea nu m-am căsătorit. N-am întâlnit oglinda.

— Vrei ca femeia să fie o oglindire a ta? Un Akiro în variantă feminină?

— Într-un anume fel.

— Ce culoare trebuie să aibă ochii ei?

— N-are importanţă.

— Dar părul?

— Nici asta nu contează.

— Atunci înseamnă că în realitate nu ştii cum arată oglinda.

— Te-ai gândit vreodată la o femeie cu părul şi cu ochii de sticlă? O femeie care să strălucească din toată fiinţa ei.

— ... Chiar că nu-nţeleg, se resemnă Toyota. Să vorbim despre timp.

— Despre timp? se miră Akiro.

— Despre timpul tău. Ce va fi cu timpul tău dacă te vei dedica construirii jocului? Ce va fi cu evidenţele companiilor noastre? Până astăzi le-ai păstrat la zi mai bine decât ar fi făcut-o ministrul finanţelor.

— Dar Toyota, îl fixă contabilul lăsând ceaşca

pe masă. Jocul e gata.

— Nu vorbeşti serios.

— Practic, jocul este terminat. Trebuie doar să fac conexiunea între câteva elemente şi să instalez totul pe serverele ce vor menţine programul în viaţă.

— De cât timp lucrezi la proiect?

— De... prea mult timp, silabisi tânărul cel palid.

— Spune-mi sincer. În ultimii ani, când te aşezai la computer, de ce te ocupai întâi? De evidenţele mele, sau de jocul tău?

— De contabilitate, ziua. Nopţile erau pentru joc.

— Asta-i bine, rosti iarăşi Toyota expresia folosită anterior. Unde vei depozita serverele?

— Are importanţă? se eschivă Akiro să dea un răspuns clarificator.

Obişnuit să controleze totul şi pe toţi, magnatul fu surprins de cuvintele tânărului. Dar nu comentă. Luă cecul de pe masă şi îl semnă cu un pix argintiu scos din buzunarul interior al jachetei. Zâmbind, întinse tânărului valoroasa bucată de hârtie. Îl întrebă retoric:

— O femeie de sticlă?...

— Eu plec, anunţă contabilul.

Toyota zâmbi:

— Te grăbeşti?

— Da. Abia aştept să văd jocul funcţionând.

— La capitolul ăsta, eşti ca mine, îi făcu

magnatul un compliment. Vezi că Makoto e afară la uşă, pe bancă. Spune-i că l-am chemat.

Toyota nu privi în urma cumnatului său. Îl văzu doar dispărând în aburul ceaiului, şi apoi îl văzu pe Makoto ieşind din acelaşi abur.

— Ce trebuie să fac? întrebă matahala.

— Stai jos, ordonă magnatul şi scoase un plic din buzunarul de unde înainte scosese pixul. Săptămâna viitoare, miercuri, la orele şaptesprezece, ar trebui să mă întâlnesc cu Toshio Fukayama. Să semnăm contractul de vânzare-cumpărare a bowlingului său din Numazu. Sala asta, cum să-ţi spun, e ideală pentru un cazino. O vreau. Însă Toshio Fukayama s-a informat în legătură cu posibilităţile mele financiare şi, luându-mă prin surprindere, a dublat preţul stabilit iniţial de comun acord. Cu toate că membrii familiei sale, ce deţin o parte din afacerea cu bowlingul, l-au sfătuit să nu urce preţul fiindcă aşa riscă să piardă interesul cumpărătorului, adică al meu. Ce încerc să-ţi spun este că vreau să închei tranzacţia cu familia acestui om, nu cu el. Până miercuri la orele şaptesprezece, Toshio Fukayama trebuie să dispară.

— Am înţeles, domnule.

— Doar el, atât. Nimeni din familia sa. Cu familia voi încheia eu afacerea după aceea.

— Da, domnule.

— Aici ai datele necesare despre persoana

noastră, spuse înmânându-i plicul. Te ocupi tu?

— Nu. O va face Masataro.

— Perfect. Acum, te rog, lasă-mă singur.

Makoto plecă fără să scoată un sunet.

Toyota duse ceaşca la gură şi sorbi o înghiţitură de ceai. Prin aburul ieşind de sub capac i se păru că vede lângă balta cu peşte un al treilea cocor. Coborî ceaşca. Încântătoarea lui soţie, Nanako, se apropia de masă cu paşi mici.

— Ce faci aici? se surprinse el. Când ai intrat?

Ea ajunse la masă şi, cu privirea intrigată, se aşeză pe scaunul pe care şezuseră Akiro şi apoi Makoto.

— Eram în sală dinainte de a veni voi. Am stat acolo, în spatele tufişurilor. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Nu-mi plac surprizele. Nu astfel de surprize.

Magnatul îşi privi soţia rece, ochii lui erau două reproşuri. N-ar fi vrut să fie însă prea aspru. Nanako era atât de frumoasă în kimonoul vişiniu pe care-l purta doar aici, la sala cu cocori, iar părul şi-l strânsese într-un coc mic, deasupra capului, aşa cum îi plăcea lui. Totuşi, faţa îi era mai albă decât de obicei, ceea ce o făcea să semene mult cu fratele ei. Abia când îi privi degetele îşi dădu seama că femeia tremura. Ca s-o liniştească, se ridică şi se aplecă peste masă pentru a-i cuprinde mâinile. Ea se retrase brusc.

— Ce înseamnă asta? vru Toyota să ştie.

— Tu faci...? încercă Nanako să vorbească cu ochii umezi şi cu vocea tânguitoare.

— Ce fac eu?

— Tu faci să dispară oameni? spuse ea adunându-şi toate puterile în glas.

— Oh, draga mea, râse el forţat. N-ai înţeles ce vorbeam eu cu Makoto. Ăştia sunt termeni financiari.

— Ba am înţeles foarte bine, rosti Nanako curajoasă.

— Să-ţi explic...

— N-ai ce să-mi explici. Până miercuri omul ăla n-o să mai existe, oftă ea plângând. Pentru o sală de bowling. Nu pot să cred. Şi sigur, sigur nu e primul.

— Dac-ai răbdare...

— Taci, luă femeia controlul asupra conversaţiei ştergându-şi lacrimile cu mânecile kimonoului. Întâi, aventurile tale amoroase. Şi acum... acum aflu că ucizi oameni. Cine eşti tu, Toyota? Mai eşti bărbatul pe care-l ştiu, pe care credeam că-l ştiu? Unde e sufletul tău nobil, sensibil? A dispărut şi el, nu?... Îţi aminteşti, când mă curtai mi-ai făcut cadou gravura aceea de Hokusai...

— Mai vrei o gravură de Hokusai? încercă el să salveze situaţia.

— Nu pot să cred, izbucni Nanako ridicându-se în picioare. Cine eşti tu, Toyota?

— Sunt soţul tău. Am grijă de tine, de noi. Am grijă şi de fratele tău.

— Dar cu ce preţ? Cu ce preţ, Toyota? se zbuciumă ea aşezându-se iar şi ducându-şi palmele la tâmple.

— Fac ce trebuie să se facă.

— Dar nu vreau să ai grijă de mine călcând peste oameni. Nu suport gândul ăsta. Nu pot accepta că soţul meu e un asasin.

— Te rog, linişteşte-te, încercă el cu perseverenţă să o calmeze. Nu sunt un asasin.

Nanako continua să tremure, cu coatele pe masă. Îşi rezemă bărbia pe pumnii îndoiţi. Felul în care mâinile albe îi ieşeau din mânecile kimonoului, gândea Toyota, le făcea să semene mult cu două gâturi de cocor.

4.6

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0008/2011

După aprobarea planului propus de colonel Manolo González Pérez, se supune atenţiei echipei prima etapă în demersurile de descoperire a producătorilor jocului video „Dominoul viselor”. Pentru identificarea modalităţii optime de lansare pe piaţă a jocului, s-au luat în calcul trei opţiuni:

Opţiunea 1. Vânzarea unui set de CD-uri într-un magazin de jocuri video de mâna a doua situat în complexul comercial Parque Corredor, lângă municipiul Torrejón de Ardoz. Magazinul ar urma să se ocupe de revânzarea ulterioară a jocului. În colaborare cu personalul magazinului, se va proceda la urmărirea cumpărătorului care ulterior va face obiectul unei supravegheri 24 din 24 de ore.

Opţiunea 2. Introducerea CD-urilor în cutia poştală a unui destinatar selecţionat dinainte, în cadrul unei pseudocampanii comerciale.

Opţiunea 3. Plasarea unui set de CD-uri într-un anticariat, spre revânzarea lui ulterioară. Printr-o supraveghere strictă din stradă, fără ştirea personalului din magazin, se va efectua identificarea cumpărătorului şi se vor aplica asupra acestuia aceleaşi proceduri ca în opţiunea 1. Anexăm o listă cu nouă anticariate-ţintă situate în zona centru din Madrid.

Reunită în şedinţă, echipa a analizat cele trei opţiuni. S-a decis eliminarea opţiunii 1. Motivul: În momentul cumpărării unui joc de mâna a doua, magazinele de profil, pentru a stabili preţul de cumpărare şi cel de vânzare, verifică în baza lor de date anul de fabricaţie şi compania producătoare. Aceste date nu sunt disponibile pentru „Dominoul viselor”, ceea ce ar putea trezi suspiciuni. Opţiunea 2 a fost abandonată, având în vedere că de multe ori materialele publicitare din

cutiile poştale sunt aruncate de destinatari fără să fie deschise, variantă considerată inacceptabilă. A fost aleasă în unanimitate opţiunea 3. Urmează să fie selecţionat unul dintre anticariatele din anexă, principalul criteriu de selecţie fiind posibilitatea de supraveghere a magazinului.

Opinie separată: Deşi susţine activ şi conştiincios demersurile anchetei, căpitanul Santiago Barea a ridicat o obiecţie în legătură cu responsabilitatea morală a poliţiei în situaţia în care unii cetăţeni ai Madridului vor fi implicaţi în situaţii cu grad de risc ridicat. Santiago Barea a propus ca persoanele la care vor ajunge în final jocurile video să fie informate în legătură cu antecedentele cazului şi cu supravegherea permanantă a poliţiei. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0009/2011

Localul comercial selecţionat pentru distribuirea jocului video „Dominoul viselor” este Colţul Clasic, un magazin de antichităţi situat pe

strada La Palma nr. 91. Edificiul dispune de două niveluri, la parter se află un spaţiu comercial în suprafaţă de 150 m.p., iar la etaj o locuinţă cu suprafaţa aproximativ egală. Clădirea, proprietatea companiei imobiliare Conecta, este actualmente închiriată de numitul Pablo Martinez Valdés, cunoscut ca „argintarul”, care administrează magazinul de antichităţi. Un mic sector al magazinului este destinat vânzării cărţilor de mâna a doua.

În data de 15 septembrie 2011, agentul nostru Javier Akashi s-a prezentat la magazin pentru a vinde o pendulă confiscată de departamentul nostru la o descindere în bordelul de pe strada Santa Clara. Sub pretextul că nu vinde pendula decât însoţită de trei jocuri video de mâna a doua, Javier Akashi a reuşit să plaseze în acest magazin „Dominoul viselor”. Mai exact, au fost plasate 3 seturi compuse din 2 CD-uri fiecare, în ambalajul în care au fost primite de la Poliţia metropolitană Tokyo, cu precizarea că textul în japoneză a fost şters de pe discuri şi înlocuit cu numele jocului în spaniolă. Faptul că agentul Akashi, ai cărui părinţi sunt imigranţi japonezi, poate fi confundat uşor cu un tânăr oriental, este un obstacol în plus în calea celor care ar face investigaţii pentru a descoperi provenienţa seturilor.

Pentru a se supraveghea vânzarea jocului video, a fost închiriată pe aceeaşi stradă, vizavi de

Colţul Clasic, o garsonieră situată la etajul unu al imobilului cu nr. 86. Aici a fost instalată aparatură de supraveghere video, cu capacitate de înregistrare, pentru urmărirea permanentă a magazinului de antichităţi de la nr. 91. Membrii echipei noastre lucrează împreună cu agenţii de filaj în schimburi de 6 ore, după care se prezintă la biroul departamentului pentru a depune rapoartele de observaţie.

În data de 15 septembrie 2011, un set din „Dominoul viselor” a fost vândut unui bărbat identificat ulterior ca Alex Garcia Bustos, domiciliat pe strada La Palma nr. 99, etajul 3, căsătorit cu Lucia Mendoza Campano. Echipa de filaj a instalat un alt post de observaţie pe strada La Palma nr. 90, pentru a supraveghea mişcările acestei perechi.

S-a descoperit că un alt exemplar din „Dominoul viselor” este folosit de Pablo Martinez Valdés, administratorul de la Colţul Clasic, căsătorit cu Marta Roca Ortega. Echipa de filaj din garsoniera de la nr. 86 continuă să supravegheze şi această pereche.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA

DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0011/2011

În şedinţa de astăzi a echipei, colonelul Manolo González Pérez aduce în atenţie impasul în care ne aflăm în ce priveşte plasarea celui de-al treilea set al jocului video „Dominoul viselor”. Deşi pentru personalul de filaj este evident că setul 3 nu se mai găseşte în magazinul de antichităţi, nu s-a putut stabili când, cum şi cui a fost vândut. Niciunul dintre membrii echipei nu poate furniza vreun detaliu referitor la un potenţial cumpărător.

Această situaţie a dus la apariţia unei oarecare tensiuni între membrii echipei, motiv pentru care s-a decis să se vizioneze integral materialul video realizat în urma supravegherii magazinului Colţul Clasic. Vizionarea s-a realizat prin efectuarea unor ore suplimentare, sub supravegherea colonelului Manolo González Pérez. Vizionarea a evidenţiat vânzarea setului 1 către Alex Garcia Bustos şi utilizarea setului 2 de către Pablo Martinez Valdés, dar nu a oferit nicio informaţie despre destinaţia setului 3.

Agentul nostru, Fernando Jiménez Ballestero, a descins la magazinul de antichităţi, în timpul orarului de funcţionare, sub pretextul că este interesat de cărţile de mâna a doua. Agentul a verificat toate cărţile de pe raft, răsfoindu-le bucată cu bucată, fără să găsească setul 3.

Santiago Barea a declarat în şedinţa echipei

că starea de lucruri creată prin dispariţia setului 3 a devenit o potenţială sursă de pericol. Căpitanul a propus ca echipa să-l contacteze discret pe administratorul de la Colţul Clasic, Pablo Martinez Valdés, cu scopul de a-l informa despre existenţa supravegherii şi pentru a afla unde se află setul 3. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

*

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0014/2011

Echipa de filaj de la postul nr. 86 a descoperit că Pablo Martinez Valdés face demersuri pentru a preda afacerea cu antichităţi de pe strada La Palma nr. 91. O verificare succintă cu ajutorul colegilor de la Unitatea de Delincvenţă Economică a dezvăluit că într-adevăr Colţul Clasic se află în pragul falimentului, aşa cum arată evidenţele contabile existente la Administraţia Financiară şi la firma de contabilitate contractată să realizeze declaraţiile lunare de venit.

Ca urmare a încordării existente între membrii echipei, pe fondul dispariţiei setului 3 din „Dominoul viselor”, s-a decis luarea unei decizii extreme: preluarea magazinului de antichităţi,

inclusiv computerul şi stocul de marfă, de către un agent sub acoperire. Spre surprinderea tuturor, s-a oferit ca voluntar colonelul Manolo González Pérez, care va acţiona sub identitatea de Luis de Frutos Quevedo, expert în vânzarea de antichităţi originar din Gijón. Căpitanul Santiago Barea Bustos va acţiona şi el sub o identitate mascată, ca agent al poliţiei municipale, folosind numele său real. S-au făcut demersuri pentru a obţine colaborarea Poliţiei Madrid în acest sens.

În mod excepţional, Unitatea Centrală de Contabilitate a Direcţiei Generale de Poliţie a alocat echipei suma de 80.000 de euro, banii necesari pentru achiziţionarea stocului de marfă de la Colţul Clasic. Banii urmează a se recupera la finalizarea operaţiunii, prin vânzarea obiectelor din magazin către terţi, având în vedere că valoarea reală a stocului se cifrează la aproximativ 150.000 de euro.

Preluarea afacerii de la Colţul Clasic de către colonelul Manolo González Pérez, alias Luis de Frutos Quevedo, s-a realizat cu succes în 16 septembrie 2011.

Preocuparea principală a echipei o constituie în prezent schimbarea domiciliului de către Pablo Martinez Valdés. Argintarul s-a mutat în Málaga cu soţia sa, la domiciliul fratelui său Pedro, adresa este menţionată în anexă. Colonelul Manolo González Pérez a solicitat şi a obţinut de la Direcţia Generală de Poliţie suplimentarea

efectivelor echipei cu şapte membri, trimişi în Málaga pentru a continua supravegherea cuplului, cu ajutorul colegilor de la poliţia locală. Agenţii detaşaţi în Málaga vor expedia zilnic rapoartele de observaţie, la încheierea schimbului, prin email.

A fost realizată o listă cu 48 de perechi domiciliate pe strada La Palma, consideraţi potenţiali cumpărători ai setului 3 din „Dominoul viselor”.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.7

Prin fereastra biroului său de la etajul douăzeci şi unu al edificiului Imperial situat în vechiul cartier de afaceri al metropolei, Akiro admira soarele ce apunea peste Tokyo. Lumina crepusculară colora edificiile şi turnurile înalte în portocaliu, transforma râul Nihonbashi într-un şuvoi de lavă. Imaginea oraşului la asfinţit îi transmitea o linişte profundă. Văzuse cu mulţi ani în urmă la o expoziţie de artă grafică un desen înfăţişând un zgârie nori compartimentat, şi în fiecare încăpere câte o insulă cu palmier pe care se afla un om singur. De atunci, privea zgârie norii ca pe nişte singurătăţi suprapuse. Cu siguranţă, biroul său era o astfel de insulă. Aici muncea, aici mânca, aici făcea duş, aici dormea. Alături se afla biroului cumnatului său, căruia în fiecare zi la orele optsprezece îi lăsa pe masă evidenţa

tranzacţiilor bursiere de peste zi şi registrele încasărilor din ziua anterioară pentru cazinourile din reţeaua *Dominoul viselor*. După ora optsprezece, timpul trecea numai pentru el. Reuşise, după patru luni de la încasarea banilor furnizaţi de Toyota, să finalizeze jocul video. Lansarea pe Internet o programase peste două zile. Era fericit, entuziast şi nerăbdător. Deşi magnatul îl obligase să schimbe numele jocului, nu-i purta pică. La urma urmei, *Dominoul viselor* nu suna rău.

De acum, ideea de a o reîntâlni pe femeia de sticlă i se părea lui Akiro mai realizabilă ca niciodată. Ce trebuia să facă era să dea drumul jocului în lume. După aceea, totul era chestiune de timp. Pentru a o găsi, era dispus să aştepte oricât ar fi fost necesar. Investise în realizarea jocului cuvinte, imagini, pasiune, iubire. Era încântat de rezultat. N-avea de gând să se oprească aici. Urma să perfecţioneze jocul permanent, adăugând mereu noi elemente de creativitate.

Soarele apusese complet, pe insula din biroul lui Akiro se făcu întuneric. Nu aprinse lumina, se lăsă învăluit de reflexele diafane ale obiectelor de metal din încăpere.

— Unde eşti, femeia mea de sticlă? şopti cu degetele pe geamul fumuriu.

Privea în continuare panorama oraşului, pe fondul căreia un elicopter multicolor traversa cerul cu eleganţa unui ţânţar.

Sună telefonul. Era Nanako.

— Bună, surioară, salută el.

— Akiro, poţi vorbi?

— Sigur că pot.

— Eşti singur?

— Singur-singurel. Vorbeşte fără grijă, adăugă el simţind teamă în vocea surorii lui.

— Azi a fost emisă sentinţa de divorţ.

— Poftim? întrebă nedumerit Akiro.

— De azi nu mai sunt soţia lui Toyota.

Palidul contabil înlemni.

— Eşti acolo? întrebă ea.

— Sunt aici. Nu e nicio glumă, sper.

— Nu. Am divorţat, oftă Nanako.

— Bine... dar aşa, dintr-odată?

— Nu a fost dintr-odată. Tu nu ţi-ai dat seama. Cred că în ultima vreme ai fost foarte ocupat...

— Asta-i adevărat.

— De câteva luni nu mai dormim împreună, eu şi Toyota. De fapt, locuim separat.

— Nu ştiam.

— Acum, s-a terminat.

— Îmi pare rău, surioară.

— Să nu-ţi pară rău. Vreau să spun, nu te lăsa influenţat de ce s-a întâmplat între mine şi Toyota. Continuă să lucrezi pentru el. Ştiu că în contabilitate faci o treabă excelentă.

— Bine, mă ocup de partea informatică. Suntem mai mulţi implicaţi în contabilitate.

— Să nu faci altceva decât să te ocupi de cifre.

— Adică, Nanako?

— Promite-mi că vei rămâne la cifre, că nu te vei băga niciodată în altceva.

— Nu înţeleg.

— Promite!

— Promit, acceptă el.

— Doream să-ţi zic... e ultima dată când vorbim, rosti ea înecându-şi cu greu lacrimile.

— Ce vrei să spui?

— E ultima dată când vorbim.

— Te simţi bine, Nanako?

— ... Aproximativ.

— Doar nu vrei să faci o nebunie.

— Vreau să scap, Akiro. Vreau să scap de tot şi de toate.

— Vrei să-ţi pui capăt zilelor?

— Nici vorbă, râse ea cu nervozitate.

— Atunci?

— Plec.

— Pleci? Unde pleci?

— Departe.

— Ţi-e teamă de Toyota?

— Vreau să dispar. Pur şi simplu. Aşa cum dispar oamenii pe care el îi face să dispară. Fără să reapară vreodată.

Akiro închise ochii, începu să înţeleagă ce se întâmpla cu sora lui. O întrebă:

— Nu te voi revedea?

— Sunt deja alta, identitatea mea e alta. Nu încerca să mă cauţi.

— Mama şi tata s-au stins, şopti Akiro. Acum e rândul tău... pleci...

— Frăţioare, n-ai avut niciodată o relaţie apropiată cu ei. Şi nici cu mine. Tu ai fost întotdeauna al nostru. Dar noi am fost prea puţin ai tăi.

— Eu, Nanako...

— Ştiu, aşa eşti tu. Şi te iubesc, pentru că eşti fratele meu.

— Iartă-mă, surioară.

— Gândeşte-te la mine ca şi cum aş exista undeva, departe, într-un univers unde există şi femeia de sticlă.

— Ce ştii tu despre femeia de sticlă? Cine ţi-a spus?! se agită el.

— Nimeni. De câteva ori am auzit fără să vreau conversaţiile tale cu Toyota. Lui i-ai povestit despre tine lucruri pe care mie nu mi le-ai spus.

— ... îmi amintesc de o zi din copilăria noastră, Nanako. M-am urcat pe masă ca să umblu la candelabru, de acolo am căzut şi mi-am spart capul. Da, era o rană la frunte. M-ai pansat şi m-ai îngrijit cu atenţie până au venit părinţii acasă. Nu erai decât o fetiţă.

— Akiro, trebuie să ne luăm rămas bun. Acum.

El îşi căută cuvintele, vru să spună ceva important. Rosti doar:

— Adio, surioară.

— În momentul ăsta voi arunca telefonul. Adio...

Instantaneu, Akiro primi ton de ocupat. Se lăsă fără vlagă în fotoliul de piele neagră şi privi din nou peisajul nocturn din fereastră. Toate erau la locul lor, însă dintre luminiţele oraşului de acum înainte una avea să lipsească.

Simţi fără echivoc cum o umbră se strecurase silenţios în birou şi stătea nemişcată lângă uşă. Era Toyota.

— A fost ea? întrebă magnatul.

— Da. A fost Nanako.

— Ce ţi-a spus? continuă Toyota aprinzând lumina şi înaintând spre mijlocul încăperii.

— Că a ieşit sentinţa voastră de divorţ, zise Akiro privind fix petele vineţii de sub ochii cumnatului său devenit dintr-odată fost cumnat.

— Ţi-a spus că a fost dorinţa ei?

— Nu mi-a spus-o direct, însă am înţeles că a fost aşa.

— Va schimba asta ceva între mine şi tine? întrebă preocupat magnatul.

Akiro răspunse după o scurtă pauză:

— Absolut nimic.

— Aşa te vreau, se apropie Toyota de el şi-i strânse umărul într-un gest de încredere şi amiciţie.

— Ştii că n-am cunoscut-o cu adevărat pe sora mea? rosti Akiro gânditor.

— Aş zice că nici ea nu te-a cunoscut.

— Are o inimă bună.

— Asta fără îndoială, încuviinţă magnatul.

— Într-un fel, mă întrebam, o femeie singură...

— Înţeleg la ce te gândeşti, îl întrerupse Toyota. Dă-mi voie să-ţi spun un lucru. O femeie ca Nanako nu va rămâne niciodată singură.

— Dar tu? Vei rămâne singur?

Toyota răspunse cu un gest flegmatic care lăsa să se înţeleagă că a avea o femeie nu va fi nicicând o problemă pentru el. Se îndreptă spre uşă.

— Ştii ceva? întrebă magnatul. Mi-am vândut cocorii...

Akiro nu avu timp să rostească o replică, Toyota închisese deja uşa.

Cu gândul la Nanako, se repezi la calculator întrebându-se cum ar putea descoperi unde se afla în acel moment sora lui. Şi, cel mai important, încotro se îndrepta.

Verifică febril plecările programate la acea oră din aeroporturi. Se concentră asupra ieşirilor internaţionale din aeroporturile Haneda şi Narita. Făcu o selecţie, căută zborurile îndepărtate. Chiar şi aşa, lista cu posibilele destinaţii era copleşitoare: New York, Londra, Madrid şi Rio de Janeiro.

Peste câteva ore, Nanako putea fi oriunde.

4.8

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0022/2011

Prezentăm raportul oficial al dispariţiei numitei Lucia Mendoza Campano, aşa cum apare în arhiva poliţiei Madrid.

Reclamant: Alex Garcia Bustos.

Adresa: Strada La Palma 99, etaj 3, Madrid.

Infracţiunea: Dispariţia numitei Lucia Mendoza Campano, soţia reclamantului.

Data şi ora infracţiunii: 29/9/2011,13: 17.

Locul infracţiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: Agenţii Santiago Barea Sánchez şi Alba Dominguez Calzada, aflaţi în patrulare pe strada La Palma, sunt abordaţi în faţa porţii 99 de Alex Garcia Bustos care îi informează că soţia sa Lucia Mendoza Campano a dispărut de la domiciliu. Din declaraţiile reclamantului reiese că L.M.C. S-a deplasat în jurul orei 10,50 la un locutorio numit Mustaţa Galbenă de pe aceeaşi stradă, pentru a participa împreună cu reclamantul la un joc video prin intermediul Internetului. Reclamantul a rămas la domiciliu şi s-a conectat la Internet cu ajutorul laptopului personal. În timp ce partida se afla în desfăşurare, reclamantul a primit vizita a doi agenţi comerciali

de rasă asiatică. După încheierea partidei, reclamantul pretinde că şi-a sunat soţia, auzind la telefon sunete ce păreau să provină dintr-o încăierare şi mai multe voci despre care crede că aparţineau soţiei lui şi celor doi agenţi comerciali. Reclamantul a plecat să îşi caute soţia în împrejurimi, la întoarcerea acasă a găsit în faţa uşii o păpuşă gonflabilă, obiect ce a fost reţinut de agenţi în vederea efectuării de cercetări ulterioare. Reclamantul a fost condus la secţie unde a depus prezenta reclamaţie.

Notă: Se presupune că dispariţia femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei, Marta Roca Ortega şi Maria Dickens. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii şi-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Din acest motiv, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal ale victimei, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fisa personală a numitei Lucia Mendoza Campano, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele şi prenumele: Lucia Mendoza Campano.

Părinţii: Jairo şi Débora.

Data naşterii: 11 martie 1982.

Locul naşterii: Guadalajara.

Alte date cu caracter personal:

A absolvit cursurile Institutului de învăţământ Secundar Antonio Buero Vallejo din Guadalajara. În perioada aprilie-mai 2003 urmează un curs de mecanografie la Centrul Mecanografic Cervantes din Alcalá de Henares.

În data de 4 august 2005 se căsătoreşte cu Alex Garcia Bustos, grafician freelance.

Domiciliul familiei este apartamentul de pe strada La Palma 99, etaj 3, pentru care se plăteşte o chirie lunară de 750 euro.

Din data de 5 noiembrie 2003 lucrează ca dactilografă la Se Diderot Alfa şi Madrid.

Datele următoare, cu caracter privat, au fost colectate în urma audierii rudelor victimei, a vecinilor, a colegilor de serviciu şi a cunoscuţilor. Includem şi unele concluzii desprinse în urma percheziţiei de la domiciliul victimei.

Date diverse:

Personalitate deschisă, generoasă, nu lipsită de naivitate.

Pasiune pentru muzica clasică: Mozart, Chopin.

Pasiune pentru lectură în domeniile: oniric, lepidoptere.

Pasiune pentru jocuri video: „Dominoul viselor”.

Mâncarea preferată: croissant cu ciocolată.

A frecventat cu consecvenţă, împreună cu soţul ei, Filmoteca spaniolă (Cinematograful

Doré), în special pentru a viziona filme clasice ale unor realizatori precum Charles Chaplin, Elia Kazan etc.

Părinţii locuiesc în Valencia, dispăruta a păstrat o relaţie strânsă îndeosebi cu mama, care a vizitat-o periodic la domiciliul din Madrid.

Victimă a unui incendiu produs din cauze necunoscute în data de 20 septembrie 2011. Arsuri superficiale. A fost internată în spitalul La Paz, de unde a ieşit recuperată în data de 25 septembrie 2011.

Preferinţă pentru încălţămintea fără toc.

În copilărie, la 12 ani, a fost abuzată sexual de tată, o singură dată, când acesta se afla sub influenţa alcoolului. Conform declaraţiilor unei colege de serviciu, incidentul a fost acoperit de familie, victima nu a depus niciodată plângere împotriva agresorului. Informaţie neverificabilă şi neconfirmată de către mamă.

Între documentele de la domiciliul dispărutei s-a descoperit, în manuscris, un text redactat de aceasta, despre existenţa căruia soţul nu era informat. Deşi este probabil că se referă la evenimente fictive, fără legătură cu realitatea, reproducem textul în continuare în integralitatea sa:

Hoţul de săruturi

În fiecare dimineaţă, Lucia se abandona braţelor de plastic ale scaunului din vagonul ce

ştia să legene ca nimeni altcineva.

Zilnic, acelaşi vagon.

Zilnic, acelaşi tren.

Ora şase dimineaţa nu era o oră la care să trezeşti o femeie pentru a o trimite să muncească departe.

Aşa gândea Lucia.

Fără să poată schimba ceva.

Continua să intre în fiecare dimineaţă devreme în gară cu faţa descompusă de somn pentru a ajunge la peronul pustiu.

Punctual la întâlnire, trenul îi ilumina cearcănele cu farurile de un galben închis şi oprea.

Primul vagon.

Ăsta era vagonul pe care ea îl alegea întotdeauna.

Se aşeza pe un scaun la fereastră, în direcţia de mers.

Abandonându-se braţelor de plastic.

Adormea.

Întotdeauna.

În timpul călătoriei de o oră, era imposibil să nu adoarmă cel puţin zece minute.

Aşa era ea.

Mergând să muncească departe.

Până în ziua când începu visul.

Acelaşi vis, în fiecare dimineaţă.

Un om, un bărbat, trecea nesimţit prin vagon, în timp ce ea dormea, şi o săruta tandru pe

buze.

După trezire, pe scaunul din tren, Lucia îşi amintea ce visase.

La început îşi spuse: e doar un vis.

Prea adesea se trezea însă cu buzele uscate.

Începu să creadă că ceea ce visa se petrecea aievea.

De fiecare dată, la trezire, privea cu atenţie prin vagon, doar – doar îl va descoperi pe cel care o săruta în timpul somnului.

Vedea mereu aceleaşi feţe trudite care nu erau, nu puteau fi ale lui.

Ale celui care o săruta.

Începu să caute o explicaţie.

Se gândi că mecanicul de locomotivă părăsea cabina automotorului şi venea tiptil să o sărute pe gură lăsând trenul fără control, după care alerga înapoi la scaunul lui.

Imposibil.

Niciun mecanic de locomotivă n-ar fi făcut asta.

Poate era controlorul ce verifica biletele, se gândi că, privind-o în fiecare dimineaţă, se îndrăgostise de ea şi de buzele ei.

Puţin probabil.

Toţi călătorii l-ar fi văzut sărutând-o.

Totuşi, visul se repeta zilnic.

Şi senzaţia că fusese sărutată, la fel.

Uneori, la trezire, Lucia îşi lingea buzele încercând să descopere aroma hoţului de săruturi.

Precizare: aici, textul se întrerupe brusc, la jumătatea foii din caietul descoperit la percheziţie. După lectură, s-a încercat să se stabilească o legătură între textul ficţiunii şi activităţile zilnice ale dispărutei. S-a constatat că dispăruta se deplasa la locul de muncă cu metroul, de la staţia Tribunal până la staţia Nuevos Ministerios, după care lua trenul de apropiere de la staţia Nuevos Ministerios până la staţia Valdelasfuentes, durata călătoriei cu trenul fiind de douăzeci de minute. Important de precizat, niciodată Lucia Mendoza Campano nu a avut un orar de lucru care să o oblige să se trezească la ora şase dimineaţa. Concluzia: textul nu este util anchetei, în contextul în care soţul, Alex Garcia Bustos, a declarat că dispăruta îi dădea mereu în dar bileţele cu conţinut similar.

Căpitanul Santiago Barea a propus ca foaia cu textul reprodus mai sus, evident neesenţial pentru desfăşurarea cercetărilor, împreună cu alte foi reprezentând portrete în creion făcute dispărutei de soţul acesteia, să fie eliminate din dosar. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0023/2011

Colonelul Manolo González Pérez a insistat să se includă la dosar o notă despre grupul de agenţi care în seara zilei de 29 septembrie 2011, cu ocazia ediţiei speciale a evenimentului cultural „Noaptea cărţilor”, a sustras poşeta numitei Lucia Mendoza Campano. Grupul a acţionat sub conducerea căpitanului Santiago Barea, despre a cărui iniţiativă colonelul Manolo González Pérez nu fusese înştiinţat anterior.

Căpitanul Santiago Barea a declarat că a comandat sustragerea poşetei pentru a verifica dacă femeia deţine CD-ul cu jocul „Dominoul viselor”. Colonelul Manolo González Pérez susţine un punct de vedere diferit şi afirmă că de fapt căpitanul Santiago Barea a acţionat dorind să atragă atenţia femeii asupra situaţiei cu potenţial de pericol în care se află, astfel încât aceasta să ia pe viitor măsuri suplimentare pentru a-şi spori securitatea personală. Colonelul Manolo González Pérez reaminteşte echipei că şi anterior căpitanul Santiago Barea şi-a exprimat intenţia de a le comunica posesorilor jocului că se află în pericol.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.9

Un om al străzii înaintat în vârstă cerşea pe strada Edo, aşezat lângă uşa unui magazin închis în a cărui vitrină se putea citi anunţul. Se *închiriază spaţiu comercial*. Cerşetorul, nebărbierit şi cu părul dezordonat, avea neîndoielnic în ochi o scânteie de inteligenţă. La scânteia asta ajunsese să mediteze Akiro după ce îl studiase atent pe om vreo cinci minute.

— Un ajutor, vă rog. Un ajutor pentru cei fără casă, implora cerşetorul.

Palidul contabil îşi îndesă mâinile în buzunarele pardesiului şi se apropie de el cu paşi rari. Omul îl abordă plin de speranţă:

— Vă rog, un ajutor!

— Cum te cheamă? îl întrebă Akiro.

— Shunji, domnule.

— Poţi dovedi? Dacă-mi dovedeşti că ăsta e numele tău, înseamnă c-ai spus adevărul. Şi dac-ai spus adevărul, s-ar putea să am ceva pentru tine.

Bătrânul nu stătu pe gânduri. Se ridică în picioare şi scoase cu degete murdare din sân o pungă transparentă plină cu foi îndoite. Extrase dintre hârtii cartea sa de identitate şi o arătă. Akiro cercetă documentul de aproape şi trase concluzia:

— Ai avut dreptate. Shunji te cheamă. Uite cum facem, Shunji. Tu duci la oficiul poştal din capătul străzii astea patru plicuri. Spui că vrei să

le expediezi şi plăteşti. Apoi te întorci la mine cu chitanţa şi, drept răsplată pentru efortul tău, îţi dau o bancnotă de zece mii. Ţi se pare greu?

— O nimica toată.

— Bine, Shunji, continuă contabilul scoţând la iveală un pix şi câteva formulare de poştă. Trebuie să scriu pe foi datele tale de identitate. Vino să ne aşezăm aici, pe bancă.

— Am înţeles, se supuse bătrânul. Dar ce-i în plicuri?

— Nişte CD-uri. Nu te interesează.

Akiro completă formularele şi-i dădu cerşetorului două monede vechi de cinci sute de yeni.

— Cu astea plăteşti expedierea. Nu mai scrii nimic. Am completat formularele. Când aduci chitanţa, te aşteaptă zece mii de yeni.

— Vin imediat, domnule, spuse bătrânul grăbind pasul spre capătul străzii.

Contabilul urcă într-unul dintre taxiurile parcate în apropiere, îi comandă şoferului:

— Mai întâi, avansează câţiva metri şi parchează acolo, lângă oficiul poştal.

— Desigur.

După şapte minute, cerşetorul ieşi din clădirea poştei ţinând o foiţă în mână. Îl căută cu privirea pe Akiro în toate direcţiile. Taxiul opri lângă bătrân, contabilul îl îndemnă să se apropie:

— Ai rezolvat, Shunji?

— Da, poftiţi chitanţa.

— Ţine bancnota, îşi ţinu Akiro promisiunea.

Îi ordonă şoferului:

— Dă-i înainte!

Palidul bărbat se întinse relaxat pe bancheta din spate. Experimentul funcţionase. Cerşetorul nu ştia că trimisese către patru adrese din diferite ţări ale Europei plicuri conţinând CD-uri neînregistrate. Akiro nu se decisese încă în ce mod urma să expedieze în afara ţării *Dominoul viselor*. Cocheta cu ideea de a trimite în străinătate pe cineva să plaseze CD-urile direct, fără intermediari, dar nu avea la îndemână o persoană de încredere. Voia ca niciun indiciu să nu relaţioneze jocul cu Tokyo sau cu Japonia.

Simţi brusc telefonul mobil vibrând în buzunar. Era Makoto. Ciudat, gorila lui Toyota nu-l suna niciodată.

— Spune, Makoto.

— Akiro, veniţi urgent la birou!

— M-a chemat Toyota?

— Veniţi cât mai urgent posibil! adăugă Makoto şi închise.

Ce chestie, gândi contabilul. Ăsta da, telefon misterios.

— Ia-o spre centru, îi spuse şoferului.

Peste o jumătate de oră intra în birourile companiei. Makoto şi Masataro se aflau ca de obicei în holul de la intrare, secretara îşi ştergea nasul cu un şerveţel alb.

— Bună ziua, salută contabilul.

— Să intrăm în biroul şefului, îl invită Makoto.

Akiro păşi în incinta spaţioasă urmat de cei doi bodyguarzi, fu surprins să găsească gol fotoliul lui Toyota. Folosind telecomanda, Makoto porni televizorul imens de pe un perete lateral, alese TBS News, canalul de ştiri.

— ... omul de afaceri s-a prăbuşit cu avioneta personală în timp ce efectua un zbor de agrement în sudul capitalei. Cauzele accidentului sunt deocamdată necunoscute. O echipă de salvare sosită de urgenţă la faţa locului nu a putut face nimic pentru magnatul care a decedat în momentul impactului. Toyota Kaneko era un pilot cu experienţă, obţinuse permisul în urmă cu...

Makoto închise televizorul şi puse telecomanda pe birou.

— E pe toate canalele, spuse bodyguardul. Masataro îl aştepta la sol, în maşină. Dar ai văzut...

Preţ de câteva minute, Akiro şi cei doi bodyguarzi rămaseră în tăcere.

— La ce te gândeşti, Makoto? căută contabilul un pretext să vorbească.

— Eu? Mă gândesc la viitor.

Lui Akiro nu-i trebui mult să-şi ordoneze gândurile. Ştia exact *ce* voia să facă. Chiar dacă nu ştia deocamdată *cum*.

— Makoto, ce-ai zice dacă ne-am gândi împreună la viitor?

— Cred c-ar fi o idee... bună.

Tânărul palid deschise uşa biroului şi-i strigă secretarei:

— Să nu intre nimeni.

— Da, domnule.

Reveni lângă biroul masiv al lui Toyota şi-i oferi lui Makoto scaunul rezervat de obicei musafirilor.

— Te rog, ia loc. Tu, Masataro, aşază-te pe un scaun.

Cei doi se conformară.

Akiro făcu ocolul biroului şi se lăsă încet în fotoliul şefului.

— Situaţia s-a schimbat pe neaşteptate, Makoto.

— Aşa este.

— Crezi că aţi putea să colaboraţi de acum înainte cu mine, aşa cum aţi colaborat cu Toyota?

— Chiar aş dori asta. Sigur aveţi ceva de lucru pentru mine şi pentru Masataro.

— De lucru? Am foarte mult de lucru pentru voi. Evidenţele financiare ale companiei sunt în mâinile mele...

— Evident.

— Ştiu exact câţi bani încasaţi în fiecare lună. Tu, şi Masataro, şi ceilalţi. Vorbesc de banii viraţi oficial în conturile voastre, dar şi de banii pe care Toyota vi-i dădea personal în plic.

— Înţeleg.

— Din punctul meu de vedere, nu e nevoie să

se schimbe nimic în ce vă priveşte.

— Asta e şi dorinţa mea. Totuşi, trebuie luat în considerare Hisataka...

— Mda. Fratele lui Toyota.

— Hisataka se îndreaptă încoace. A început să lucreze pentru Toyota cu mult timp înaintea ta, cunoaşte ca nimeni altul dedesubturile cazinourilor. A sunat acum o jumătate de oră şi a zis că e pe drum.

— Nu l-am scos nicio clipă din calcule, Makoto. De când am văzut ştirea la televizor, mă gândesc încontinuu la el.

— Şi?

— Tortul e incredibil de mare. Există câte o felie pentru fiecare.

— Şi dacă Hisataka o să vrea întreg tortul pentru el?

Uşa biroului se întredeschise, secretara îi anunţă:

— A sosit domnul Hisataka Kaneko.

Akiro se ridică şi merse spre uşă spunând cu voce exagerat de tare, astfel încât să fie auzit de afară:

— Te rog frumos să-l inviţi înăuntru.

Hisataka era o copie scundă a fratelui său. Vizibil afectat, avea ochii plânşi. Intră însoţit de doi dintre oamenii săi.

— Condoleanţele mele sincere, i se adresă contabilul.

Omuleţul nu putu să răspundă, doar îl

îmbrăţişă o clipă în tăcere.

— Să stăm jos, propuse Akiro.

Palidul bărbat îi invită pe toţi la masa ovală cu douăsprezece scaune de lângă fereastră, puse în centru o sticlă de saki şi mai multe pahare, lăsând gol fotoliul lui Toyota.

Cam o oră vorbiră vrute şi nevrute, despre avioane, accidente şi scurtimea vieţii. Despre Toyota, despre pregătirile de înmormântare, despre un anunţ funerar ce urma să fie publicat în ziarele centrale. La un moment dat, Hisataka îşi privi ceasul şi i se adresă lui Akiro pe un ton ferm:

— Trebuie să vorbim.

Ca şi cum până atunci ar fi pierdut vremea. Cuvintele lui avură efectul unui ciocan. În birou se făcu tăcere. Toţi priveau spre paharele pe care le aveau în faţă, masa ovală devenise brusc scena unei confruntări silenţioase. Trei contra trei.

— Înţelegi, Akiro, există probleme legale care trebuie rezolvate, începu fratele decedatului.

— Desigur...

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Noi doi nu suntem apropiaţi. De când mă cunoşti, ne-am văzut de puţine ori. Viaţa mea e totuna cu *Dominoul viselor*. În timp ce tu munceai la birou, lângă fratele meu, eu eram în teritoriu să supraveghez activitatea cazinourilor. Toţi aceşti ani i-am petrecut mergând de la un cazinou la altul, dormind ba aici ba acolo.

— Nu ţi-a fost uşor, comentă contabilul.

— Am muncit. Zi şi noapte... Să lăsăm asta. Iată propunerea mea. Toyota n-are copii. Deşi nu mai are soţie, el considera că ai ajuns să faci parte din familie. Eu iau tot ce înseamnă *Dominoul viselor*. Tu rămâi cu restul, cu holdingurile, vreau să spun cu acţiunile companiilor cotate la bursă. La asta nu mă pricep.

Hisataka se opri şi îl fixă pe Akiro, singurul din încăpere care ştia precis ce venituri aduceau pe de o parte *Dominoul viselor* şi pe de altă parte tranzacţiile bursiere.

— S-a făcut, acceptă contabilul.

Hisataka nu-şi putu reţine un zâmbet de satisfacţie.

— Cât despre birourile de aici... vru el să continue.

— Birourile nu mă interesează, îl întrerupse contabilul. Sunt ale tale.

Deodată, atmosfera se relaxă, începură toţi să vorbească şi să-şi mai pună saki în pahare. Comentară ceva despre avocaţii ce urmau în scurt timp să pregătească actele pentru semnat, în cincisprezece minute Hisataka şi însoţitorii săi deja plecau.

Akiro continuă să bea cu Makoto şi cu Masataro. După o jumătate de oră plecară şi ei, lăsându-l singur în fotoliul şefului. Era fericit. Nici Hisataka, nici oamenii acestuia, nu bănuiau că celălalt *Domino*, adevăratul *Domino al viselor*, îi rămăsese lui.

4.10

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0031/2011

Prezentăm mai jos raportul oficial al dispariţiei numitei Marta Roca Ortega, aşa cum apare în arhiva poliţiei Madrid.

Reclamant: Pablo Martinez Valdés.

Adresa: Strada La Palma 91, Madrid.

Infracţiunea: Dispariţia numitei Marta Roca Ortega, soţia reclamantului.

Data şi ora infracţiunii: 29/9/2011,13: 31.

Locul infracţiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: Agentul Fernando Jiménez Ballestero este abordat pe strada La Palma de numitul Pablo Martinez Valdés care reclamă dispariţia soţiei sale, Marta Roca Ortega. În declaraţia scrisă şi semnată, reclamantul susţine că în dimineaţa aceleiaşi zile soţia lui a părăsit domiciliul conjugal, situat deasupra magazinului Colţul Clasic, pentru a merge la coaforul Paris şi la un locutorio numit Mustaţa Galbenă, ambele de pe strada La Palma. Deoarece soţia nu s-a întors la domiciliu, reclamantul a plecat la ora 12,30 în căutarea ei, fără rezultat. Revenit la Colţul Clasic, reclamantul a descoperit în uşa magazinului o

păpuşă gonflabilă. Obiectul a fost reţinut de agentul aflat la faţa locului.

Notă: Se presupune că dispariţia femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei.

Lucia Mendoza Campano şi Maria Dickens. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii şi-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Prin urmare, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fisa personală a numitei Marta Roca Ortega, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele şi prenumele: Marta Roca Ortega.

Părinţii: Andrés y Noemi.

Data naşterii: 23 august 1980.

Locul naşterii: Tarragona.

Alte date cu caracter personal:

A absolvit cursurile Institutului de învăţământ Secundar Juan Bosco din Alcăzar de San Juan.

În 1998 se înscrie la Facultatea de Geografie şi Istorie din Madrid, ale cărei cursuri le abandonează după doi ani pentru a se căsători cu Pablo Martinez Valdés.

Domiciliul actual al familiei se află pe strada La Palma nr. 91, în apartamentul situat deasupra

magazinului de antichităţi Colţul Clasic de la acelaşi număr.

După întreruperea studiilor, dispăruta nu s-a angajat niciodată, ajutându-şi soţul la administrarea afacerilor deţinute de acesta de-a lungul timpului.

Datele următoare, cu caracter privat, au fost colectate în urma audierii rudelor victimei, a vecinilor, a colegilor de serviciu şi a cunoscuţilor. Includem şi unele concluzii desprinse în urma percheziţiei de la domiciliul victimei.

Date diverse:

Personalitate puternică, ambiţioasă, consecventă.

Pasiune pentru muzica anilor 80 şi Beatles.

Pasiune pentru documentare video în domeniul istoric. Deţine o impresionantă colecţie de DVD-uri cu tematică istorică realizate de BBC şi National Geographic.

Pasiune pentru jocuri video: „Dominoul viselor”.

Mâncarea preferată: lasana.

Părinţii locuiesc în Alcázar de San Juan, relaţiile cu acestea sunt sporadice.

Preocupare permanentă pentru aspectul exterior (corp şi îmbrăcăminte). Obiceiul de a-şi schimba coafura de mai multe ori pe an.

La 18 ani încearcă să se sinucidă cu o supradoză de medicamente, după ce tânărul de care se îndrăgostise o părăseşte pentru o balerină.

În anul doi de facultate face o obsesie pentru Pablo Martinez Valdés, pe care îl cunoaşte la o expoziţie de sculptură elenistică. După şase luni se căsătoresc. Un an mai târziu, la maternitatea Spitalului General Universitar Gregorio Maranón, dă naştere unui băiat care decedează în două săptămâni din cauza unei malformaţii a atriului stâng. Depresie post partum severă, se recuperează în 18 luni după repetate şedinţe de psihiatrie.

Bucătăreasă experimentată, contribuie cu reţete proprii pe diferite forumuri şi bloguri de profil. Între 2002 şi 2004 deschide o cofetărie în Madrid, pe strada Taoro, afacere de succes abandonată pe considerentul că o privează excesiv de compania soţului, la rândul său angrenat în administrarea a diverse magazine cu antichităţi şi obiecte de artizanat.

Operată de urgenţă de apendicită în 2005, la Spitalul Universitar Ramón y Cajal.

Dantură perfectă, graţie a trei implanturi dentare.

A păstrat până la momentul dispariţiei o legătură strânsă cu Sonia Lorenzo Arranz, fostă colegă la Institutul de învăţământ Secundar Juan Bosco din Alcázar de San Juan.

Obişnuită a sălilor de teatru din Gran Via, unde a mers întotdeauna însoţită de soţul ei.

Schimbare temporară de domiciliu, în Málaga, pe strada Montfort nr. 154, de unde

revine la domiciliul anterior împreună cu soţul ei după o săptămână.

La percheziţia efectuată la domiciliul conjugal a fost găsit un album de fotografii de 200 de pagini, aparţinând dispărutei, din care se deduce că obsesia acesteia pentru soţul ei a continuat din perioada studenţiei până în prezent. Cu permisiunea lui Pablo Martinez Valdés, s-au realizat fotocopii ale celor 200 de pagini, din care prezentăm în continuare câteva mostre, la sugestia colonelului Manolo González Pérez.

— Fotografie a mâinii drepte a unui bărbat, probabil Pablo Martinez Valdés, însoţită de textul: „Palma ta, deltă de tandreţe”.

— Fotografie a lui Pablo Martinez Valdés zâmbind, datând din perioada facultăţii, însoţită de textul: „Întotdeauna am dorit să-ţi sărut zâmbetul. Şi, de câte ori te sărut, gura ta devine zâmbet”.

— Fotografie a dispărutei ţinând în palme faţa lui Pablo Martinez Valdés, ca pe un trofeu, însoţită de textul: „Mă simt de parcă universul ar începe odată cu noi, simt că nimeni n-a mai iubit vreodată aşa”.

— Fotografii cu nasul, ochii, urechile, bărbia etc. Lui Pablo Martinez Valdés, însoţite de texte asemănătoare, scrise de mână.

— Timbru, confecţionat artizanal, cu chipul lui Pablo Martinez Valdés.

— Ştampilă de cauciuc cu profilul lui Pablo

Martinez Valdés.

Investigaţiile au scos la iveală că Marta Roca Ortega a luptat permanent pentru a câştiga atenţia soţului ei, pasionat fanatic al trenurilor şi al lumii căilor ferate, pasiune căreia îi dedica cea mai mare parte din timpul liber. Deşi nu simţea niciun interes în acest sens, dispăruta a făcut tot posibilul să înveţe despre domeniul feroviar, pentru a fi aproape de preocupările soţului. În dulapul dispărutei a fost descoperită colecţia pe ultimii opt ani a revistei feroviare Via libre. Ambii soţi aveau deschise conturi de utilizator pe paginile web Tranvia. Org, Trensim.com şi Forotrenes.com. În colecţiile comune ale familiei se găsesc mii de bilete de tren, din ţară şi din străinătate, pliante cu orare, hărţi feroviare, diferite obiecte colecţionate în urma călătoriilor cu trenul, de la tacâmuri cu sigla Rente până la pixuri, calendare, şerveţele şi seturi de baie din vagoane cuşetă. Cele patru discuri externe aflate la domiciliul conjugal conţin numeroase fotografii şi filme cu trenuri, luate în gări, muzee sau în peisaje naturale. Adăugăm numeroase machete de modelism feroviar şi jocuri video cu tematică feroviară, inclusiv simulatoare. Piesele de colecţie au fost inventariate şi numerotate. Căpitanul Santiago Barea a considerat că, pentru bunul mers al anchetei, nu este necesară fotografierea obiectelor feroviare şi îndosarierea fotografiilor. Colonelul Manolo González Pérez nu s-a opus

acestei propuneri.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0032/2011

Interogatoriul luat numitei Raquel Vásquez Neiro, angajată la coaforul Paris de pe strada La Palma nr. 82 oferă informaţii suplimentare despre Marta Roca Ortega. Coafeza descrie dispăruta ca pe o persoană egocentrică, clevetitoare, gata să facă imposibilă viaţa celor din jur. Este necesară prudenţă pentru a da credit informaţiilor, deoarece ele intră în contradicţie cu celelalte probe şi interogatorii aflate la dosar. Nu ştim dacă aceste aprecieri aparent exagerate sunt rodul unor resentimente faţă de o clientă dificilă, sau poate sunt urmare a invidiei pe care Raquel Vásquez Neiro o nutrea faţă de dispărută, o femeie cu o stare materială mai bună şi cu mult timp liber, aproape niciodată nevoită să muncească în adevăratul sens al cuvântului.

Precizăm că Raquel Vásquez Neiro a acceptat să devină colaboratoare a poliţiei, mai precis a echipei care anchetează dosarul 2963/2011

„Dominoul viselor”, în data de 14 septembrie 2011, la solicitarea căpitanului Santiago Barea. Căpitanul a vizitat-o la peluqueria Pars şi a obţinut cu uşurinţă colaborarea angajatei, care a acceptat imediat şi cu entuziasm. Cercetând datele coafezei, s-a descoperit că are un frate ce lucrează în Garda civilă, în cazarma din Riogordo, motiv pentru care a fost considerată un informator demn de încredere. Începând din acel moment, coafeza a început să ne ofere numeroase informaţii despre Marta Roca Ortega, majoritatea despre plecările şi sosirile dispărutei la magazinul Colţul Clasic.

Au existat zile când coafeza a sunat şi de şapte ori consecutiv pentru a oferi informaţii, cerând mereu să vorbească numai cu căpitanul Santiago Barea. Nu ştim dacă a fost un exces de zel sau dacă informatorul a dezvoltat o simpatie spontană pentru căpitanul Barea.

Concluzie: catalogăm pe Raquel Vásquez Neiro ca informator lipsit de credibilitate.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă.

4.11

Lui Akiro îi plăcea să lucreze în linişte. Venea adesea aici, pe banca din cimitirul Aoyama, unde îi erau înmormântaţi părinţii, pentru a respira aer curat şi pentru a reciti ceea ce crease recent în intimitatea biroului. Inventa mereu scenarii noi

pentru *Dominoul viselor*, lucra întotdeauna cu perseverenţă, cu acea frenezie dată de imaginaţia debordantă cu care se născuse.

Îi plăcea cimitirul, îl considera un oraş ai cărui locuitori făceau multă linişte. Scoase din geanta de umăr micul laptop şi deschise fişierul cu proiectul unui scenariu conceput cu o zi în urmă, numit *Cetatea care n-a vrut să mi te dea*. Se adânci în lectură...

Când ea i-a mărturisit că locuia în Cetate, tânărul s-a speriat de moarte. Toate întâlnirile lor avuseseră loc jos, în valea unde se desfăşurau târgurile. Piaţa aglomerată, organizată zilnic de negustorii ce aduceau marfă de peste mări, era pretextul ideal pentru a o căuta. Cetatea era sus, pe deal, el nu intrase niciodată acolo. Tânărul aparţinea Portului, pe când Cetatea adăpostea o lume ce-i era complet străină. Paradoxal, această lume i-o oferea acum pe ea.

— Explică-mi, cum e în Cetate? o rugă el în timp ce se plimbau printre mesele cu mere şi rodii, atingându-şi involuntar coatele în ciocniri pline de fiori.

— Cetatea nu-i ca Portul, spunea ea. În Cetate avem altfel de norme.

— Te ascult. Continuă, o încurajă el.

— E nevoie de linişte ca să vorbim despre asta, se scuză ea.

— Voi închiria o cameră. Acolo vom vorbi în linişte.

— Noi doi... nu putem sta singuri într-o cameră.

— De ce?

— Vezi? Nu cunoşti regulile Cetăţii.

— Atunci unde putem vorbi? Uite, sunt gata să învăţ regulile tale. Ajută-mă.

— Bine, spuse ea mirosind un măr roşu pe care-l luă de pe o tarabă şi îl puse la loc simţindu-şi deja coşul plin. Trebuie să faci rost de o masă mare, rotundă, de lemn. Diametrul mesei să fie de cinci metri. Să aşezi masa acolo, în vârf, împreună cu două scaune, arătă ea cu degetu-i fermecător spre micuţa colină pustie ce se înălţa lângă târg.

Abia rosti cuvintele şi porni agale, ducându-şi coşul, pe poteca şerpuită ce urca spre Cetate. Ora la care trebuia să ajungă acasă era încă o regulă.

A doua zi, masa şi scaunele erau pe colină. Pe unul dintre scaune, el o aştepta. Ea nu întârzie să apară şi să ocupe al doilea scaun, la cealaltă extremitate a mesei care îi despărţea.

— Putem vorbi în linişte acum, spuse ea. Despre ce doreşti.

Se uita amuzată spre târgoveţii de la poalele colinei, oamenii se opreau la răstimpuri din treburile lor ca să-i privească pe băiatul şi pe fata aşezaţi la o masă ce părea să nu servească niciunui scop.

— Vreau să fii a mea, îi spuse simplu tânărul. Care sunt regulile Cetăţii pentru aşa ceva?

— Masa asta e prima regulă, răspunse ea. La

masa asta vei ajunge să mă cunoşti. Şi tot aici voi ajunge să te cunosc eu.

— După ce vom ajunge să ne cunoaştem, ce se va întâmpla?

— La masă, lângă noi, vor veni bătrânii Cetăţii şi părinţii mei. La fel, vor trebui să vină părinţii tăi şi bătrânii din Port.

— Dacă nu vor dori să vină?

— Atunci nu mă vei putea avea. Va trebui să găseşti o cale de a-i aduce aici.

— Îi voi aduce.

— Pentru azi, conversaţia noastră s-a terminat. Pe mâine, îi spuse ea şi o luă ca de obicei în direcţia Cetăţii.

A doua zi, la aceeaşi oră, îl aştepta aşezată deasupra pe masă, în centru, cu picioarele delicate acoperite de fusta lungă şi albă de in.

— Pe care dintre scaune mă aşez? întrebă el.

— Azi nu te aşezi. În timp ce vorbim, vei înconjura încetişor masa fără să te opreşti.

— De ce fac asta? spuse începând să păşească pe lângă tăblia de lemn.

— Ca să mă priveşti.

— Şi tu, când o să mă priveşti? vru să ştie el.

— Mâine. Pe masă, mâine, te vei aşeza tu.

— Cât timp vom continua să ne întâlnim la masă?

— Mult timp. Suficient de mult.

— Şi dacă... voi dori să te ating? continuă el dând ocol mesei şi sorbind-o din priviri.

— Deja m-ai atins. Într-un loc al fiinţei mele mai profund decât îţi poţi imagina. Altfel nu ne-am afla, noi doi, aici.

— Ai întâlnit şi alţi băieţi, la o astfel de masă, aşa cum faci cu mine acum?

— Niciodată.

— Dacă la urmă vei dori să fii a mea, va trebui să urc în Cetate?

... Akiro se opri din lectură, deranjat de zumzetul unei albine atrasă de strălucirea slabă a ecranului de la laptop. O alungă cu un gest calm.

Interesantă idee, gândi despre proiectul deschis pe ecran. Rămânea să găsească un final, ulterior povestea putea fi adaptată la sistemul de joc specific *Dominoului viselor*. Jocul funcţiona de mult timp, şi funcţiona grozav. Folosindu-se de Makoto şi de Masataro, tânărul cel palid distribuise trei sute de copii ale *Dominoului*, pe patru continente, în special în magazine ce comercializau produse de mâna a doua. Fără ca cineva să descopere de unde provenea jocul şi cine îl administra. Peste o sută de perechi îl jucau cu regularitate.

Pe bancă, Akiro folosi laptopul pentru a accesa *Dominoul viselor* ca administrator. Îl interesa activitatea a doua perechi care se conectaseră în ultima săptămână cu IP de Madrid. Apariţia acestor utilizatori îl surprinse, ştia că în Spania nu distribuise decât patru seturi, două în Santander şi două în Granada. Niciunul în Madrid.

Ţinea o evidenţă strictă a jocurilor distribuite şi a persoanelor conectate, făcând tot posibilul ca jocul să rămână în anonimat. Un program de computer construit de el efectua permanent căutări în reţea avizându-l când apărea o pagină web cu comentarii despre *Domino*. Ulterior, accesa pagina şi introducea viruşi care dizolvau textele ce conţineau expresia *„Dominoul viselor”*, în cele opt limbi ale jocului. Aşa reuşise să rămână în umbră.

Ce descoperi însă în acel moment pe lista cu persoanele conectate la *Domino* îl făcu să tresară. Se foi neliniştit pe bancă, fu pe punctul de a scăpa laptopul din mână. Din Madrid, pe lângă perechile înregistrate zilele trecute, se conectase încă o femeie. Numele: Nanako.

… Să fie Nanako? Să fie sora lui? Akiro îşi aminti cuvintele ei rostite cândva la telefon: *Asta e ultima dată când vorbim*. Trecuseră doi ani de atunci. *S-ar putea să nu fi fost ultima dată*, gândi şi se ridică de pe bancă. Părăsi cimitirul pentru a intra în cea mai apropiată gură de metrou. Avea de rezolvat în Madrid chestiuni urgente.

Ajuns după o jumătate de oră pe strada din cartierul Adachi, pătrunse pe poarta clădirii modeste pe a cărei faţadă o firmă de cupru galben anunţa: *Broker-tranzacţionăm acţiuni/Makoto Nagasaki*. După moartea lui Toyota, Akiro continua să câştige cu abilitate milioane de yeni, folosindu-l ca intermediar pe Makoto,

administratorul oficial al acestei firme de brokeraj înregistrată legal. Bodyguardul nu avea habar despre cum funcţiona bursa, Akiro era cel care, sub acoperire, conducea profitabila afacere. Pentru cunoscuţi însă, palidul tânăr îşi pierduse slujba la moartea fostului cumnat şi de atunci locuia singur în apartamentul moştenit de la părinţi, trecând prin viaţă cu dificultate.

În holul de la intrare, merse şi descuie uşa pe care scria *W.C. Pentru persoane cu handicap*, aflată lângă toaletele pentru bărbaţi. Păşi în adevărata sa locuinţă şi atelierul său de lucru. Se apropie de masa ocupată cu cărţi, apăsă un buton verde. Makoto apăru pe o uşă laterală, venind din micul birou ce servea ca paravan al întregii afaceri, pentru clienţii care întâmplător s-ar fi nimerit să le treacă pragul.

— Bine ai venit, Akiro, îl întâmpină bodyguardul.

— Makoto, cheamă-l pe Masataro. Am să vă spun ceva.

— Imediat.

Matahala dispăru şi se întoarse cu colaboratorul său. Şeful cel palid îi invită să ocupe două scaune.

— V-a plăcut călătoria în Granada, astă-primăvară?

Cei doi se priviră miraţi. Întrebarea venea după mult timp de la întoarcerea lor din Spania.

— Dragii mei, aveţi de făcut o treabă specială

în Madrid. Ceva ce n-aţi mai făcut. Vreau să construiesc, aici în Tokyo, copia interiorului unui tren care circulă pe căile ferate din Spania.

— Să construim un tren? zâmbi Masataro.

— Taci, îl întrerupse Makoto.

— Nu, nu veţi construi un tren. De fapt, e vorba de o mică parte dintr-un vagon. Veţi lua din tren două scaune şi o masă. Atât. Pereţii nu mă interesează. O să le aduceţi cu avionul nostru, aici le vom monta.

— Din orice tren?

— Asta-i problema. E vorba de un tip special de tren. Ave, seria 100, vagonul clasa Club.

— Ştim unde se află vagonul din care vom lua scaunele şi masa?

— Firma care deţine trenul este Rente Operadora. O companie de stat. Atelierele unde trenurile se retrag pentru verificări şi reparaţii se numesc *Santa Catalina*. Sunt în Madrid, nu departe de o gară mare, Atocha. Le veţi găsi uşor. Makoto, tu ştii limba. Ţi-am pregătit informaţiile necesare.

— Va trebui s-o facem personal?

— Nici gând. Veţi avea suficienţi bani ca să angajaţi pe altcineva. Vă dau o listă cu numele câtorva infractori spanioli ieşiţi recent din penitenciarul Meco. Specialişti de prima mână. Vă rog să-i supravegheaţi de aproape. Aş fi supărat dacă băieţii ar da greş.

— Asta e tot ce trebuie să facem în Madrid?

Akiro îi privi cu ochi vicleni şi le spuse:

— Când am zis că aveţi de făcut o treabă specială, mă gândeam în primul rând la altceva.

4.12

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0037/2011

Prezentăm mai jos raportul oficial al dispariţiei numitei Maria Dickens, aşa cum apare în arhiva poliţiei Madrid.

Reclamant: Antonio Muñoz Romero.

Adresa: Strada La Palma 86, Madrid.

Infracţiunea: Dispariţia numitei Maria Dickens, soţia reclamantului.

Data şi ora infracţiunii: 29/9/2011,15: 06.

Locul infracţiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: La Comisaria de Poliţie Centru s-a prezentat Antonio Muñoz Romero pentru a reclama dispariţia soţiei sale, Maria Dickens. Reclamantul a declarat că în jurul orei 14,00 a plecat de la domiciliu pentru a da cu împrumut 10 euro unei bucătărese ce lucrează ca angajată în bucătăria berăriei Mustaţa Galbenă, administrată de acesta. Bucătăreasa se afla lângă gura de metrou San Bernardo şi avea nevoie de bani pentru a-şi cumpăra biletul de călătorie, după ce

un fals poliţist îi confiscase documentele şi banii. La întoarcere, reclamantul a constatat că soţia dispăruse de la domiciliu.

Notă: La percheziţia efectuată la domiciliul dispărutei au fost descoperite două CD-uri ce conţineau jocul video „Dominoul viselor”. Este vorba de setul 3 plasat de echipa noastră la magazinul Colţul Clasic. Această descoperire, precum şi data şi ora dispariţiei, relaţionează direct cazul cu dosarul 2963/2011 „Dominoul viselor”. Se presupune că dispariţia femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei, Lucia Mendoza Campano şi Marta Roca Ortega. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii şi-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Prin urmare, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fişa personală a numitei Maria Dickens, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele şi prenumele: Maria Dickens, cunoscută sub numele de Nanako.

Părinţii: John y Alice.

Data naşterii: 2 decembrie 1985.

Locul naşterii: Wellington, Noua Zeelandă.

Precizare: Puţin probabil că datele de mai

sus corespund realităţii, se presupune că dispăruta a intrat ilegal pe teritoriul Spaniei, venind din Japonia, ulterior preluând o identitate falsă. Se consideră că cel care i-a obţinut documentele şi dreptul de şedere este actualul soţ, în colaborare cu persoane necunoscute din Departamentul Evidenţa Populaţiei. Interogatoriul luat soţului nu a produs informaţii relevante, în mare parte datorită refuzului acestuia de a colabora cu organele de anchetă.

Date certe:

Maria Dickens s-a căsătorit cu Antonio Muñoz Romero în data de 5 octombrie 2009, în Madrid.

Pasionată de jocul video „Dominoul viselor”.

Nu au fost audiate rude, prieteni sau cunoscuţi ai dispărutei, nu se cunoaşte să fi avut contacte sociale, cu excepţia puternicei relaţii cu soţul, Antonio Muñoz Romero. Singurele informaţii adiţionale despre dispărută, având în vedere refuzul soţului de a colabora, provin din computerul ei personal. Maria Dickens a lucrat într-un locutorio găzduit de berăria Mustaţa Galbenă, local administrat de soţ.

Fişierele din computerul dispărutei ce pot furniza detalii despre personalitatea acesteia sunt textele în format pdf salvate după jucarea unor partide de „Dominoul viselor”, la opţiunile Vis şi Jurnal, unde meniul oferă utilizatorului posibilitatea de a însera mesaje scrise, preluate de programul jocului video şi combinate ulterior cu

imagini. Reproducem în continuare câteva fragmente, selecţionate cu acordul colonelului Manolo González Pérez.

Fragment:

Plângând.

Urc aceste scări.

Ochii mei sunt singurele cascade cu apă sărată de pe planetă.

Gura de metrou mă aruncă în vâltoarea oraşului.

Oraş îngheţat.

Oraş mare.

Oameni mari.

Oameni mici.

În faţa mea, El.

Poate opri o cascadă?

Poate opri cascadele?

Sunt o arătare, între oamenii cu cascadele secate.

De aceea El mă priveşte aşa.

Prin păienjenişul cascadelor, îl văd.

E frumos.

Mai frumos decât mine.

Atât de frumos, încât taxiurile opresc la semnalul lui.

Taxiul ne ia pe amândoi, ne duce.

Casa lui, în marele oraş.

Aici coborâm.

Urcăm împreună scări.

Iarăşi scări.

Aici e camera ta, îmi spune.

Dar El nu intră.

E camera mea.

Camera lui Nanako.

Şi El are nume.

Toni.

Sună bine, Toni.

Toni nu intră în camera mea.

Toni îmi dă haine, apă şi pâine.

Câtă încredere pot avea în acest om?

Alt fragment:

Ce-ai spune dacă numele tău ar fi *Maria*, nu Nanako?

El mă întreabă asta.

Ne aşezăm împreună pe bancă, în parc.

Îmi mângâie o arcadă.

Ne înconjoară mici bazine cu apă.

În bazine mişună balene.

Balenele vin la suprafaţă, aruncă vertical în sus coloane de apă.

Dacă numele tău ar fi *Maria*, nu Nanako?

El întreabă din nou.

De ce vrei să-mi schimbi numele?

Cu noul nume te vor primi în oraş, îmi spune.

Mă vor primi cu adevărat? În marele oraş?

Desigur. Vrei să te numeşti *Maria*?

Dacă-mi vei da un nume nou, ce vei face cu numele vechi? întreb.

Pun numele tău vechi în sertarul de acasă.

Voi putea să-l scot din când în când să mă uit

la el?

Oricând doreşti.

De unde vei aduce numele nou?

Am un prieten care dăruieşte nume noi.

Îmi poate aduce şi mie unul?

Desigur, poate.

Asta e bine.

Atunci, primeşti numele cel nou?

Mai întâi, hai acasă. Vreau să verific dacă sertarul pentru vechiul nume se deschide cu uşurinţă.

Concluzie: Acestea sunt unicele fragmente din textele asociate partidelor salvate de „Dominoul viselor” ce par să aibă legătură cu trecutul dispărutei.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sanchez / semnătură indescifrabilă.

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0039/2011

Căpitanul Santiago Barea a fost desemnat să conducă investigaţiile vizând modul în care Maria Dickens – Nanako a obţinut acte false de rezidenţă în Spania. Cercetările au dus la concluzia că soţul dispărutei, Antonio Muñoz Romero, l-a contactat

pe inspectorul Domingo Montes Mas, din cadrul Departamentului Evidenţa Populaţiei, solicitând documente false pentru, pe atunci, viitoarea sa soţie, Nanako. În schimbul sumei de 3.000 euro, Domingo Montes Mas a procurat documentele false, cu complicitatea maiorului Angel Grueso Arango, care a primit jumătate din bani.

Căpitanul Santiago Barea a solicitat echipei deschiderea unei anchete interne care să elucideze acest caz de fals şi uz de fals. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.13

Lucia fu împinsă uşor de către Masataro, unul dintre răpitori, într-o incintă slab luminată. Auzi uşa închizându-se în spatele ei. Înăuntru era frig, asta o făcu să-şi cuprindă umerii cu braţele. Era o sală lungă, având pe flancul stâng zece compartimente asemănătoare unor cabine telefonice. Femeia văzu că peretele din fundul fiecărei cabine era din sticlă şi despărţea mica încăpere de una identică aflată de partea cealaltă. Nu îi fu greu să înţeleagă. Se găsea într-un fel de spaţiu de întâlnire dintr-o închisoare, unde deţinuţii puteau vorbi cu cei care-i vizitau de afară.

Păşind înainte, tresări. Văzuse în a şaptea

cabină, dincolo de geamul de sticlă, un bărbat. Aşezat pe scaun, necunoscutul o aştepta.

— Apropie-te, auzi vocea personajului într-un difuzor plasat în tavan.

Cu teamă, intră în cabină şi se lăsă pe scaunul cu spătar aflat înăuntru. Bărbatul o privea insistent, ţinând la ureche un telefon galben. Era slab, cu trăsături orientale, avea faţa de o paloare neobişnuită.

— Bine ai venit, spuse el. Sunt *Dominoul viselor*. N-am mult timp la dispoziţie, trebuie să începem.

Lucia nu ştia ce să spună sau dacă era potrivit să spună ceva.

— Ce număr ai la pantofi? întrebă *Dominoul viselor*.

— Poftim? răspunse nedumerită.

— Îţi voi pune câteva întrebări. Cu cât vei răspunde mai exact, cu atât îţi va fi mai bine aici. Ce număr ai la pantofi?

— Treizeci şi şapte.

Bărbatul notă cifra într-un carneţel.

— Suferi de vreo boală cronică?

— Nu.

— Eşti alergică la unele alimente?

— Nu.

— Ai actualmente probleme cu dantura?

— Nu.

— Pune, te rog, palma stângă pe geam.

— Cum adică?

— Uite, eu lipesc palma de geam. Acum tu aşază-ţi palma peste palma mea.

Cu reţinere, Lucia făcu ce i se ceruse. Bărbatul din cealaltă cabină părea încântat.

— Ai palma de sticlă, şopti el în telefon cu un soi de euforie în glas.

— De ce m-ai adus aici? întrebă blonda profitând de aceste clipe în care străinul părea relaxat.

— Asta vom şti amândoi, peste puţin timp.

— Cine eşti?

— Eu? Sunt Dominoul viselor.

— Nu se poate, se revoltă Lucia. Nu poţi fi tu, nu e aşa *Dominoul viselor*. *Dominoul* e plin de iubire, de tandreţe. M-ai răpit…

— Nu ţi se va face niciun rău.

— Aducându-mă aici, m-ai rănit deja.

— Nimeni nu te va răni.

— Nu te cred.

— Îţi promit… Lucia, îi rosti el numele.

— Pentru mine eşti un străin! Ce-ai aflat despre mine? se enervă ea. Nu mă cunoşti!

— Cunosc. Multe. Totuşi, nu ştiu încă esenţialul.

— Vreau să vorbesc cu soţul meu, rosti blonda imperativ.

Akiro o privi în ochi câteva clipe, după care spuse:

— Ne vom reîntâlni. Curând. Avem lucruri importante de vorbit.

Asiaticul lăsă telefonul jos, convorbirea se întrerupse. Lucia auzi paşi din spate, constată că namila care înainte o împinsese înăuntru acum o lua de braţ trăgând-o afară din cabină şi mai departe afară din încăpere.

Rămas singur, Akiro aşteptă cu ochii în podea. Ca întotdeauna, nu-i lipsea răbdarea. În scurt timp, zări o altă siluetă apropiindu-se şi scrutându-l de dincolo de sticlă. Era Marta. Japonezul ridică telefonul şi pronunţă cu glas egal:

— Aşază-te.

Bruneta, privind atentă în jur, făcu întocmai.

— Bine ai venit. Sunt *Dominoul viselor*. Nu am mult timp la dispoziţie, trebuie să începem.

Marta întrebă:

— Unde mă aflu?

— Singurul lucru care contează este că te afli în faţa mea, îi explică Akiro fără ca muşchii feţei lui să transmită vreo urmă de ironie. Ce număr ai la pantofi?

— ... Treizeci şi opt, răspunse ea cu resemnare.

Japonezul notă cifra în carneţel.

— Suferi de vreo boală cronică?

— Nu.

— Eşti alergică la unele alimente?

— Nu.

— Ai actualmente probleme cu dantura?

— Pune, te rog, palma stângă pe sticlă, o rugă Akiro după ce închise carnetul de notiţe.

Marta analiză în gând ciudata cerere şi decise să o ignore:

— Cât timp va dura şederea mea aici?

— Cât timp? Asta depinde.

— De cine?

— De tine.

— De mine? Locul meu nu e aici.

— Asta nu ştim. Încă. Nici tu, nici eu. Pune, te rog, palma stângă pe geam.

— Şi dacă n-o pun, ce se-ntâmplă? se răsti ea curajoasă.

— Dacă n-o pui, va dura mult pentru ca eu să înţeleg dacă locul tău este sau nu aici.

Auzind aceste cuvinte, Marta deveni docilă şi lipi palma stângă de geamul ce-i despărţea. Akiro îşi aşeză palma dreaptă peste palma ei cu mişcări de o lentoare studiată care pe ea o făcură să se înfioreze.

— Ai palma de sticlă, decretă bărbatul satisfăcut.

— Sunt însărcinată, comentă ea sec.

— ... Te-am întrebat dacă suferi de vreo boală cronică.

— Sunt însărcinată, asta nu e boală cronică.

Akiro îşi retrase mâna şi clipi des de câteva ori. Lăsă telefonul în furcă, punând astfel linişte între ei. După câteva secunde, Masataro veni şi o scoase afară pe Marta, bruneta nu protestă şi nu opuse niciun fel de rezistenţă.

Curând, o a treia siluetă feminină apăru

dincolo de geamul cabinei lui Akiro. O fiinţă fragilă, subţire, cu gesturi elegante. Nanako. Îşi recunoscu imediat fratele care ridica deja telefonul la ureche. Îi strigă bucuroasă:

— Akiro!

El nu împărtăşea exaltarea ei, o întrebă cu un glas lipsit de sentimente:

— Ce număr ai la pantofi?

— Cum zici? se încruntă ea. Akiro, sunt eu, Nanako, sora ta. Hai, frăţioare, scoate-mă de aici.

— Nanako, trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

— Akiro! strigă ea. Sunt eu, sora ta cea mică.

— Eu sunt *Dominoul viselor*. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

— Akiro, ce faci? se sperie ea ducându-şi mâinile făcute pumn la gură.

— Ce număr ai la pantofi?

Ea îi privea cutremurată buzele ce puteau să rostească astfel de cuvinte absurde. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Oftă îndelung:

— Eşti bolnav... Akiro, eşti bolnav. Frăţioare... Unde suntem?

El nu răspunse.

— E foarte frig aici, continuă Nanako. Te rog, Akiro, frăţiorul meu drag. Scoate-mă afară.

— Nu pot.

— De ce? se exasperă ea.

— Pentru că tu ştii unde ne aflăm.

— De unde să ştiu unde ne aflăm, Akiro?

— Ţi-a spus tata.

— Tata a murit de mult, cum a putut să-mi spună?

— Ţi-a spus în noaptea în care a murit. Eram amândoi la căpătâiul lui. Ne-a spus amândurora.

— Delirezi, Akiro.

— Nu-ţi aduci aminte de nimic? încearcă să-ţi aminteşti noaptea în care a murit tata.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu te cred, Nanako. Eşti singura care ştie. În afară de mine.

— Te rog, te implor, în numele mamei noastre. Dă-mi drumul, Akiro!

— Ce număr ai la pantofi?... Vei locui aici, de aceea trebuie să răspunzi la câteva întrebări.

— Akiro, Toyota n-a reuşit să mă facă să înnebunesc... Tu reuşeşti! îi strigă ea cu o înverşunare amestecată cu disperarea.

— Toyota nu mai există.

Ea îl privi ca şi cum evenimentul s-ar fi petrecut cu o zi înainte. Îşi frecă mâinile, neştiind cum să reacţioneze.

— Suferi de vreo boală cronică? o întrebă el serios.

Ea schimonosi un zâmbet.

— Eşti alergică la unele alimente?

Tăcere deplină.

— Ai actualmente probleme cu dantura?... Aştept să înţelegi că punând întrebările astea eu mi-am făcut partea. Vreau să te simţi cât mai bine aici. Pune, te rog, palma stângă pe sticlă.

— Ai construit singur *Dominoul*? întrebă ea neţinând cont de cererea lui.

— Îţi aminteşti când m-ai sunat înainte de a pleca? Ai spus că e ultima dată când vorbim... Ai minţit. Da, ai minţit atunci.

— Eşti încă singur, Akiro?

— Bineînţeles că sunt singur. Dacă n-aş fi fost singur, n-aş fi construit *Dominoul viselor*.

— Eu m-am recăsătorit, îl informă ea.

— Felicitări. Pune, te rog, mâna pe sticlă.

— Eşti bolnăvior, frăţioare...

Nanako nu avu puterea să articuleze alte cuvinte. Stoarsă de puteri, simţea frigul cuprinzând-o pe dinăuntru, la fel ca pe dinafară. Doborâtă de oboseală, căzu cu capul înainte, fruntea i se lipi de sticla geamului. Akiro văzu cum privirea ei de gheaţă se topi, lăsând să-i alunece pe obraji două lacrimi rotunde şi scânteietoare.

4.14

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Alex Garcia Bustos la Comisaria de Poliţie Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 9,05. Interogatoriul a fost condus de căpitanul

Santiago Barea Sánchez şi a fost stenografiat de agent Alba Dominguez Calzada.

Întrebare: Spuneţi numele complet.

Alex Garcia Bustos: Alex Garcia Bustos.

Întrebare: Spuneţi vârsta, profesia, locul de naştere şi domiciliul actual.

A.G.B.: Am 30 de ani, sunt grafician. M-am născut în Villalba, locuiesc în Madrid, strada La Palma, numărul 99, etajul 3.

Întrebare: Cunoaşteţi unde se află în acest moment soţia dumneavoastră, Lucia Mendoza Campano?

A.G.B.: Nu.

Întrebare: Când şi unde aţi văzut-o ultima dată pe soţia dumneavoastră?

A.G.B.: Vineri, 30 septembrie, pe la orele 10,30. Eram în apartamentul unde locuim, pardon, locuiesc actualmente. Lucia a plecat la un locutorio aflat pe strada noastră. N-a mai revenit.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soţia dumneavoastră în ziua dispariţiei?

A.G.B.: Bluză albă şi pantaloni albi. Avea o poşetă, tot albă.

A.G.B.: N-am nicio explicaţie.

Întrebare: Presupuneţi că a plecat undeva, sau că a fost răpită?

A.G.B.: Presupun că a fost răpită.

Întrebare: Cine credeţi că a răpit-o?

A.G.B.: De asta sunt aici, să-mi spuneţi dumneavoastră.

Întrebare: Nu aveţi nicio bănuială în ce priveşte identitatea răpitorilor?

A.G.B.: Ba da. Este vorba despre doi bărbaţi de origine asiatică. Japonezi sau chinezi, nu ştiu. Au sunat la uşa mea în ziua dispariţiei, credeam că sunt agenţi comerciali. Mai târziu, am sunat-o pe Lucia. Eram îngrijorat din cauza absenţei ei îndelungate. Am auzit la telefon glasul soţiei mele şi nişte voci care, zic eu, puteau aparţine celor doi bărbaţi.

Întrebare: De credeţi că ar fi dorit s-o răpească cei doi?

A.G.B.: N-am idee.

Întrebare: Aţi spus că soţia dumneavoastră a plecat la locutorio. Ce urma să facă acolo?

A.G.B.: S-a conectat la Internet. A jucat împreună cu mine un joc video prin conexiune la Internet. Eu am rămas la domiciliu, eram răcit. M-am conectat folosind laptopul personal. De obicei, eu mergeam la locutorio, şi ea rămânea acasă.

Întrebare: Ce joc video aţi jucat cu soţia dumneavoastră?

A.G.B.: Dominoul viselor.

Întrebare: Puteţi descrie acest joc?

A.G.B.: E un fel de platformă interactivă, pentru o pereche. Un bărbat şi o femeie. Partenerii de joc, aflaţi la două computere diferite conectate la Internet, folosesc două avataruri, sunt parte dintr-o poveste.

Întrebare: Ce fel de poveste?

A.G.B.: O poveste... de dragoste. De obicei.

Întrebare: Dragoste, adică sex?

A.G.B.: Nu. Nu se ajunge în joc la descrieri sexuale explicite. Mai degrabă e vorba de sentimente, de lucruri făcute împreună.

Întrebare: Credeţi că jocul video *Dominoul viselor* are vreun rol în dispariţia soţiei dumneavoastră?

A.G.B.: Cred că da.

Întrebare: De ce?

A.G.B.: Poate par naiv...

Întrebare: Sunteţi naiv?

A.G.B.: Nu asta intenţionez să spun. Vedeţi, în joc, întâlnirile avatarurilor sunt întrerupte uneori la finalul partidei de către doi luptători de sumo. Aceşti luptători îi despart pe parteneri punând capăt partidei.

Întrebare: Sumo, sportul?

A.G.B.: Da, sumo.

Întrebare: Ce legătură are asta cu dispariţia soţiei dumneavoastră?

A.G.B.: Sumo e un sport de origine japoneză, luptătorii de sumo sunt în general japonezi. De fapt, în *Dominoul viselor*, luptătorii de sumo ce apar la final pentru a-i despărţi pe jucători sunt japonezi, arată ca japonezii. Ce vreau să spun? Agenţii comerciali care m-au vizitat arătau exact ca doi luptători de sumo. Cu diferenţa că purtau costum şi cravată.

Întrebare: Doriţi să spuneţi că ceea ce se

întâmplă de obicei în joc, la finalul partidelor, de astă dată s-a petrecut în realitate?

A.G.B.: Aşa ceva. Dar au luat-o numai pe Lucia. Eu am rămas.

Întrebare: Nu vi se pare absurd? Credeţi că două personaje dintr-un joc video au sosit în lumea reală ca să vă răpească soţia?

A.G.B.: N-am spus că erau exact luptătorii de sumo din *Dominoul viselor*. Erau doi bărbaţi care, în mod inconştient, m-au trimis cu gândul la luptătorii de sumo din joc.

Întrebare: Cum aţi intrat în posesia jocului video?

A.G.B.: L-am cumpărat dintr-o librărie de mâna a doua, un magazin de antichităţi care vinde şi cărţi vechi. E pe strada unde locuiesc.

Întrebare: Ştiţi cine a fabricat şi comercializat *Dominoul viselor*?

A.G.B.: Am încercat să aflu. Imediat ce am cumpărat jocul, am căutat informaţii pe Internet, dar a fost imposibil să găsesc ceva. Sunt sigur că poliţia va reuşi să descopere urgent de unde provine jocul.

Întrebare: A dezvoltat soţia dumneavoastră adicţie pentru acest joc?

A.G.B.: Fără îndoială, da.

Întrebare: Şi dumneavoastră?

A.G.B.: Îmi place. Totuşi, n-am o pasiune foarte intensă pentru *Domino*. Nu ca Lucia.

Întrebare: Aţi observat la soţia

dumneavoastră vreo deviaţie comportamentală?
A.G.B.: Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Întrebare: După ce-aţi cumpărat jocul, aţi observat la soţia dumneavoastră ceva anormal, în cuvintele ei, în acţiunile ei?

A.G.B.: Nu, nimic anormal.

Întrebare: Nimic în afară de faptul că-i plăcea foarte mult jocul?

A.G.B.: Nimic altceva.

Întrebare: Ce ne puteţi spune despre incendiul izbucnit în data de 20 septembrie 2011 în locuinţa dumneavoastră?

A.G.B.: Probabil ştiţi deja. Un scurtcircuit accidental, casa a luat foc. Soţia mea se afla înăuntru şi a suferit arsuri.

Întrebare: Dumneavoastră unde vă aflaţi în momentul incendiului?

A.G.B.: În barul aflat vizavi de casă. De fapt, am fost acolo când pompierii au scos-o pe Lucia din locuinţă. Am urcat şi eu în ambulanţa care a dus-o la spital.

Întrebare: Credeţi că incendiul are vreo legătură cu dispariţia soţiei dumneavoastră şi cu jocul video?

A.G.B.: Presupuneţi că cei doi japonezi ar fi putut declanşa incendiul?

Întrebare: Vreau să vă întreb dacă, în opinia dumneavoastră, există vreun indiciu care să facă legătura între incendiu şi dispariţie, sau între incendiu şi jocul video?

A.G.B.: Nu-mi amintesc, nu văd motive ca să fac o astfel de legătură.

Întrebare: Cunoaşteţi ceva despre persoanele necunoscute care au intrat în noaptea de 19 spre 20 septembrie în magazinul de antichităţi Colţul Clasic de pe strada La Palma numărul 91.

A.G.B.: Da.

Întrebare: Ce cunoaşteţi?

A.G.B.: Eu sunt cel care a intrat noaptea în magazin.

Întrebare: De ce aţi făcut asta?

A.G.B.: Când am cumpărat jocul video, nu ştiam să-l folosim. Soţia îşi dorea mult un manual de instrucţiuni. Îmi imaginam că Pablo Martinez, vânzătorul de la magazin, avea în computer instrucţiunile jocului. Pablo chiar mi-a spus că l-a instalat pe computerul lui, să-l verifice.

Întrebare: Aţi reuşit să intraţi pe computerul din magazin în acea noapte?

A.G.B.: Da.

Întrebare: Aţi găsit instrucţiunile jocului?

A.G.B.: Păreau să existe unele urme ale jocului în calculator, dar nu, până la urmă n-am dat de instrucţiuni.

A.G.B.: În timp ce mă aflam în magazin, în întuneric, o persoană a intrat pe neaşteptate, cu chei potrivite, a trebuit să închid repede computerul şi să mă ascund. Nu voiam să fiu descoperit.

Întrebare: Cine a intrat în magazin?

A.G.B.: N-am văzut clar persoana.

Întrebare: Ştiaţi că cel care a intrat în magazin în timp ce dumneavoastră eraţi la calculator este Pablo Martinez Valdés, administratorul magazinului.

A.G.B.: Nu se poate. Nu era el. L-aş fi recunoscut.

Întrebare: Pablo Martinez Valdés era deghizat. Bănuiţi de ce ar fi dorit acesta să intre deghizat noaptea în magazinul pe care l-a administrat?

A.G.B.: Nu.

Întrebare: Vă amintiţi, desigur, aţi mai fost întrebat despre acest incident când poliţia a reunit vecinii, duminică 25 septembrie, în magazinul Colţul Clasic.

A.G.B.: Da, îmi amintesc.

Întrebare: Aţi violat o proprietate privată. Ilegal.

A.G.B.: De obicei, nu fac asta... E adevărat ce se spune? Au dispărut în aceeaşi zi alte două femei pe strada La Palma?

Întrebare: Aici eu pun întrebările. (Pauză lungă.) Da. E adevărat.

4.15

Legănându-se monoton şi continuu, Masataro aţipise pe scaunul balansoar din colţ, lângă uşa de intrare în *sticlărie*. Fusese ideea şefului, Akiro, să numească această încăpere *sticlăria*. Era o incintă

pătrată, cu latura de douăzeci şi cinci de metri, iluminată cu becuri de neon fixate de tavan. Pe o latură a încăperii se afla uşa de intrare şi balansoarul lui Masataro, plus câteva dulapuri. Pe celelalte trei laturi existau câte zece uşi de celulă. În total, treizeci de uşi pentru treizeci de celule. Niciodată nu fuseseră pline mai mult de douăzeci. Tânărul palid aducea mereu prizoniere şi, periodic, dădea drumul altora, după ce ajungea la concluzia că nu aveau nimic în comun cu femeia de sticlă care îi umplea visele. Masataro nu înţelegea obsesia şefului său pentru acele femei, dar cuvântul lui Akiro era lege pentru el. Ce spunea şeful, trebuia să se facă. Ultima lui misiune, îndeplinită împreună cu Makoto, constase în a aduce din Spania o masă şi două scaune sustrase dintr-un tren. Nu fusese uşor să obţină cele trei piese din atelierul păzit cu străşnicie de un muşuroi de paznici, dar reuşiseră. Şeful, deşi nemulţumit deoarece scaunele nu erau identice cu cele pe care şezuseră el şi femeia de sticlă în urmă cu ani, le recompensase efortul cu o sumă extra. Acum, scaunele şi masa erau instalate în mijlocul *sticlăriei*, recreând în parte ambianţa vagonului din care fuseseră luate.

Se apropia ora trei. Masataro tresări în balansoar. Simţea că feţele îl priveau din spatele uşilor, prin fantele orizontale înguste ce lăsau să să li se vadă doar ochii. Le era foame.

Într-un sfârşit, Akiro apăru în uşa de la

intrarea *sticlăriei* împingând căruciorul de inox cu compartimente etajate pentru tăvile de mâncare. Tăvile erau din plastic, aveau patru adâncituri ce conţineau diferite preparate culinare.

— Treisprezece porţii, îl informă tânărul pe bodyguard. Una pentru tine.

— Mersi şefu', se bucură Masataro.

Akiro rămase lângă uşă, dorea să supravegheze felul în care bodyguardul distribuia mâncarea. Îi şopti la ureche:

— Prima tavă, cea de deasupra, este pentru numărul 9.

— În regulă.

Masataro începu să treacă pe la celulele numerotate, oprindu-se în faţa acelora unde ştia că exista o prizonieră. Deschidea portiţa metalică de la baza fiecărei uşi şi introducea tava cu mâncare înăuntru. Din interior primea o tavă goală şi o mică pungă cu gunoi pe care o arunca într-un coş ataşat la cărucior. Când ajunse la uşa 9, oferi tava de deasupra, cum fusese instruit.

Ideal, gândi Akiro văzându-l. Toate mergeau conform planului. Şeful cel palid nu stătu pe gânduri, ieşi din sticlărie grăbind pasul, nu se opri decât în camera de supraveghere. Luă loc pe scaunul din faţa peretelui cu treizeci de monitoare TV şi se concentră asupra a ceea ce se petrecea în celula numărul 9. Prizoniera de acolo, Lucia, se aşezase la masă şi îşi mânca porţia fără grabă. Avea timp. Akiro urmări concentrat cum femeia

ducea fiecare bucăţică la gură, mestecând-o şi înghiţind-o. Când Lucia termină de mâncat, japonezul îşi privi ceasul. Trebuia să aştepte. Douăzeci de minute, cel puţin. Se deplasă la o casetă din tablă, cu uşi de fier, deschise robinetul care le furniza feţelor apă caldă. Camera monitoarelor fu cuprinsă de o vibraţie uşoară. Se auzea tare huruitul metroului trecând la câţiva metri distanţă, dincolo de ziduri.

Feţele presupuneau că erau supravegheate, deşi nu ştiau în ce mod. În fiecare celulă, Akiro fixase o cameră video în colţul din stânga uşii, sus, în centura ornamentală ce înconjura tavanul pe întreg perimetrul încăperii, astfel încât să nu poată fi remarcată. Palidul stăpân al *sticlăriei* făcuse tot posibilul ca feţele să se simtă confortabil. În celule, lumina venea de la un bec încastrat în plafon, protejat cu un capac din sticlă încasabilă. Feţele nu dispuneau de întrerupătoare cu care să aprindă ori să stingă lumina. Când dormeau, erau nevoite să-şi acopere ochii. Becurile erau permanent aprinse. Prizonierelor li se permisese să poarte un ceas de mână electronic ca să fie la curent cu scurgerea timpului. O oră pe zi, Akiro conecta incinta la reţeaua de aer condiţionat a edificiului, astfel că în *sticlărie* intra puţin aer proaspăt. Fiecare celulă dispunea de apă potabilă într-un rezervor de zece de litri umplut automat de la reţea după masa de prânz, ocazie cu care feţelor li se furniza timp de cinci minute apă

caldă la duş, pentru a se spăla. Pe lângă platoul de duş, în celule exista o chiuvetă şi un vas de veceu unde prizonierele îşi făceau necesităţile. Dorind să le alunge monotonia, palidul bărbat fixase în fiecare celulă trei tablouri, aidoma unor ferestre false, cu peisaje urbane sau din natură. La răstimpuri le aducea cărţi, în limba vorbită de fiecare. Făcuse multe pentru ele, era convins.

Privi fugar monitoarele, urmărind ce făceau jucărioarele lui. Da, erau ale lui, pentru oricât timp ar fi dorit. Nimeni nu putea schimba starea asta de lucruri. O văzu pe Nanako, sora sa, în celula numărul 3. Întinsă pe pat, citea dintr-o carte. Alte fete stăteau la masă sau spălau în chiuvetă tava cu resturile de mâncare. Îl îngrijora Marta, fata care pretindea că era însărcinată. Trebuia să-i facă nişte analize, să vadă dacă într-adevăr lucrurile stăteau aşa. O sarcină ar fi complicat detenţia femeii. Akiro se gândea că probabil va fi constrâns de împrejurări s-o elibereze înainte de termen. Foindu-se pe scaun, îşi privi din nou ceasul. Cele douăzeci de minute trecuseră. Lucia, blonda care primise porţia de mâncare amestecată cu substanţe halucinogene, făcuse duş şi se întinsese în pat. Era momentul. Palidul bărbat merse la uşa *sticlăriei* şi i se adresă lui Masataro:

— Gata. Începem.

— Bine, şefu'. Sunt pregătit.

Şeful merse la celula numărul 9 şi lipi

urechea de uşă, încercând să deducă ce se petrecea înăuntru. Niciun foşnet, nicio mişcare a aerului. Deschise cu cheia, sesiză cum mai multe perechi de ochi îl priveau prin fantele orizontale ale celorlalte uşi. În interiorul celulei, Lucia stătea în fund pe pat, cu părul blond sclipind ud la lumina slabă a becului. Pe masă se aflau o carte şi tacâmurile de plastic. Zâmbea, cuprinsă de vertij, îşi privea musafirul ca prin ceaţă. Akiro o examină de aproape, voia să înţeleagă în ce măsură era conştientă. Consideră că nu exista niciun pericol, o salută în spaniolă:

— Bună, Lucia.

Blonda îl recunoscu. Răspunse, fără să se ridice:

— A, *Dominoul viselor*. Ce surpriză... Ai venit... în vizită?

— Exact. Dar nu voi rămâne.

— De ce?

— Te invit la o călătorie. Cu trenul.

— Sună... interesant, consideră Lucia privindu-şi ameţită oaspetele.

— Vino, întinse el mâna.

— Sunt... cum să-ţi spun... adormită... Nu pot veni... azi nu pot.

— Te ajut, se oferi Akiro şi se aplecă să-şi treacă unul din braţele ei peste gât.

O ridică astfel, o scoase din celulă sprijinind-o ca să poată înainta. Ajunşi în centrul *sticlăriei*, o lăsă pe unul dintre scaunele de tren. El se aşeză

pe celălalt.

Din fotoliul balansoar, Masataro anunţă folosindu-se de un mic portavoce cu baterii:

— Stimaţi călători, Rente vă adresează „Bun venit” la bordul acestui tren Ave cu destinaţia Sevilla. Vă mulţumim pentru că aţi ales serviciile noastre. Trenul are prevăzute opriri în staţiile Ciudad Real, Puertollano, Cordoba şi Sevilla. Vă invităm să vizionaţi pelicula „Naufragiatul”. Barul se găseşte la dispoziţia dumneavoastră în vagonul patru. Vă rugăm să coborâţi volumul telefoanelor mobile. Vă dorim o călătorie plăcută.

Deşi se străduise din răsputeri să pronunţe bine cuvintele, bodyguardul avea un accent groaznic, hilariant. Chipul lui Akiro radia de încântare.

— Te-am lăsat să stai cu faţa spre direcţia de mers, îi spuse Luciei.

— ... Mulţumesc.

Masataro veni lângă ei şi întrebă:

— Revista Paisajes?

— Da, te rog, răspunse Akiro. Lasă una pentru fiecare.

Bodyguardul puse revistele pe masă şi se duse la dulapurile metalice. Reveni lângă cei doi şi rosti cu acelaşi accent imposibil:

— Căşti?

— Tu vrei...? o întrebă Akiro pe Lucia. Nu? Atunci nu. Nu dorim.

— Ziare?

— Da, ceru bărbatul. Un La Razon. Pentru doamna, un ABC.

Masataro servi ziarele cerute. Mai făcu o tură până la dulap şi se întoarse cu un pliant scris cu litere elegante de culoare violet.

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă prezint meniul de azi, îi informă bodyguardul.

— Da... mi-e foame, rosti Lucia primele cuvinte de când se aşezase.

Avea ochii roşii, înceţoşaţi.

— Să-ţi citesc meniul, îi propuse Akiro. Putem alege între *muşchi de viţel* sau *tortilla à la francesa*.

— Tortilla vreau, şuieră ea într-o izbucnire de euforie amestecată cu somnolenţa.

— Şerveţele fierbinţi? interveni Masataro.

Le oferi câte un şerveţel cald şi umed pentru a-şi spăla mâinile înainte de servirea mesei.

— Adu-ne două *tortilla à la francesa*. Şi la desert, budincă de ciocolată.

— De băut? se informă bodyguardul.

— Vreau suc... de ananas, ceru ea.

— Avem suc de ananas? se interesă Akiro.

— Este.

— Atunci, un suc de ananas. Eu aleg un licor de ierburi Ruavieja.

Trecerea unui metrou produse acelaşi zumzet ca înainte, făcând să vibreze uşor masa şi scaunele.

— Trenul ăsta e... cam vechi, pronunţă Lucia

cu voce leneşă.

Masataro aduse lângă ei căruciorul de inox, le servi mâncarea şi turnă cu abilitate băuturile în nişte pahare joase. Împinse căruciorul la perete şi scoase din dulap un CD player vechi, îl porni prin apăsarea unui buton rotund. În încăpere începu să se audă şi să crească sunete de ploaie.

Akiro luă mâna stângă a Luciei. Îi deschise cu tandreţe palma, într-un gest curtenitor, o aşeză uşor peste palma lui dreaptă.

— Auzi? întrebă el. Auzi, Lucia?... Afară plouă...

Ea zâmbi unui gând numai de ea ştiut, privea fără încetare neantul de culoarea betonului.

— Dacă ai putea să te vezi, Lucia. Străluceşti, străluceşti aidoma ploii. Te rog, spune-mi... Îţi place ploaia?

— ... Deloc. Nu mi-a plăcut... niciodată...

— Nu?... De aceea ai plecat repede? De aceea ai plecat atunci? aruncă el întrebările-cheie şi se aplecă spre ea în dorinţa de a auzi cu claritate răspunsul.

Blonda tăcea, continuând să fixeze aerul sunând a ploaie.

Vexat, obosit dintr-odată, Akiro îşi atinse tâmpla cu degetele şi şopti plin de mâhnire, mai mult pentru sine:

— Tu nu eşti femeia de sticlă.

4.16

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Pablo Martinez Valdés la Comisaria de Poliţie Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 10,58. Interogatoriul a fost condus de căpitanul Santiago Barea Sánchez şi a fost stenografiat de agent Alba Dominguez Calzada.

Întrebare: Spuneţi numele complet.

Pablo Martinez Valdés: Pablo Martinez Valdés.

Întrebare: Spuneţi vârsta, profesia, locul de naştere şi domiciliul actual.

P.M.V.: Am 37 de ani. Lucrez în domeniul antichităţilor. Născut în Irun. Locuiesc în Madrid, strada La Palma 91.

Întrebare: Cunoaşteţi unde se află în acest moment soţia dumneavoastră, Marta Roca Ortega?

P.M.V.: Nu ştiu unde este.

Întrebare: Când şi unde aţi văzut-o ultima dată pe soţia dumneavoastră?

P.M.V.: A fost în dimineaţa zilei de 30 septembrie, acasă. Marta a plecat la coafor. De atunci n-am văzut-o.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soţia

dumneavoastră în momentul dispariţiei? P.M.V.: Un costum gri. Jachetă şi pantalon. Plus un portmoneu. Mare, din piele roşie.

P.M.V.: A fost răpită.

Întrebare: Cine a răpit-o?

P.M.V.: Doi necunoscuţi. Japonezi. În costume de culoare verde. Aveau şi cravate, tot verzi. Au fost în magazinul meu în acea dimineaţă şi au întrebat de Marta.

Întrebare: Cunoaşteţi identitatea răpitorilor?

P.M.V.: Nu.

Întrebare: De ce credeţi că au răpit-o?

P.M.V.: Au fost trimişi de cineva.

Întrebare: Cine i-a trimis?

P.M.V.: Probabil, fabricanţii unui joc video, *Dominoul viselor*.

Întrebare: Puteţi descrie acest joc?

P.M.V.: E un joc video proiectat pentru doi utilizatori, doi parteneri. Din punctul de vedere al realizării, o capodoperă. Se joacă pe Internet.

Întrebare: Care e scopul jucătorilor, ce se doreşte a se obţine prin participarea la joc?

P.M.V.: Nu există un scop, nu există un final. În anumite partide, când emoţia şi sentimentele pe care partenerii le au unul pentru celălalt ajung la punctul culminant, în scenariu apar două personaje negative şi despart avatarurile jucătorilor.

Întrebare: Cum arată personajele negative?

P.M.V.: Sunt doi luptători de sumo.

Întrebare: Afirmaţi cu certitudine că jocul video *Dominoul viselor* are un rol în dispariţia soţiei dumneavoastră?

P.M.V.: Categoric.

Întrebare: De ce?

P.M.V.: Cei doi necunoscuţi, cei care au răpit-o pe Marta, sunt copii ale luptătorilor de sumo din joc. Sau invers. Doar îmbrăcămintea e alta, în rest sunt la fel.

Întrebare: Sunteţi sigur că cei doi au răpit-o?

P.M.V.: 99 la sută da.

Întrebare: Declaraţi că i-aţi văzut pe răpitori în ziua dispariţiei...

P.M.V.: Da, i-am văzut.

Întrebare: Descrieţi împrejurările în care i-aţi văzut.

P.M.V.: M-au vizitat la magazinul de antichităţi, eram singur. Am crezut că sunt clienţi. În schimb, erau interesaţi să ştie unde se află soţia mea.

Întrebare: Au întrebat asta?

P.M.V.: Exact. Dar nu doar atât.

Întrebare: Adică?

P.M.V.: Cu patru zile înainte, luni, soţia mi-a spus că doi tipi la costum au trecut pe la coaforul Paris şi au întrebat despre noi. Despre Marta şi despre mine.

Întrebare: De unde a primit soţia dumneavoastră informaţia?

P.M.V.: De la coafeză, o tipă Raquel. Mai

mult, cei doi s-au interesat şi despre alţi vecini de pe stradă.

Întrebare: Despre care vecini?

P.M.V.: Nu ştiu.

Întrebare: Informaţia e tot de la coafeză?

P.M.V.: Da.

Întrebare: Cum aţi intrat în posesia jocului video *Dominoul viselor*?

P.M.V.: Cumpăr şi vând obiecte de mâna a doua. Cineva mi l-a vândut.

Întrebare: Cine?

P.M.V.: Un tânăr. Un japonez. Cred că japonez era, deşi vorbea perfect spaniolă.

Întrebare: Aţi cumpărat un singur joc video?

P.M.V.: Nu. Au fost trei seturi, cu două CD-uri fiecare. V-am spus, jocul e pentru doi parteneri.

Întrebare: Dacă dumneavoastră aţi folosit un set, ce s-a întâmplat cu celelalte?

P.M.V.: Le-am vândut. Unul l-am vândut, iar unul l-am făcut cadou.

Întrebare: Cui?

P.M.V.: Un set l-am vândut lui Alex Garcia, un desenator. Stă pe strada La Palma. Celălalt l-am lăsat barmanului de la Mustaţa Galbenă, Toni. Aveam datorii la el. Nu mi l-a restituit, sub pretextul că l-a pierdut. Probabil ştiţi deja, şi soţiile acestora au dispărut.

Întrebare: De unde aţi aflat despre dispariţia lor?

P.M.V.: Strada e mică, ştirile circulă repede.

Întrebare: A dezvoltat soţia dumneavoastră o pasiune pentru jocul video *Dominoul viselor*?

P.M.V.: Cred că da.

Întrebare: Dar dumneavoastră?

P.M.V.: Nu se poate dezvolta pasiune pentru mai multe lucruri deodată. Când jocul a intrat în viaţa noastră, eu aveam deja o pasiune.

Întrebare: Trenurile?

P.M.V.: Sunteţi informat.

Întrebare: Aţi observat la soţia dumneavoastră vreo deviaţie comportamentală în urma utilizării jocului video?

P.M.V.: Niciuna.

P.M.V.: Nu-mi amintesc. Ce zi din săptămână era? Fiţi concret.

Întrebare: Reformulez întrebarea. Aţi intrat prin efracţie în noaptea de 19 spre 20 septembrie în magazinul de antichităţi Colţul Clasic, care în acel moment nu se mai afla în custodia dumneavoastră?

P.M.V.: Am intrat, dar nu prin efracţie. Am folosit cheile.

Întrebare: Deci aţi intrat în magazin?

P.M.V.: După predarea afacerii, noul administrator ne-a permis să rămânem o vreme în apartamentul de la etaj. În acea noapte, ca să zicem aşa, mă întorceam acasă.

Întrebare: S-a întâmplat ceva deosebit în magazin atunci?

P.M.V.: Da, am descoperit că cineva se

furişase pe ascuns înăuntru. Când am intrat, necunoscutul a luat-o la fugă.

Întrebare: A dispărut marfă?

P.M.V.: Din câte ştiu, nu.

Întrebare: Credeţi că pătrunderea necunoscutului în magazin are legătură cu *Dominoul viselor* şi cu dispariţia soţiei dumneavoastră?

P.M.V.: Nu ştiu.

Întrebare: Unde ţineaţi în acea vreme CD-urile cu jocul video?

P.M.V.: În apartament, la etaj.

Întrebare: Deci nu în magazin?

P.M.V.: V-am spus, afacerea o transferasem deja.

Întrebare: Aţi vorbit cu Alex Garcia Bustos sau cu Antonio Muñoz Romero despre *Dominoul viselor*, despre conţinutul acestuia?

P.M.V.: Până acum, niciodată.

Întrebare: Dar soţia dumneavoastră, a vorbit despre jocul video cu celelalte femei dispărute?

P.M.V.: Din câte cunosc, nu.

Întrebare: Ştiaţi că persoana care a intrat noaptea în magazin este vecinul dumneavoastră, Alex Garcia Bustos, desenatorul?

P.M.V.: Ce să caute noaptea în magazin?

Întrebare: Aţi circulat deghizat prin Madrid, cu scopul de a nu fi recunoscut?

P.M.V.: Da. Înainte de a pleca în Málaga, la fratele meu, Pedro. Am vrut să începem o viaţă

nouă. Ne înglodasem în datorii. Am cumpărat scump şi ulterior am fost nevoiţi să vindem ieftin. Unii furnizori şi parteneri de afaceri mă căutau să-şi recupereze banii. Însă... m-am întors. Voi încerca să-mi plătesc datoriile.

Întrebare: Cum aţi defini relaţiile pe care le aveţi cu fratele dumneavoastră.

Pedro?

P.M.V.:...Încordate.

Întrebare: Credeţi că Pedro are vreun amestec în dispariţia soţiei dumneavoastră? Sau altcineva, poate un creditor?

P.M.V.: Sunt sigur că nu.

Întrebare: E doar o impresie, sau dispariţia soţiei nu v-a afectat?

P.M.V.: E doar o impresie.

4.17

Când femeia de sticlă era tristă, oceanul îi trimitea pescăruşi negri. Când, dimpotrivă, îşi simţea sufletul ca o grădină udată, oceanul îi trimitea albatroşi albi. Ea nu înţelegea cum reuşea oceanul să-i anticipeze schimbările de dispoziţie, cert era că păsările veneau întotdeauna. Se lăsau pe pervazul ferestrei şi ciuguleau firimiturile de pâine lăsate dinadins, se aşezau pe ţiglele vechi, în coroanele pinilor, sau pur şi simplu planau în cercuri deasupra casei dându-i de înţeles că, da, ştiau ce gândea.

În acea seară de vară, ea şedea pe o bancă în

parcul de lângă far, pustiu după ce pensionarii care îşi făceau veacul acolo, grăbiţi să se culce devreme, plecaseră spre case pentru a hrăni animalele de curte. Privind panorama micii aşezări, se întreba cum arătase locul în urmă cu o sută de ani, ce fel de oameni trăiseră şi muriseră în locuinţele de pe ţărm. Plictisită, deprimată, se mulţumi să constate că la vremea apusului de soare oceanul îi trimitea iarăşi păsări negre. Pe bună dreptate. Se simţea singură. Era unica femeie de sticlă pe acele meleaguri, nu ştia dacă în altă parte a pământului mai exista cineva ca ea, toţi o priveau cu suspiciune, ca pe o ciudăţenie, ar fi vrut să se apropie, dar ceva îi reţinea, o teamă de necunoscut, acea prejudecată pe care oamenii o au faţă de ce e diferit. Ea, într-adevăr, era diferită. Fragilă, strălucitoare, construită în întregime din sticlă perfect transparentă, părea o fiinţă de pe altă lume. Obişnuiţi de ani s-o vadă printre ei, sătenii n-o băgau în seamă, ajunsese să facă parte din viaţa comunităţii, la fel ca sunetul continuu al valurilor. Singurii care se apropiau de ea erau câinii vagabonzi, îi lingeau pofticioşi picioarele neînţelegând ce putea fi substanţa cristalină din care îi erau alcătuite degetele mici, fine.

Casa ei, la margine de sat, era o ruină. Niciun oaspete nu-i trecuse vreodată pragul, părea că nimănui nu-i păsa de faptul că exista. Purta singurătatea ca pe o a doua haină, dar,

paradoxal, în căsuţa pustie nu simţise niciodată frică. Nu se temea de nimeni, de nimic. De soare se temea puţin, instinctul de conservare şi coşmarurile în care se visase topindu-se o reţineau să iasă în zilele de caniculă...

Nanako lăsă cartea la o parte, întrebându-se dacă acel text încifrat fusese scrise de Akiro. Volumul din mâinile ei se numea *Căutare fără sfârşit* şi avea ca autor pe un oarecare Roland Paribas. Un ilustru necunoscut. Probabil, Akiro, îşi repetă Nanako răsucindu-se în pat. Îşi trase pătura sub gât, privi lung imaginea de pe peretele opus. Semăna cu aleile din Málaga, oraşul unde o dusese Toni, acolo îşi amestecaseră respiraţiile şi salivele în săruturi pasionale. Acum toate păreau un vis îndepărtat. Era prizoniera fratelui său.

Viaţa în captivitate era dezolantă. Se muta în fiecare zi, de zeci de ori, de la pat la masa cu scaun, şi de la masă înapoi. Dacă Akiro nu i-ar fi lăsat cărţi, probabil că ar fi căzut în depresie. Lumina albă, rece, aprinsă nonstop, îi înţepa ochii chiar şi atunci când îi ţinea închişi. În celulă, timpul era marcat de pauzele dintre vibraţiile periodice făcute de un tren care trecea la răstimpuri undeva nu departe de închisoare. Fratele ei le dădea femeilor o singură masă pe zi, lăsându-le să rabde foame, şi apă caldă câteva minute, imediat după masă. Suferinţa lui Nanako nu avea ca explicaţie foamea, ci singurătatea. Pe lângă servirea mesei, în închisoare nu se întâmpla

nimic. În afară de întâlnirile lui Akiro cu feţele, desigur. Aproape zilnic, la vreo jumătate de oră după prânz, fratele ei mergea la o celulă, nimeni nu ştia dinainte care, şi scotea fata afară. Se aşezau împreună la masa din mijlocul încăperii centrale, unul dintre paznici îi servea cu mâncare şi băutură. Nanako nu prindea semnificaţia ciudatului ritual, sesizase că întotdeauna fata aleasă se comporta ca hipnotizată, acţiona sub influenţa unor droguri sau ceva asemănător. Observând zi de zi bizarele întâlniri, prin fanta îngustă din uşa celulei, Nanako înţelese că Akiro punea un medicament în mâncarea feţei pe care o ducea afară. Chiar şi pe ea o scosese la masa din centru, o singură dată, deşi nu-şi amintea nimic despre ce se întâmplase în tot acel timp. Hotărî să facă ceva pentru ca istoria să nu se repete. Tava pe care o găsise căzută în spatele dulapului îi dădu ideea. Într-una din zile, puse mâncarea în dulapul de metal, întotdeauna răcoros, fără să o consume. Răbdă foame cu stoicism până a doua zi când primi următoarea tavă cu mâncare. O băgă şi pe aceasta în dulap. Restitui bodyguardului tava goală găsită. Ulterior luă şi servi hrana rece, cea din ziua anterioară. De atunci încolo, fără ca nimeni să ştie, începu să mănânce mereu hrana zilei precedente. În acest fel, chiar dacă i s-ar fi oferit mâncare cu droguri, n-ar fi fost afectată decât în ziua următoare, rămânând lucidă pentru întâlnirea cu Akiro.

Zgomotul căruciorului împins pe podeaua de beton din încăperea centrală o făcu să tresară. Era ora mesei. Privi prin fanta uşii, văzu că cel care aducea tăvile cu mâncare era Makoto. Fostul bodyguard al lui Toyota lucra acum pentru Akiro. Când ajunse la uşa ei, bărbatul deschise micul oblon pentru a-i înmâna tava cu orez, cartofi, tăiţei şi ouă ochiuri. Ea îi dădu o tavă goală şi punga cu gunoi. Nanako băgă mâncarea în dulap, merse să verifice dacă la duş curgea apă caldă. Deocamdată nu. Reveni la dulap, însă luă tava cu porţia din ziua precedentă. Mâncă repede, cu graba caracteristică celor înfometaţi. Tăvile conţineau variate feluri de mâncare, de bună calitate, amestecate în cele patru adâncituri. Nanako se întreba de unde veneau.

Făcu repede duş, se îmbrăcă şi se vârî din nou în pat, sub pătură. Închise ochii.

Îşi imagina că celelalte fete se aflau în aceeaşi aşteptare, niciuna nu ştia dinainte dacă va fi aleasă ori nu.

După zece minute, auzi uşa celulei deschizându-se. Aşadar, îi venise rândul. Rămase cu ochii închişi, se străduia să simuleze o toropeală profundă. Îl simţi pe Akiro apropiindu-se de pat. Fratele ei dădu la o parte pătura şi-i zise:

— Bună, Nanako.

Ea deschise ochii încet, fără vlagă, lăsă bărbia să-i cadă moale în piept. Părea ameţită, incapabilă să răspundă.

— Nanako, vino. Eşti invitata mea. Astăzi călătorim cu trenul.

— Sigur... Sigur... că vin, răspunse ea cu o voce molatică.

El o văzu fără putere şi o ajută să se ridice, o ţinu de după umeri până ajunseră la masa din încăperea centrală.

— Ia loc, Nanako. Stai aici, o lăsă să alunece pe scaun.

El se aşeză de partea cealaltă a mesei, îi făcu un semn discret bodyguardului care aştepta în fotoliul balansoar:

— Makoto, gata.

— Stimaţi călători, Rente vă adresează „Bun venit” la bordul acestui tren Ave cu destinaţia Sevilla. Vă mulţumim pentru că aţi ales serviciile noastre. Trenul are prevăzute opriri în staţiile Ciudad Real, Puertollano, Cordoba şi Sevilla. Vă invităm să vizionaţi pelicula „Naufragiatul”. Barul se găseşte la dispoziţia dumneavoastră în vagonul patru. Vă rugăm să coborâţi volumul telefoanelor mobile. Vă dorim o călătorie plăcută, rosti bodyguardul cu entuziasm în portavoce.

Pereţii vibrară la trecerea unui tren nevăzut. Makoto veni să le facă o ofertă:

— Revista Paisajes.

— Nu, mulţumim, răspunse Akiro.

Bodyguardul afişă o mutră nedumerită, se întoarse şi lăsă revistele pe balansoar. Reveni ţinând în mâini nişte cutii mici:

— Căşti?

— N-avem nevoie, fu refuzat din nou.

— Ziare?

— Un El Pais, ceru Nanako cu jumătate de glas.

Akiro o privi lung, mirându-se că sora lui luase iniţiativa.

— Pentru mine, un ABC, solicită el.

Nanako răsfoi ziarul cu gesturile unui om beat, trecu în revistă titlurile de pe câteva pagini. Se opri o clipă asupra imaginii ce înfăţişa una dintre intrările în parcul Retiro din capitala Spaniei. Ce amintiri…

— Vă oferim meniul, spuse Makoto şi le înmână două pliante.

Mâncare, gândi bucuroasă Nanako. Lăsă ziarul la o parte.

— Ce preferi? o întrebă Akiro. Curcan afumat? Muşchi de viţel?

— Curcan afumat. Îmi place.

— Şi la desert?

— Avem desert? mormăi femeia foşnind ziarul în poală.

— Da, avem. Fructe, iaurt, ceai…

— Un măr. Unul galben, alese ea.

— Perfect. Eu iau un ceai de mentă, optă fratele ei.

Între timp, Makoto adusese aproape căruciorul de catering şi începu să-i servească.

— Şi şerveţelele calde? întrebă Akiro

încruntat. N-aveţi şerveţele calde?

— Oh, ba da. Mă scuzaţi, am uitat... Poftiţi, spuse bodyguardul scoţând şerveţelele aburinde dintr-un compartiment al căruciorului.

Mâncară în linişte, până când Makoto întrebă:

— De băut?

— Eu vreau un pahar cu vin. Dulce, preciză Akiro. Tu?

— La fel.

Bodyguardul servi băuturile şi se retrase lângă peretele cu dulapuri, puse fondul sonor ce imita ploaia. Clipocitul se făcu auzit tot mai tare, acoperit doar de trenul ce trecea din când în când pe aproape, într-un loc neprecizat.

— Îţi place ploaia, Nanako? întrebă el.

Ea ţinea ochii întredeschişi, întrebându-se ce urmărea fratele ei cu acest spectacol elucubrant repetat acolo aproape zilnic.

— Îmi place soarele, răspunse.

— Dar ploaia? Ploaia îţi place?

— ... Nu văd nicio ploaie, veni sec replica ei.

— Dar sticla? Îţi place sticla?

Femeia nu observase când bodyguardul intrase în celula cu numărul 3, ca s-o inspecteze. Îl văzu abia acum, ieşind cu tava plină de mâncare în mâini. Situaţia scăpase de sub control. Fratele ei, aşezat cu spatele spre celulă, nu sesizase încă. *Asta-i momentul*, îşi zise Nanako. Ţâşni de pe scaun şi fugi la uşa mare pe unde apăreau mereu

Akiro şi bodyguarzii, apăsă cu putere clanţa de metal... Din nefericire, era închisă! Palidul bărbat privea uluit. Imediat îl văzu şi el pe bodyguard aducând tava, pricepu.

— Nanako, treci în celulă! Înapoi în celulă! ţipă el.

— Dă-mi drumul! Vreau să ies! îl imploră ea continuând să apese clanţa fără niciun rost.

În celulele ocupate, feţele începură să lovească cu pumnii în uşi creând o zarvă pe care un tren invizibil o acoperi cu desăvârşire.

— Makoto, chemă Akiro. După ea!

Bodyguardul se apropie de femeie cu paşi siguri, o înhăţă cu uşurinţa cu care ai apuca o pernă mare. O luă pe umeri şi porni spre celulă.

— Akiro, strigă ea, te urăsc! Te urăsc!

— Nu-ţi face probleme, surioară, scrâşni el. E ultima oară când ieşi afară de acolo.

Nanako se agita nebuneşte în încleştarea de fier a fostului luptător de sumo. Acesta intră imperturbabil în celula numărul 3 şi o aruncă pe pat. Pentru ea, finalul partidelor de *Dominoul viselor* devenise realitate.

4.18

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Antonio Muñoz Romero la Comisaria de Poliţie Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 13,14. Interogatoriul a fost condus de căpitanul Santiago Barea Sánchez şi a fost stenografiat de agent Alba Dominguez Calzada.

Întrebare: Spuneţi numele şi prenumele.

Antonio Muñoz Romero: Antonio Muñoz Romero.

Întrebare: Spuneţi vârsta, profesia, locul de naştere şi domiciliul actual.

A.M.R.: Sunt în vârstă de 34 de ani. De profesie ziarist. În prezent lucrez ca administrator la berăria Mustaţa Galbenă, o afacere de familie. Sunt originar din Burgos. Locuiesc în Madrid, strada La Palma 86. Domiciliul are aceeaşi adresă cu berăria.

Întrebare: Cunoaşteţi unde se află soţia dumneavoastră, Maria Dickens, cunoscută sub numele de Nanako?

A.M.R.: Ce întrebare-i asta? Doar am reclamat dispariţia soţiei mele!

Întrebare: Când şi unde aţi văzut-o ultima dată pe soţia dumneavoastră?

A.M.R.: Vineri, în berărie. Pe la două şi ceva. Am plecat pentru o jumătate de oră să ajut cu bani o angajată ce intrase în nişte încurcături. Am revenit la berărie, dar soţia nu se afla acolo. De atunci nu ştiu nimic despre ea.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soţia dumneavoastră în ziua dispariţiei?

A.M.R.: O rochie lungă, strâmtă, cu modele negre şi roşii. Purta şi o vestă neagră.

Întrebare: Care credeţi că este explicaţia dispariţiei?

A.M.R.: Mă simt confuz, e greu de spus de ce a dispărut. Cred că are legătură, într-un fel sau altul, cu originea ei. Ştiţi, soţia mea e japoneză. Au răpit-o.

Întrebare: Numele ei, în actele de identitate, nu e japonez. De ce?

A.M.R.: Actele sunt contrafăcute. Bine, sunt perfect legale, dar probabil n-au fost obţinute pe cele mai ortodoxe căi. Avea nevoie de ele pentru a locui şi munci legal în Spania.

Întrebare: Cum a intrat soţia dumneavoastră în posesia acestor acte?

A.M.R.: Nu ştiu.

Întrebare: Vă atrag atenţia că nu spuneţi adevărul. Cum a intrat soţia dumneavoastră în posesia acestor acte?

A.M.R.: Nu ştiu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Aveţi vreo bănuială în legătură cu identitatea persoanelor care v-au răpit soţia?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ar putea fi rude ale soţiei?

A.M.R.: Nu ştiu.

Întrebare: Soţia dumneavoastră avea rude în viaţă?

A.M.R.: Nu ştiu.

Întrebare: Avea prieteni, amici, cunoscuţi?

A.M.R.: N-aş putea spune.

Întrebare: Când aţi revenit la berărie, după ce aţi ajutat-o pe angajata dumneavoastră aflată în încurcătură, pe lângă dispariţia soţiei aţi remarcat ceva ieşit din comun?

A.M.R.: Nu înţeleg la ce vă referiţi.

Întrebare: A dispărut vreun obiect din berărie, sau din casă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: A apărut vreun obiect în berărie?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: La întoarcerea acasă, aţi găsit în locuinţă sau în împrejurimi o păpuşă gonflabilă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Dacă am descinde acum la locuinţa dumneavoastră, am găsi acolo o păpuşă gonflabilă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenţia că nu spuneţi adevărul. Aţi găsit o păpuşă gonflabilă în locuinţă?

A.M.R.: Nu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Vă place să jucaţi jocuri video?

A.M.R.: Depinde. Unele jocuri. N-am timp pentru asta.

Întrebare: Care este jocul video preferat?

A.M.R.: N-am un joc preferat.

Întrebare: Care este jocul video preferat al soţiei dumneavoastră?

A.M.R.: N-am idee.

Întrebare: Cunoaşteţi jocul video *Dominoul viselor*?

Întrebare: Aţi jucat împreună cu soţia dumneavoastră jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: E posibil, nu-mi amintesc.

Întrebare: Aţi fost vreodată în posesia jocului video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenţia că nu spuneţi adevărul. Cunoaşteţi jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Îl cunoaşteţi pe Pablo Martinez Valdés, administratorul magazinului de antichităţi Cloţul Clasic de pe strada La Palma?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Aţi intrat vreodată în Colţul Clasic?

A.M.R.: Despre asta m-aţi întrebat chiar dumneavoastră, în magazinul de antichităţi, când aţi vorbit cu vecinii. Credeam c-am lămurit problema.

Întrebare: Bine... Este Pablo Martinez Valdés client al barului dumneavoastră?

A.M.R.: Da.

Întrebare: L-aţi servit pe datorie, atunci când nu avea bani să plătească?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Cum v-a achitat Pablo Martinez Valdés datoriile?

A.M.R.: Cu bani gheaţă.

Întrebare: V-a oferit Pablo Martinez Valdés un set din jocul video *Dominoul viselor* într-un moment în care nu avea bani să achite consumaţia?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenţia că nu spuneţi adevărul. Următoarea întrebare. Există o poliţă de asigurare de viaţă de 500.000 de euro pe numele soţiei dumneavoastră?

A.M.R.: Şi ea, şi eu avem o astfel de poliţă. Toate familiile au aşa ceva. În cazul în care moare unul din noi, celălalt beneficiază de bani.

Întrebare: Este adevărat că afacerea cu barul merge prost?

A.M.R.: Normal. E criză.

Întrebare: Este adevărat că berăria se îndreaptă spre faliment?

A.M.R.: Ce insinuaţi? Că vreau să încasez poliţa de deces ca să rezolv problemele financiare ale localului?

Întrebare: Răspundeţi la întrebare. Este adevărat că berăria se îndreaptă spre faliment?

A.M.R.: Nu-i adevărat. Supravieţuim.

Întrebare: Aţi deschis un locutorio în fosta sală de mese a localului?

A.M.R.: Exact.

Întrebare: De ce?

A.M.R.: Ca să suplimentăm veniturile. Lumea nu mai venea să mănânce, de multe ori sala de

mese rămânea goală. Pregăteam mâncare, după aceea trebuia s-o aruncăm.

Întrebare: O cunoaşteţi pe Marta Roca Ortega, soţia lui Pablo Martinez Valdés?

A.M.R.: Din vedere.

Întrebare: Aţi văzut-o recent pe Marta Roca Ortega?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Îi cunoaşteţi pe Alex Garcia Bustos şi pe Lucia Mendoza Campano, domiciliaţi în mansarda de la numărul 99, pe strada La Palma?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Aţi văzut-o recent pe Lucia Mendoza Campano?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ştiaţi că Marta Roca Ortega şi Lucia Mendoza Campano au dispărut în aceeaşi zi ca şi soţia dumneavoastră?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ştiaţi că cele două femei jucau împreună cu soţii lor jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ştiaţi că după dispariţia acestor două femei, soţii lor au găsit fiecare câte o păpuşă gonflabilă la domiciliile lor?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Sunteţi dispus să colaboraţi cu organele de poliţie pentru a elucida cauzele dispariţiei soţiei dumneavoastră şi pentru a o găsi?

A.M.R.: Următoarea întrebare.

Întrebare: Ce vă reţine... să colaboraţi cu noi?

A.M.R.: Sunt ziarist. Şi barman. Am văzut în ultima lună pe strada La Palma lucruri noi şi feţe noi câte n-am văzut într-un an întreg.

Întrebare: Ce încercaţi să spuneţi?

A.M.R.: Toată vânzoleala recentă de pe strada La Palma nu s-a putut produce fără ca poliţia să fie implicată. Sau, cel puţin, informată.

Întrebare: Nu credeţi că vechea dumneavoastră pasiune pentru investigaţie, de pe vremea când eraţi ziarist, v-a înflăcărat imaginaţia? Mai ales acum, când sunteţi tulburat de cele întâmplate?

A.M.R.: Nu vă bateţi capul cu vechea mea pasiune pentru investigaţie. Ce ar trebui să vă preocupe este *actuala* mea pasiune pentru investigaţie.

Întrebare: Nu mai am întrebări.

4.19

Ora mesei.

Makoto împingea căruciorul de la o celulă la alta, dând feţelor tăvile pline. Cu mişcări repetitive, deschidea oblonul pătrat, băga tava înăuntru, după care primea de la prizoniere tava curată din ziua precedentă şi o pungă cu resturi menajere. La uşa numărul 15 aşteptă în zadar să

primească punga cu gunoi. Locatara era o fată adusă din Madrid, bruneta. Makoto învăţase cum o cheamă, se numea Marta. O strigă cu un accent defectuos:

— Marta.

— Ce vrei? veni răspunsul din interiorul celulei.

— Gunoiul.

— N-am gunoi, explică ea.

— Dă-mi punga. Gunoiul, ceru bodyguardul.

Marta rămase în tăcere, lăsându-l pe Makoto fără răspuns şi fără pungă. Bodyguardul scoase din buzunar legătura de chei, alese cheia cu eticheta 15 şi o răsuci în broască. Deschise uşa, intră nervos în celulă. În clipa următoare, o nălucă îi trecu fulgerător printre picioare, tot ce auzi fu sunetul uşii trântite în spatele lui şi cheia răsucindu-se în broască.

— Marta! Marta...! urlă deznădăjduit Makoto căutând în zadar în memorie alte cuvinte spaniole. Martaaa!

Femeia se grăbea să-şi pună în aplicare planul. Deschidea cu cheile uşă după uşă, chemându-le pe femeile aflate înăuntru şi trecând iute peste celulele unde nu se afla nimeni. După câteva minute, în încăperea centrală se găseau toate prizonierele, inclusiv Lucia şi Nanako, privindu-se buimace între ele, fără să ştie ce să facă în continuare. Aşteptau un cuvânt de la Marta, femeia care le dăduse drumul.

— Suntem paisprezece, spuse bruneta privindu-le şi realizând că cele care nu-i vorbeau limba n-o înţelegeau. Să mergem.

La semnul ei de chemare făcut cu mâna, creaturile înfometate şi slăbite de puteri porniră în direcţia arătată de Marta, spre uşa de ieşire. Din celula 15 se auzeau urletele bodyguardului:

— Martaaa!...

Niciuna dintre fete nu se sinchisi să se întoarcă pentru a privi ochii mici şi negri, ca două măsline, cu care Makoto le urmărea prin fanta orizontală. Marta ajunse prima la uşa masivă, de tablă neagră. Era închisă. Cercetă legătura de chei, descoperi o cheie mare, fără etichetă. O încercă. Avu satisfacţia să vadă uşa deschizându-se cu uşurinţă.

— Haideţi, feţelor, le îndemnă ea.

Înaintară în grup, împleticindu-se şi lovindu-se involuntar între ele, pe un coridor îngust, luminat de un bec economic minuscul. Văzură la capătul celălalt o scară cu trepte late de piatră. Urcară până întâlniră o altă uşă de tablă, întredeschisă. O încăpere scufundată în întuneric. Intrară. Abia vedeau să păşească, lumina săracă pătrundea cu greu prin uşă, dinspre coridor.

— Caută o ieşire, îi ceru Marta Luciei ştiind că o înţelegea.

Cele două femei, urmate de celelalte, se deplasară către peretele opus. Începură să pipăie toate deodată, formând o singură fiinţă cu zeci de

braţe. La scurt timp, auziră dreptunghiul de tablă închizându-se cu zgomot în spatele lor – *clac*! Beznă deplină. Tot ca o singură fiinţă, se îngrămădiră orbecăind înapoi la uşă. Nu reuşiră să deschidă. Era blocată. Se vedeau prinse în acel întuneric impenetrabil. Câteva dintre ele se lăsară pe vine, debusolate.

— Vă e frică? se auziră în întuneric cuvinte şoptite în limba engleză.

Vocea, însă, nu era a Martei. Recunoscură glasul, chiar modificat de difuzorul din care ieşise. Aparţinea *Dominoului viselor*, sechestratorul lor. Akiro.

— Vă e frică? reveni vocea.

Marta simţi că feţele se înspăimântaseră, trebuia să facă ceva. Strigă în spaniolă:

— Nu!

— Nu vă e frică? întrebă *Dominoul viselor*, de data asta în spaniolă.

— Nu! repetă Marta.

Brusc, încăperea fu inundată de lumină. Cineva aprinsese un bec galben în formă de pară pe tavan. Putură să vadă incinta. Un cub fără ferestre, cu pereţii gri, tencuiţi şi nefinisaţi.

Se auzi din nou huruitul trenului invizibil.

— Deşi nu mă vedeţi, eu vă văd, continuă *Dominoul viselor* în spaniolă. Credeaţi că veţi reuşi să plecaţi? Staţi liniştite. Gardianul vostru are în buzunar copii ale cheilor şi a ieşit deja din celula în care l-aţi încuiat. În plus, vă pregăteşte o

surpriză. Începând de azi, veţi putea juca în celulele voastre *Dominoul viselor*.

Feţele nu scoteau o vorbă, căutau să găsească în structura metalică din plafon difuzorul de unde venea vocea şi camera video care le supraveghea.

— Sunt sigur că v-aţi bucurat să auziţi noutăţile. Dar nu vă imaginaţi că veţi avea acces la Internet. Asta nu. Va fi o reţea locală, de interior. Fiecare dintre voi vă putea să joace cu un singur partener. Cu mine. Îmi pare rău, acum trebuie să vă las. Gardienii voştri vor termina curând instalarea laptopurilor. Da, să nu uit. Veţi primi zilnic câte o baterie încărcată, suficient cât să puteţi juca o partidă. În maxim jumătate de oră vă veţi întoarce în camerele voastre. Pe curând. O să explic ulterior detaliile pentru cele care n-au înţeles.

În încăperea monitoarelor, Akiro dădu microfonul la o parte, văzuse pe unul dintre ecrane cum Masataro împingea o femeie cu părul roşcat în camera de întâlnire a închisorii. Bodyguardul o lăsă singură lângă cabinele cu pereţii de sticlă, cum proceda întotdeauna, şi se retrase în linişte.

Palidul bărbat ajunse repede la scaunul lui cu spătar, dincolo de geamul din cabina şapte, cu carneţelul şi pixul pregătite. Roşcata îl văzu. Nu îndrăznea să se aşeze. Rămase în uşa cabinei, rezemată de toc. Văzând-o indecisă, japonezul

ridică telefonul galben şi i se adresă calm:

— Apropie-te.

Ea şovăia să facă ce i se cerea.

— Stai jos, Ana, o invită el patetic.

Auzindu-şi numele, roşcata făcu prudentă un pas înainte. Trase de scaun şi se aşeză.

— Dacă asculţi atentă întrebările mele, îmi vei putea răspunde, explică bărbatul. Femeia era ochi şi urechi.

— Bine ai venit. Sunt *Dominoul viselor*, spuse Akiro. Nu am mult timp la dispoziţie, va trebui să începem.

Ana îşi trecu mâna prin părul roşcat.

— Ce număr ai la pantofi? începu interogatoriul.

— Patruzeci, intră ea în joc.

— Suferi de vreo boală cronică?

— Da.

— Ce boală?

— Diabet.

— Aha, constată el. Ai ajuns să-ţi injectezi insulină?

— Nu. Am un regim alimentar, îl respect cu stricteţe.

Bărbatul rămase o clipă pe gânduri.

— Despre regimul alimentar o să mai discutăm. Să văd ce pot face. Altă întrebare: Eşti alergică la unele alimente?

— Nu despre alimente vorbeam?

— Aşa e. Continuăm. Ai actualmente

probleme cu dantura?

— Nimic urgent.

— Te rog, pune palma stângă pe sticlă.

Ana nu părea dispusă să facă asta. Îl întrebă direct:

— Tu eşti şeful?

— Şeful tău? glumi Akiro.

— Nu, şeful reţelei.

— Despre ce reţea vorbeşti?

— Despre *Dominoul viselor*, îl lămuri ea.

— Ce fel de reţea crezi tu că e *Dominoul viselor*?

— N-am idee.

— Ştii bine, *Dominoul viselor* e un joc video. Mai mult decât atât, îţi place, adăugă Akiro.

— Nici vorbă, mărturisi ea. Am fost obligată să joc.

— Obligată? De către cine?

— De soţul meu.

— Pune palma stângă pe sticlă, te rog.

— Mă tem... că... n-o voi face.

— De ce?

— N-ai dreptul să-mi ceri să fac lucruri pe care mi le poate cere doar soţul meu.

— Am dreptul... să aflu cine eşti, Ana. Îmi voi exercita acest drept.

— Te vor prinde. Sigur te vor prinde. Crezi că jocul tău va continua aşa, la nesfârşit? întrebă roşcata scrutându-l cu îndrăzneală.

— Dominoul viselor?

— Nu. Jocul tău cu mine şi cu altele pe care le-ai răpit la fel.

— Tu nu-nţelegi nimic. N-ai idee despre ce vorbeşti, se impacientă Akiro.

— Atunci, fă-mă să pricep.

— În pofida aşteptărilor tale, nu mă vor prinde. Niciodată. Sunt într-o continuă mişcare, mă mişc fără încetare. Nu vor descoperi niciodată locaţia din reţea de unde provine *Dominoul viselor*. Nu-s capabili, nu-s în stare. Secretul meu, programul meu sunt... absolut insondabile. Indescifrabile.

— Nu există lucru făcut de om care să nu poată fi desfăcut de alt om.

— Ba da. Există, Ana.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— N-am întâlnit încă un om la fel de inteligent ca mine. Şi n-are sens să vorbim despre cineva *mai inteligent* decât mine, declară japonezul cu deplină seriozitate.

După clipe de tăcere încordată, Ana, care începea să înţeleagă cu cine avea de-a face, şopti:

— Eu... eu am întâlnit pe cineva *mai inteligent* decât tine.

— Şi cine este, mă rog, persoana? zâmbi zeflemitor Akiro.

— ... Soţul meu.

— Ha, ha, se amuză copios bărbatul dincolo de sticlă. Dacă soţul tău ar fi fost mai inteligent decât mine, nu te-ai afla acum aici. Ha, ha...

Ana îşi muşca buzele.

— Soţul tău...? întrebă Akiro dispreţuitor.

— Exact. Soţul meu.

— Ce te face să crezi că soţul tău este mai inteligent decât mine?

— Multe. Dar pentru tine, un singur lucru. Faptul că te va prinde. Fiindcă te va prinde. Dar nu te va prinde pentru că te urăşte pe tine. Nu. Te va prinde pentru că mă iubeşte pe mine.

— Hai, Ana. Fii serioasă. Ce-a studiat soţul tău? vru să se informeze Akiro făcând în mod ironic ochii mari.

— Răspunsul o să te surprindă. Nu ştiu dacă eşti pregătit să-l auzi.

— Mă subestimezi. Sunt întotdeauna pregătit. Hai, dă-i drumul. Ce-a studiat soţul tău?... Hai, Ana, sunt pregătit pentru orice răspuns. Spune...

Femeia se gândea dacă merită său nu să vorbească, îşi învârtea pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă o şuviţă de un roşu sclipitor.

— Hai, spune-mi odată, Ana. Zici că soţul tău mă va prinde, pentru că... a studiat...

— ... mulţi oameni ca tine.

4.20

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul

viselor.

Profil psihologic al creatorilor jocului video „Dominoul viselor”, realizat de Rául Tierraseca Guerrero, psiholog criminalist, la solicitarea colonelului Manolo Gonzalez Pérez.

Deschid prezentul raport cu o menţiune necesară: în pofida faptului că mi s-a cerut să redactez un profil psihologic al (la plural) CREATORILOR jocului video „Dominoul viselor”, analiza acestui joc a condus spre concluzia indubitabilă că produsul „Dominoul viselor” se bazează pe rezultatul introspecţiei efectuate de o SINGURĂ PERSOANĂ, motiv pentru care am întocmit profilul psihologic al (la singular) CREATORULUI jocului video „Dominoul viselor”. Examinarea jocului video şi a substraturilor psihologice pe care le conţine dezvăluie existenţa unui autor unic, deşi este posibil ca el să fi fost susţinut la construcţie şi de alte persoane al căror rol a fost secundar şi nesemnificativ.

Din start, deţinem informaţia că „Dominoul viselor” nu s-a născut pentru a satisface o necesitate comercială, cum este cazul majorităţii jocurilor video. Prin deducţie, devine evident că apariţia jocului video se subordonează unei necesităţi acute de defulare, în plan virtual, a unor deziderate nerealizabile în domeniul material. Creatorul nu găseşte satisfacţie în mediul ambiental, iar mediul ambiental nu se adaptează pentru a răspunde necesităţilor sale. Prin urmare,

soluţia pentru creator este construirea unui univers virtual la care el este perfect adaptat, deoarece respectivul univers virtual nu este altceva decât produsul activităţii creatoare a psihicului său.

Până în acest punct al analizei, construirea jocului video nu reprezintă o acţiune delictuală. Din nefericire, încălcarea legii se produce în momentul în care utilizatorii de sex feminin dispar, prin intervenţia sau la dorinţa creatorului jocului.

Utilizatorii care dispar sunt de sex feminin, ceea ce îndreaptă atenţia spre un creator de sex masculin (în compoziţia jocului nu se regăsesc elemente de lesbianism). De aceea, ne vom referi în continuare la creator considerându-l bărbat. Trecând prin filtrul comprehensiunii pilonii personalităţii acestui creator, e primordial să identificăm dorinţa sau dorinţele inhibate de mediul său ambiental şi defulate la nivelul jocului video. Deşi platforma de bază a jocului video o reprezintă relaţia bărbat-femeie, scopul final al acestei relaţii nu pare să fie întreţinerea relaţiei sexuale. Mai degrabă, lingvistica şi limbajul comportamental induse de jocul video reflectă necesitatea de a interacţiona cu o persoană de sex opus (în cazul nostru, cu o femeie) pe plan afectiv, şi atât. Faptul că, aşa cum menţionam anterior, creatorul nu descoperă persoana de sex opus în plan material poate indica, speculativ, că este total izolat sau că aparţine unui grup social alcătuit

exclusiv din bărbaţi. Ambele variante sunt improbabile şi le recuzăm de la început. A treia variantă, posibilă, dar şi probabilă, conduce spre identificarea unui bărbat cu o percepţie senzorială şi afectivă singulară, căruia realitatea îi refuză confluenţa cu o parteneră având un nivel de percepţie compatibil.

Mergând mai departe pe firul raţionamentului nostru, ajungem inevitabil la conceptul de obsesie. Întrucât realitatea îi refuză personajului nostru confluenţa cu satisfacţia, el creează un limbaj propriu prin intermediul căruia îşi defulează obsesiile. Acest limbaj este însăşi jocul video „Dominoul viselor”, ca întreg. Utilizatorii nu înţeleg pe deplin menţionatul limbaj, deşi îi sesizează valoarea, de aici rezultând atracţia colosală creată de joc. Singura capabilă să descifreze acest limbaj ar fi o persoană cu o percepţie senzorială şi afectivă egală cu a creatorului. Cu alte cuvinte, jocul video este o sticlă ce conţine un mesaj codat, aruncată în ocean, în speranţa că va fi găsită de cineva apt să descifreze mesajul. Creatorul jocului CAUTA. O trecere succintă în revistă a partidelor salvate de diferiţi utilizatori, puse la dispoziţia noastră, arată că expectativele creatorului sunt evident dirijate spre realitatea imediată, el într-adevăr aşteaptă să descopere acel utilizator de sex feminin care să răspundă obsesiilor sale. Dispariţiile, care nu sunt altceva decât răpiri, au un unic scop: a privi de

aproape. Creatorul analizează de aproape, ca să spunem aşa, limbajul acestor femei, pentru a înţelege dacă este compatibil cu al său, în caz contrar le eliberează. Acţiunile subordonate procesului de căutare trec dincolo de frontierele legalităţii (privarea de libertate reprezintă o încălcare a legii), ceea ce înseamnă că avem de-a face nu doar cu o personalitate singulară, ci şi cu o tulburare de personalitate.

Jocul conţine, printre altele, două opţiuni, Vis şi Jurnal, unde utilizatorii au din plin posibilitatea să exprime opinii şi valori proprii, astfel că încă din această fază creatorul face o preselecţie a femeilor care ar putea răspunde aşteptărilor sale. Ca administrator al jocului, creatorul urmăreşte în reţea acţiunile şi limbajul utilizatorilor de sex feminin, selectând potenţialele candidate la atingerea exigenţelor sale. Dar aceasta nu este selecţia finală. Creatorul se foloseşte de instrumente, în cazul nostru un fel de mercenari, care execută răpirea şi sechestrarea. De aici încolo, totul depinde de ceea ce se petrece între creator şi persoana sechestrată. Dacă persoana corespunde exigenţelor creatorului, realitatea umple golul existent, iar căutarea încetează. Din păcate, acest lucru nu a avut loc. Dispariţiile continuă, ceea ce înseamnă un singur lucru: creatorul jocului video continuă să caute. Teoretic, dispariţiile ar putea continua pe o perioadă indefinită, chiar până la decesul creatorului.

Un punct de referinţă în cercetarea noastră este ziua primei dispariţii înregistrate oficial: 8 decembrie 2009, în Rusia. Adică aproximativ acum doi ani. Ce semnifică asta: activitatea infracţională a creatorului jocului este de dată relativ recentă. El se află abia la început şi, în cazul în care nu va fi descoperit, va deveni nu un criminal în serie, ci un răpitor în serie.

Dacă aproximăm că realizarea jocului a necesitat 4 sau 5 ani de muncă, iar prima dispariţie s-a produs acum 2 ani, deducem că autorul a început să construiască jocul acum 6 sau 7 ani. Înregistrând statistic mobilitatea, aspectul exterior şi limbajul personajelor din joc, creatorul avea la momentul proiectării jocului vârsta de 24 sau 25 de ani. Coroborând aceste cifre cu datele primelor dispariţii, se ajunge la următoarea concluzie: creatorul are în prezent vârsta între 30 şi 32 de ani. Evident, este vorba de un bărbat celibatar, probabil locuieşte singur, circumstanţe ce i-ar permite să administreze fără oprelişti un astfel de joc.

Pe de altă parte, resursele informatice necesare realizării jocului video spun că pentru personajul nostru banii nu sunt o problemă. Creatorul este o persoană prosperă material, cu un cont de milioane de euro, sau chiar mai mult. Creatorul posedă un nivel de cunoştinţe informatice suficient de înalt pentru realizarea unui produs cum este „Dominoul viselor”, probabil

studii superioare.

Cărui grup rasial şi naţional aparţine creatorul? Dificil de afirmat. Dacă ţinem cont de observaţiile Interpolului, conform căruia cele mai multe servere gazdă virtuale folosite până la ora actuală de „Dominoul viselor” se află pe teritoriul Japoniei, suntem înclinaţi să optăm pentru un bărbat japonez. Luptătorii de sumo ce despart utilizatorii la finalul unor partide sunt japonezi. Suspecţii relaţionaţi cu răpirile din Madrid sunt tot japonezi. Jocul, de asemenea, este presărat pe alocuri cu elemente grafice aflate sub influenţa culturii nipone. Ne aflăm în faţa a doua opţiuni: sau creatorul este japonez, sau a infiltrat în mod conştient aceste detalii pentru a ne direcţiona pe o pistă falsă. Marea dilemă apare în momentul în care descoperim că meniul jocului funcţionează impecabil în 8 limbi, japoneza fiind doar una dintre ele. Desigur, acurateţea limbajului folosit în fiecare dintre cele 8 limbi poate fi supusă atenţiei unui lingvist.

Avem de-a face cu un individ al cărui nivel de responsabilitate este intact. El este perfect conştient de acţiunile sale şi de consecinţele implicate, fiind dispus să continue cu avalanşa de sechestrări aflată în plină desfăşurare.

Din punct de vedere profesional, consider psihicul acestui delincvent un captivant obiect de studiu pentru psihologia criminalistică.

Rául Tierraseca Guerrero, psiholog

criminalist/semnătură indescifrabilă

Colonelul Manolo González Pérez lăsă pe masă foaia cu raportul psihologului criminalist şi se întoarse spre căpitanul Barea:

— Interesant raport, Santi.

— Logic. Puţin abstract, dar... îmi place, răspunse căpitanul. Bun specialist, Tierraseca ăsta.

— E bun dacă ne ajută cu ceva. Crezi că profilul psihologic oferă piste concrete?

— Bine, eu zic că tipul e japonez, sau din Japonia. Treizeci şi ceva de ani, celibatar. Plin de bani, locuieşte singur. Excepţional de inteligent.

— Totuşi, îi lipseşte o doagă, interveni colonelul.

— Eu aş zice... că are una în plus.

— Sigur am afla mai multe dacă ne concentrăm pe cazul japonezei de la locutorio. Mă înţelegi. Japonez, japoneză.

— Ştiţi că soţul femeii ne sfidează? Minte în faţă. Fumuri de ziarist. Pardon, *fost* ziarist.

— Oricum, nu cred că răspunsurile lui ne-ar putea ajuta.

Colonelul merse la fereastră, rămase o clipă să privească ploaia măruntă de afară şi continuă:

— Sunt convins de un lucru: cheia se găseşte în trecutul acestei femei.

— Femeia n-are trecut.

— Tocmai asta e. Dacă am reuşi să

descoperim mai multe despre ea, cred că l-am apuca deja de haină pe acest sechestrator.

— Dacă omul se ascunde în Japonia, nu va fi uşor.

— Şi ce, s-a închis aeroportul Barajas? Mergem în Japonia.

— Mergem?

— Nu. Nu mergem. *Tu* mergi în Japonia.

— Dar nu ştiu o boabă de japoneză, se eschivă Santiago Barea.

— Omul nostru ştie opt limbi, iar tu te plângi că nu ştii japoneză. Te-am înscris la Centrul de limbi IQRA.

— Poftim?

— Începi mâine dimineaţă la opt. Să iei cu tine un caiet. Manualele le primeşti acolo.

— Dar, domnule colonel... încercă să protesteze căpitanul.

— Încă ceva. Poliţia din Tokyo ne-a trimis şase seturi cu *„Dominoul viselor”*. Trei le-am plasat în magazinul de antichităţi, iar trei au rămas în sala de şedinţe rezervată pentru echipa noastră.

— Şi?

— Nu mai găsesc niciunul. Sertarul e gol.

— Probabil că băieţii fac cercetări. Ştiţi, în interesul anchetei.

— Lăsaţi prostiile. Dacă aveţi chef de distracţie, cumpăraţi-vă jocuri video. Vorbeşte cu membrii echipei. Mâine vreau să găsesc toate cele

trei seturi înapoi în sertar.

4.21

Hiroko Eto, la cei şaizeci de ani ai săi, era considerat un om bun. La poliţia din Tokyo, toţi îl ştiau ca pe unul dintre agenţii care nu apăsaseră niciodată trăgaciul unui pistol. Deşi prin mâini îi trecuseră mii de arme. Întreaga lui viaţă era legată de magazia de materiale aflată la subsolul clădirii poliţiei metropolitane. Acolo, în uriaşa încăpere subterană, se aflau depozitate obiectele confiscate de agenţii din Tokyo: arme de foc, droguri, mărfuri de contrabandă. Multe dintre acestea erau vândute prin intermediul unor magazine colaboratoare, altele erau distruse, iar altele erau folosite în interes de protocol, în special alcoolul şi ţigările. Nimeni nu cunoştea exact ce se afla în gigantica magazie, în afară de Hiroko Eto. Comandantul poliţei metropolitane, ştiind că bătrânul îşi dovedise loialitatea zeci de ani, avea încredere absolută în el. Registrele cu evidenţa intrărilor şi ieşirilor din magazie erau ţinute la zi cu o rigurozitate ireproşabilă. Din depozitul de la subsol nu dispăruse niciodată nimic. Când comandantul avea nevoie de ceva, pentru el însuşi sau pentru subalternii din vreun departament, era suficient să-l sune pe magazioner şi să-i spună. În maximum cincisprezece minute, obiectele cerute erau pregătite pentru a fi ridicate.

Hiroko Eto nu fusese căsătorit niciodată, era un om solitar. Singurul său frate, un frate vitreg, agent la poliţia rutieră, decedase în urmă cu câţiva ani, lăsând în urmă doi copii orfani, Akiro şi Nanako. Băiatul era inteligent, dar din cauza efortului intelectual depus în facultate se scrântise puţin la minte şi trăia, introvertit şi blazat, într-o lume imaginară ce exista doar în capul lui. Fata, Nanako, se măritase de tânără cu un afacerist putred de bogat care, din milă, îl angajase pe cumnatul lui ca informatician la firma sa. Ulterior, căsătoria feţei a început să meargă prost şi după câţiva ani s-a terminat prin divorţ. La scurt timp după aceea, Nanako a dispărut, mulţi au bănuit că fusese la mijloc mâna fostului soţ. Nimeni nu a putut dovedi nimic, aşa că afaceristul a rămas liber şi şi-a văzut în continuare de viaţă. Deşi divorţat de Nanako, magnatul l-a păstrat pe Akiro, fostul cumnat, să lucreze în continuare pentru el. Tragedia familiei a continuat cu un nou episod când omul de afaceri a murit într-un accident de avion. Gigantica firmă a fost preluată de fratele decedatului, care l-a concediat pe Akiro, iar băiatul a rămas fără slujbă, continuând să locuiască în apartamentul unde copilărise. Stresul îi afectase vederea, era nevoit să poarte ochelari cu lentile foarte groase. Cam atât ştia Hiroko Eto şi asta povestea oricui îl întreba despre familia sa. Neputându-se obişnui cu gândul că nepotul trăia în lipsuri, magazionerul îşi luă într-o zi inima în

dinţi şi vorbi cu comandantul poliţiei spunându-i că are nevoie de un ajutor în depozit, la curăţenie şi la aranjarea materialelor, cam opt ore pe zi. Nu uită să adauge că se gândise la cineva şi că persoana ideală pentru un astfel de post era chiar nepotul său. După trei zile, comandantul îi dădu răspunsul. Conducerea poliţiei metropolitane aprobase solicitarea, însă numai pentru patru ore. Bătrânul îşi exprimă recunoştinţa şi îl sună de îndată pe nepot să-i comunice vestea cea bună. Îi explică ce trebuia să facă şi îl asigură că salariul, deşi mic, îi va fi suficient pentru a-şi acoperi cheltuielile personale. Pe lângă asta, Akiro putea beneficia zilnic de o masă la cantina poliţiei, unde avea să dea o mână de ajutor la curăţenie. Nepotul, ciudat cum era, îi ceru două ore timp de gândire pentru a decide dacă accepta sau nu oferta. După intervalul solicitat, Akiro îl sună pe bătrânul unchi ca să primească slujba şi să-i mulţumească fierbinte pentru binele făcut.

Începând din ziua următoare, tânărul primi o legitimaţie de intrare în sediul poliţiei metropolitane şi începu munca în magazia subterană. Era harnic şi ordonat, calităţi pe gustul lui Hiroko Eto, încântat că depozitul strălucea de curăţenie şi că nepotul nu era niciodată deranjat să rămână peste program pentru a-şi termina treaba.

Cu timpul, poliţiştii se obişnuiră să-l întâlnească pe coridoare pe acest tânăr palid

purtând ochelari cu dioptrii mari, îl vedeau mereu împingând un cărucior cu recipiente şi accesorii pentru curăţenie. Zilnic, Akiro mânca la cantină împreună cu agenţii, la sfârşit se ocupa de curăţenia bucătăriei. Toţi ajunseseră să vadă în el un exemplu de seriozitate.

Ce nu ştiau angajaţii poliţiei metropolitane şi nici Hiroko Eto era că Akiro deţinea un secret teribil, un secret pe care i-l transmisese tatăl acestuia înainte să moară. În seara respectivă, întins în pat după o criză gravă de inimă, tatăl îşi rugă cu disperare fiul să sune la poliţia metropolitană şi să-l ceară la telefon pe comandant. Când de la celălalt capăt al firului i se spusese că la ora aceea comandantul nu putea fi deranjat, bătrânul îi chemă lângă el pe Akiro şi pe Nanako. Le povesti că, în 1977, fusese ales în componenţa unui grup de patru persoane care au avut un rol special la construirea noului sediu al poliţiei metropolitane din Tokyo. În 1975, după demolarea vechiului sediu, s-a început pe acelaşi teren construirea unei clădiri noi sub îndrumarea arhitecţilor Takashi Yoshioka şi Shigeru Abe. La baza edificiului se prevăzuse construirea unui adăpost antiatomic, cel puţin asta fusese varianta oficială. Ce-i drept, adăpostul s-a construit, însă pe lângă acesta, în mare secret, se amenajase un fel de închisoare subterană cu scopul de a fi folosită în viitor în cazuri deosebite, pentru arestări şi detenţii *neoficiale*. Celulele şi alte câteva incinte s-

au zidit pe structura subterană de beton armat a fostului sediu, structură ce nu fusese înlăturată complet.

Tatăl muribund dorea neapărat să le spună copiilor că toţi cei ce avuseseră legătură cu construirea închisorii secrete decedaseră. El era ultimul care purta povara tainei ascunzătorii niciodată folosită şi a cărui existenţă n-o bănuia nimeni dintre locatarii actualului sediu. Nanako, impresionată de durerile bolnavului, plânsese încontinuu, nefăcând probabil diferenţă între această relatare şi celelalte poveşti din trecut pe care tatăl lor le depăna adesea cu neprefăcută mândrie patriotică. Însă memoria remarcabilă a fiului înregistră totul. Distanţe, locuri, cifre. Tânărul înţelese exact unde se afla închisoarea şi cum se putea ajunge acolo. Tatăl celor doi muri în noaptea aceea. Akiro nu spusese nimănui despre spaţiul ascuns de la subsol, nici măcar comandantului cu care decedatul dorise atât de mult să vorbească.

Teribilul secret era unicul motiv pentru care tânărul cel palid acceptase slujba oferită de unchiul său. Deşi ura munca fizică, se chinuia să frece podelele magaziei subterane numai pentru a avea acces la închisoarea uitată. Unchiul nu ştia că el făcuse copii ale cheilor de la depozit şi că în spatele cămăruţei pe care nepotul o alesese pentru aşezarea măturilor şi găleţilor se afla gura unui tunel ce ducea spre *sticlărie*, numele dat de

Akiro acelui loc întunecat. Prima dată când pătrunse în *sticlărie* cu o lanternă, auzi metroul trecând prin apropiere şi înţelese că exista posibilitatea de a intra şi pe altă cale. Nu-i trebui să sape decât trei metri într-un perete pentru a ieşi într-un tunel de metrou. Noaptea, târziu, la ora la care trenurile subterane nu circulau, acoperi spărtura cu un capac, făcând-o practic invizibilă din exterior. Pe acolo se puteau strecura oricând Makoto şi Masataro, angajaţi între timp la firma însărcinată cu paza staţiilor din transportul subteran. Împreună cu ei, reuşise să deschidă vechile robinete ce conectau *sticlăria* la reţeaua de apă a edificiului. Extrăgea din conducte puţină apă, doar la anumite ore, pentru a nu atrage atenţia. În mod asemănător procedă cu energia electrică şi cu sistemul de ventilaţie. Nu ştia Hiroko Eto nici că Akiro, în loc să arunce mâncarea rămasă după prânz la cantină, o aducea cu căruciorul la subsol şi hrănea prizonierele aflate în *sticlărie*. Pe deasupra, din depozitul unchiului, fără ca bătrânul să observe, începură să iasă afară un anumit gen de obiecte, mai concret câteva păpuşi gonflabile provenite din transportul de 1400 de bucăţi confiscate în 2008 de poliţie într-un avion de mare tonaj sosit din China. Erau păpuşile pe care Makoto şi Masataro le lăsau în urmă atunci când răpeau utilizatoarele *Dominoului viselor*. Provenienţa lor nu putea fi stabilită, întrucât păpuşile, fiind marfă de

contrabandă, nu aveau marca fabricantului.

Akiro ştia că risca luând din păpuşile gonflabile, dar chiar dacă unchiul ar fi descoperit lipsurile, probabil n-ar fi făcut mare caz. La asta se gândea palidul tânăr în acea dimineaţă de decembrie, în timp ce freca podeaua cu mopul chiar lângă stiva enormă cu cutiile în care se aflau păpuşile gonflabile. Auzi soneria telefonului din depozit şi pe unchiul său răspunzând:

— Da, domnule comandant... Imediat, domnule comandant.

Bătrânul închise şi îl strigă:

— Akiro!

— Ce trebuie să fac, unchiule? se prezentă el.

— Comandantul are vizitatori de la poliţia din Spania. Vezi tu, sunt în biroul de protocol. Din greşeală, s-a spart o sticlă de saki şi nimeni nu ştie unde au dispărut femeile de serviciu. Du-te în biroul comandantului, strânge cioburile. Stai, să nu uit. Du o sticlă de saki din caseta roşie, din colţ.

— Sigur că da, unchiule.

Tânărul luă în grabă o pungă, mătura şi făraşul, plus sticla de saki, merse la cel mai apropiat lift. Urcă la etajul opt. Bătu în uşa biroului de protocol, îi deschise cu amabilitate însuşi comandantul.

— Aici, Akiro, aici.

— Să trăiţi, domnule comandant.

— Vino, uite unde s-a spart sticla. Exact,

acolo, sub masă. Vezi că sunt cioburi şi sub fotolii. Ai grijă...

Akiro observă că încăperea era plină. Poliţiştii din Spania continuau să converseze cu ofiţerii japonezi în limba engleză fără să se sinchisească de prezenţa lui. Se aplecă sub masă şi mătură cu atenţie cioburile de pe mocheta verde pătată cu saki.

— Caută atent, băiete, nu cumva să rămână vreun ciob.

— Da, domnule comandant.

Se lăsă în genunchi, începu să caute sub masă cioburile rătăcite. Se descurca dificil, fiindcă venea la slujbă purtând ochelari cu dioptrii mari, al căror efect optic îl corecta parţial cu lentile de contact, pentru a vedea cât de cât bine. Lângă el, un delegat spaniol se adresa unuia dintre ofiţerii japonezi:

— Ne interesează dacă a mai dispărut vreo femeie, aici, în Japonia.

— Anul acesta, nu.

— Înseamnă că n-aţi intrat în posesia altor CD-uri cu *Dominoul viselor*.

— Noi nu. Totuşi, Interpolul ne-a contactat ieri în legătură cu o dispariţie în Berlin. După primele indicii, la mijloc e tot *Dominoul viselor*.

Nici vorbă, gândi Akiro sub masă, aşezat în patru labe, ştiind că în actualitate nu avea în atenţie nicio femeie din Germania.

— Bine, răspunse ofiţerul spaniol. O să

contactăm şi noi Interpolul să vedem dacă putem stabili vreo legătură cu cazurile noastre.

— Dar nu-nţeleg. V-am trimis şase seturi. Mai doriţi discuri cu *Dominoul viselor*? întrebă alt oficial japonez.

— Nu, n-avem nevoie. Ce ne interesează este să ştim dacă aţi descoperit un cât de mic indiciu despre fabricantul jocului şi despre locul unde îşi duce prizonierele.

— Sincer să vă spun, oftă comandantul poliţiei metropolitane, nu avem nici cea mai mică idee unde se află acum ticălosul care controlează *Dominoul viselor*.

4.22

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0019/2011

Rezumatul operaţiunii Păpuşa, desfăşurată de Poliţia Madrid în colaborare cu Garda Civilă în data de 30 septembrie 2011

În data de 26 septembrie 2011, la ora 10,17, postul de filaj situat pe strada La Palma nr. 90 a sesizat prezenţa în zonă a unei furgonete de închiriat aparţinând companiei Todostrada. Din furgonetă au coborât doi bărbaţi de rasă asiatică,

supraponderali, de înălţimi vizibil diferite, ambii îmbrăcaţi la costum şi cravată de culoare verde. Cei doi au intrat în coaforul Paris, de unde au ieşit după o jumătate de oră, au revenit la furgonetă şi au plecat.

La cinci minute după plecarea suspecţilor, coafeza Raquel Vásquez Neiro, unul dintre informatorii racolaţi de echipa noastră pe strada La Palma, a telefonat căpitanului Santiago Barea, anunţându-l despre vizita celor doi la coaforul Paris, unde au pus întrebări despre vecinii din zonă, fiind interesaţi în special de perechea Marta Roca Ortega şi Pablo Martinez Valdés.

În seara aceleiaşi zile, echipa noastră s-a reunit de urgenţă pentru a analiza fotografiile făcute de agenţii de filaj celor doi suspecţi şi deplasările efectuate de aceştia pe strada La Palma. Colonelul Manolo González Pérez a rezumat gândurile tuturor în cuvintele: „Sunt oamenii noştri, cei care vor încerca să răpească femeile”. Fotografiile au fost transmise imediat Interpolului, şi mai departe, prin intermediul Interpolului, Poliţei metropolitane Tokyo, pentru identificarea de urgenţă a suspecţilor. Echipa a decis în unanimitate să suplimenteze efectivele pentru supravegherea celor două femei despre care se ştia că se aflau în posesia „Dominoului viselor”, Lucia Mendoza Campano şi Marta Roca Ortega, potenţialele victime.

În data de 27 septembrie 2011, la ora 10,21,

furgoneta de la Todostrada a parcat din nou pe strada La Palma. Din vehicul nu a coborât nimeni. La ora 18,14, furgoneta s-a pus în mişcare şi a părăsit zona. O maşină a echipei noastre, avându-l pe căpitanul Santiago Barea la volan, a urmărit furgoneta până ce aceasta a intrat în parcarea hotelului Westin Palace. Cercetările desfăşurate în aceeaşi zi au dezvăluit că suspecţii se numesc Takeshi Nishimura şi Jiro Tamura. Am expediat datele Interpolului şi Poliţiei metropolitane Tokyo spre verificare.

În data de 28 septembrie, la ora 11,42, furgoneta a revenit pe strada La Palma. Cei doi suspecţi au coborât din vehicul şi s-au deplasat pe trotuar până la intersecţia cu strada San Andrés, după care s-au întors la furgonetă şi au plecat.

În data de 29 septembrie, Poliţia metropolitană Tokyo ne-a comunicat că identităţile celor doi sunt false, în registrele de evidenţa populaţiei din Japonia nu există nicio persoană cu aceste date personale. Poliţia metropolitană Tokyo s-a oferit să trimită urgent, într-un avion privat, unsprezece agenţi de elită care să colaboreze cu echipa noastră la supravegherea suspecţilor. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

Ca măsură suplimentare de securitate, a fost dublat numărul agenţilor aflaţi permanent în posturile de filaj de pe strada La Palma nr. 86 şi nr. 90, şi au fost puse la dispoziţia echipei, în

garajul Comisariei de Poliţie Centru, trei maşini Audi A6, fără însemnele poliţiei, cu girofar detaşabil.

În data de 30 septembrie, la ora 10,25, furgoneta a revenit pe strada La Palma şi a parcat pe trotuar, între coaforul Paris şi magazinul de produse informatice Top Computer. Cei doi suspecţi au coborât din furgonetă, cel mai scund cu o servietă în mâini, au servit cafea pe terasa berăriei Mustaţa Galbenă. La ora 11,09, aceştia s-au deplasat la uşa imobilului nr. 99 şi, după ce au apăsat diferite taste ale interfonului, au reuşit să intre în edificiu. La ora 11,32, a pătruns în imobil Lucia Mendoza Campano. După circa 4 minute, au ieşit din edificiu cei doi suspecţi. Cel mai înalt ducea în spate un sac mare, ce părea greu, din pânză neagră. Suspecţii au introdus sacul în partea din spate a furgonetei. Agenţii de filaj au presupus că înăuntrul sacului se afla Lucia Mendoza Campano şi că sub ochii lor avea loc răpirea femeii. Căpitanul Santiago Barea, aflat deasupra oraşului într-un elicopter pus la dispoziţie de Garda Civilă, l-a contactat telefonic pe colonelul Manolo González Pérez, care coordona acţiunile echipei de la cartierul nostru general aflat la Comisaria de Poliţie Centru, cu propunerea de a-i prinde în flagrant pe cei doi şi a-i aresta. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă.

La ora 12,03, din coaforul Paris a ieşit Marta

Roca Ortega şi s-a îndreptat spre locuinţa de la numărul 91, aflată deasupra magazinului de antichităţi Colţul Clasic. În drumul ei a fost nevoită să se strecoare printre zid şi furgoneta suspecţilor, parcată strategic pe trotuarul îngust. În momentul în care trecea pe lângă furgonetă, suspectul înalt a coborât din vehicul şi a imobilizat femeia punându-i pe faţă un fel de prosop, probabil îmbibat cu un soporifer puternic. Suspectul a tras femeia în interiorul vehiculului şi a închis uşa glisantă, fără ca cineva din stradă să observe cele întâmplate. Căpitanul Santiago Barea i-a propus telefonic colonelului Manolo González Pérez arestarea celor doi şi eliberarea femeilor captive. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemenţă, afirmând că obiectivul operaţiunii nu este capturarea suspecţilor ci continuarea urmăririi pentru a se identifica persoana care i-a trimis şi locul unde intenţionau să îşi transporte victimele.

La ora 13,30, a ieşit din Mustaţa Galbenă numita Veronica Toma, angajată ca bucătăreasă la acest local. Suspectul înalt a coborât din furgonetă şi a urmărit-o până în zona gurii de metro Bilbao, supravegheat discret de doi dintre agenţii de filaj. Suspectul a abordat-o pe bucătăreasă sub un pretext necunoscut, i-a reţinut portofelul şi s-a întors în grabă la furgonetă.

Între timp, suspectul cel scund a ieşit din furgonetă cu o sacoşă voluminoasă de nailon alb şi

a lăsat discret în faţa magazinului Colţul Clasic o păpuşă gonflabilă, după care a revenit la furgonetă.

La ora 14,01, a ieşit din Mustaţa Galbenă numitul Antonio Muñoz Romero, administratorul berăriei, şi a cotit pe strada San Andrés. La un minut după plecarea acestuia, cei doi suspecţi au coborât din furgonetă şi au bătut la uşa berăriei Mustaţa Galbenă, închisă în acel moment. Le-a deschis soţia administratorului, Maria Dickens, care i-a poftit înăuntru. După circa 3 minute, suspecţii au ieşit din berărie. Cel înalt ducea în spate un alt sac mare de pânză neagră, plin. Căpitanul Santiago Barea a presupus că în sac se afla Maria Dickens şi l-a sunat din nou pe colonelul Manolo González Pérez. Acesta nu a răspuns la telefon.

(Echipa a dedus că setul 3 din jocul video „Dominoul viselor” plasat în Colţul Clasic a ajuns la perechea Antonio Muñoz Romero-Maria Dickens. Perechea se afla pe lista cu cele 48 perechi considerate potenţiale deţinătoare ale setului 3.)

Suspecţii au dus sacul la furgonetă şi au pus în mişcare vehiculul în direcţia străzii San Vicente Ferrer. Cele trei vehicule Audi A6 puse la dispoziţia echipei părăsiseră garajul cu o jumătate de oră înainte şi se aflau în aşteptare pe strada Apodaca, de unde au început să urmărească furgoneta, de la distanţă. Furgoneta a intrat, de

asemenea, în supravegherea elicopterului trimis de Garda Civilă.

În momentul în care furgoneta a intrat pe Avenida de Portugal, acesteia i s-au alăturat, venind de pe străzi laterale, alte 3 furgonete albe ale companiei Todostrada, identice ca model şi având acelaşi număr de înmatriculare. Cele 4 furgonete identice au făcut între ele repetate manevre de depăşire, astfel că după scurt timp a fost imposibil să se spună precis în care dintre ele se aflau suspecţii cu femeile răpite. Două furgonete au continuat să circule pe Avenida de Portugal, alte două s-au încadrat pe strada M30. Printr-o decizie luată sub presiunea evenimentelor, două dintre vehiculele echipei au continuat urmărirea furgonetelor pe Avenida de Portugal, iar un vehicul şi elicopterul au rămas să urmărească furgonetele deviate pe M-30.

În acest moment critic al operaţiunii, colonelul Manolo González Pérez a decis să renunţe la urmărirea sub acoperire şi a ordonat vehiculelor echipei să pună la vedere girofarurile şi să activeze sirenele. În urmărirea celor 4 furgonete au fost angrenate ad-hoc şi alte maşini ale poliţiei şi ale Gărzii Civile aflate în zonă.

Dintre furgonetele de pe Avenida de Portugal, una a virat la stânga pe Avenida Principal şi a fost oprită forţat în faţa Teatrului Auditoriu Casa de Campo, după ce a avariat prin frecare mai multe autovehicule parcate

regulamentar. La volan se afla Manuel Martin Rosado, cetăţean spaniol, care a declarat că fusese angajat de doi oameni de afaceri japonezi să conducă furgoneta pe un traseu comunicat cu anticipaţie, la acea oră, cu precizarea că nu trebuia să oprească sub niciun pretext şi că urma să i se spună ulterior prin telefon adresa unui depozit de unde urma să încarce nişte cutii cu marfă.

A doua furgonetă a fost oprită forţat pe Avenida de Portugal, după ce agenţii echipei noastre au folosit armele din dotare şi au spart cauciucul roţii din stânga spate. La volan se afla un alt cetăţean spaniol, Saturnino Oliva Fernández, angajat în circumstanţe asemănătoare cu primul.

O a treia furgonetă a fost urmărită de vehiculul nostru prin pasajul subteran de pe ieşirea 15B în direcţia intersecţiei Pirámides. S-a reuşit oprirea ei în apropierea stadionului Vicente Calderon. La volan se afla un cetăţean ecuadorian, Ramon Santos, angajat în aceleaşi circumstanţe ca primii doi.

A patra furgonetă, urmărită din elicopter, a intrat de asemenea în pasajul subteran şi a fost văzută încadrându-se pe ieşirea 15A. Elicopterul a aşteptat ca furgoneta să iasă la suprafaţă pe la celălalt capăt al pasajului, dar furgoneta nu a apărut. Ulterior s-a observat blocarea circulaţiei şi formarea unui ambuteiaj pe ieşirea 15A. Agenţii

noştri, sosiţi cu dificultate la faţa locului, au găsit furgoneta abandonată în pasajul subteran, cu uşile deschise. Înăuntrul vehiculului nu se afla nimeni. Conform presupunerilor, suspecţii au făcut un schimb de maşină şi au ieşit din pasaj cu un alt autovehicul fără să fie remarcaţi de personalul din elicopter. Presupunerea nu a fost confirmată, deoarece cablurile ce alimentează cu curent electric camerele video din pasajul subteran fuseseră tăiate cu o oră înainte de persoane rămase necunoscute.

În aceeaşi zi, 30 septembrie 2011, soţii femeilor răpite au reclamat dispariţia acestora. Celor trei bărbaţi nu li s-au comunicat niciun fel de informaţii despre urmărirea furgonetelor şi despre eşecul operaţiunii Păpuşa.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA GENERALĂ DE POLIŢIE

BRIGADA DISPARIŢII ŞI SECHESTRĂRI Dosar 2963/2011. Dominoul viselor. Raport 0045/2011

Datorită insuccesului operaţiunii Păpuşa, echipa constituită special pentru soluţionarea dosarului 2963/2011 „Dominoul viselor” a fost

invitată în 28 octombrie 2001 de conducerea Poliţiei Madrid să întocmească un raport detaliat al activităţilor desfăşurate de la deschiderea dosarului până în prezent. Raportul urmează să fie înaintat spre analiză Ministrului de Interne.

În data de 27 octombrie 2011, căpitanul Santiago Barea Sánchez a solicitat de urgenţă acordarea unui concediu fără plată pentru rezolvarea unor probleme personale. Motivul invocat de căpitan este următorul: soţia acestuia, Ana Rodas Punal, a dispărut de la domiciliu.

Notă realizată de colonel Manolo González Pérez / semnătură indescifrabilă.

EPILOG

Strada La Palma devenise cu timpul cea mai tristă stradă din Madrid. Privindu-i pe trecători, aveai impresia că toţi mergeau cu capul plecat şi cu sufletul plin de amintiri dureroase. Singurele care zâmbeau aici erau Lucia, Marta şi Nanako, din fotografiile de pe sutele de afişe anunţând dispariţia lor. În rest, pretutindeni linişte, frunze, hârtii, câte un camion trecând cu zgomot şi ridicând praful ce se aşternea atotstăpânitor peste suferinţa cartierului.

Colţul Clasic, magazinul de antichităţi de la intersecţia cu strada San Andrés, făcea ca întregul peisaj să pară din alte vremuri, vetust, cenuşiu, demodat. În interior, Pablo, redevenit administratorul stabilimentului, îmbătrânise brusc. Părul lui, înainte cărunt, căpătase în totalitate culoarea argintului din vitrină. Cei care îi treceau pragul se mirau să observe lângă măsuţa sa, aşezată într-un fotoliu medieval, o păpuşă gonflabilă îmbrăcată într-un costum cu dantele după modelul purtat la curtea renumitei Isabel a II-a. Pablo relansase raftul destinat cărţilor vechi, ceea ce făcu să sporească numărul zilnic de clienţi. Uneori venea să cumpere cărţi Alex, desenatorul de la numărul 99, pe care vecinii îl vedeau adesea pe terasa locuinţei conversând cu o femeie gonflabilă întinsă într-un şezlong de plajă. Poliţiştii înapoiaseră păpuşile la scurt timp

după interogatorii, convinşi că nu erau de niciun folos în încercarea de a le găsi pe soţiile dispărute. Când primea salariul, Alex îl invita pe Pablo la o bere în Mustaţa Galbenă, unde Toni încasa numai costul primelor sticle, după care făcea cinste şi stătea cu ei la taclale ore în şir, lăsând-o pe Veronica să servească dincolo de tejghea. Uşile de la locutorio, demult închise, îşi aşteptau în zadar stăpâna. Toni nu predase poliţiei păpuşa gonflabilă, o ţinea în patul din camera unde Nanako locuise când încă nu erau căsătoriţi. Barmanul trăia de la o zi la alta supărat pe viaţă, pe poliţie, pe toată lumea, pe el însuşi. Veronica îl găsea în fiecare dimineaţă neras, cu ochii încercănaţi, se întreba dacă şeful ei dormea într-adevăr noaptea sau veghea cu gândul la Nanako. Într-o luni, bucătăreasa îl văzuse nu departe de local, lângă staţia de metro Bilbao, plângând în hohote surde pe trotuar. Din jenă, ezită să-l abordeze şi trecu mai departe fără să fie observată. Pe fondul depresiei cu care lupta patronul ei, Veronica conducea întreaga afacere, comanda marfă, plătea taxe, făcea orice era necesar pentru ca berăria să meargă înainte. Pe Toni îl măcina gândul că Nanako se afla undeva pe pământul ăsta, vie, şi că el nu făcea nimic ca s-o caute. De aceea, începu să scrie. La început, pentru a-şi defula furia. Treptat, în mintea lui căpătă contur un plan. Putea s-o găsească pe Nanako. Îşi propuse să scrie o carte. O carte în

care să trateze ce i se întâmplase de când o întâlnise prima dată pe japoneză. După redactarea paginilor de introducere, fu sigur că romanul avea să fie un succes. Îl vedea deja publicat în numeroase limbi, apărând în librăriile de pe tot pământul. Astfel, gândea Toni, într-un fel sau altul cartea va ajunge până la ea, până la Nanako. Sau până la o persoană care ştia unde se afla soţia lui şi, în final, urma s-o reîntâlnească. Ideea proiectului îl umplu de o energie fantastică. Scria nebuneşte, scria ziua şi noaptea, păstrând în minte chipul lui Nanako şi visând la momentul revederii. Îl obseda alegerea unui titlu potrivit, un titlu care să spună multe, chiar înainte ca romanul să fie citit. Optă pe rând pentru diferite variante, îşi dădu seama că ceea ce încerca să facă era inutil. Pentru a o găsi pe Nanako, romanul putea să aibă un singur titlu. *Dominoul viselor*.

Următoarea parte, a doua, din saga DOMINOUL VISELOR de Albert Mure, este romanul FEMEIA DE STICLĂ.